

Chiếc dù màu xanh da trời

Contents

Chiếc dù màu xanh da trời	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	6
4. Chương 04	10
5. Chương 05	15
6. Chương 06	17
7. Chương 07	20
8. Chương 08	22
9. Chương 09	26
10. Chương 10-11	29
11. Chương 12-13	34
12. Chương 14-15 -16(kết)	39
13. Chương 13	48
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	53

Chiếc dù màu xanh da trời

Giới thiệu

Một câu chuyện Việt Nam nhẹ nhàng, với nhiều tình tiết buồn cho các nhân vật chính. Cùng đọc và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-du-mau-xanh-da-troi>

1. Chương 01

Chương 1

Đường phố sáng ánh đèn đường sầm uất và tấp nập xe cộ qua lại. Một cái trống to thùng thùng đang được đập bùng bùng sôi động và rộn rã giữa ngã tư đường Trần Hưng Đạo và Lê Hồng Phong. Hai đầu lân một đồ một vàng nhảy theo nhịp trống cực kỳ điêu luyện, đẹp mắt và rất ấn tượng. Mọi người dừng xe lại coi múa lân rất đông làm cho nơi đây trở nên náo nhiệt, chật ìm, gây ra tình trạng ách tắc giao thông nhưng dường như không ai bức mình cả. Các bé ngồi trên xe bị xô nhún nhảy, tay cầm lồng đèn ồ ồ ỉ ỉ, bong bóng gấu trúc, sư tử đủ màu sắc bay bay trên cao. Có mấy cậu nhóc còn cầm kèn thổi tò te như trong sân bóng đá. Trống tròn thật tròn và cũng sáng thật sáng.

Hạnh Dung lạng chiếc xe Dream qua, rất muốn dừng lại xem nhưng cô còn phải đem mấy hộp thuốc lá này về quán nhậu. Vì là Tết Trung Thu nên quán nhậu rất đông khách. Dung chạy lên chạy xuống khắp quán từ lúc chiều, bưng bê, dọn dẹp đến bờ phờ. Liên tục có người gọi cô lấy thêm nước mắm, thêm đá, ly, chén, tô, nước ngọt, nước lẩu, cứ gọi là xoay xoay làm cô chạy không kịp. Mấy lần xuống bếp tới chỗ trơn trượt cái dzéo ề hết cả mông. Quán hết thuốc lá, chú Tuấn chủ quán nhờ Dung đi mua giùm vì chú ấy đang cuống cả lên với mấy bàn nhậu, làm cô còn chưa kịp uống hết lon nước ngọt lại phải uể oải dắt xe ra.

Dung vừa lái xe vừa ngoái ra đằng sau, tiếc nuối vì không được coi múa lân. Lúc quay đầu lại, cô điếng hồn khi thấy có một chiếc xe máy khác đang từ ngã ba bên phải cua ra. Cô đạp mạnh thắng chân nhưng không kịp nữa, đầu xe Dream của chú Tuấn tông rầm vào thân chiếc xe máy kia nghe rộp rộp. Chiếc xe kia cũng thắng gấp lại. Dung chống chân xuống đất, tim đập bùm bùm biểu tình. Nhịp trống vẫn rộn rã bên tai có khi còn đập thua nhịp tim của cô. Cô nhắm tịt mắt lại, run bắn lên.

“Way! Bé có bị sao không?”. Chủ nhân chiếc xe kia lên tiếng.

Dung mở choàng mắt ra thấy một anh chàng đang nhìn mình chăm chú. Cô vội ngó xuống xe anh ta, chiếc SH sáng trưng đập vào mắt, lại ngó xuống xe Dream, thấy dè xe bể tá lả, thốt lên:

“Rầu xong!”. (=)) ... ha ha ha. Qui luật bất thành văn... Xe đắt tiền chưa chắc đã đẹp nhưng dè độ sịn thì khỏi phải nói).

“...”. Anh chàng đi xe SH nhìn chiếc “đề rim” không nói gì.

Híc hà. Dung mặt mày méo xệch xuống xe đắt lên vĩa hè. Kỳ này chắc phải đi sửa xe cho chú mất mớ tiền rồi. Anh chàng cũng rồ xe lên theo.

“Bé đi ẩu quá, không nhìn đường, lúc đó anh đang cua qua đường, xe xi nhanh rồi. Cũng may anh đi chậm, nếu không đã xảy ra tai nạn rồi đó”. Anh chàng xuống xe nói nhanh, giọng có chút bức mình.

“Em xin lỗi anh”.

Dung lí nhí nói với anh chàng rồi ngồi xồm xuống đất, nghiên cứu cái dè xe gần như tan nát. Chút nữa quên, mình còn phải đem thuốc lá dè cho chú Tuấn. Cô đứng bật dậy, trèo lên xe, dè máy ền ền nhưng mãi không nổ. Anh chàng xuống xe giúp cô dè, đạp lâu lắc nhưng cũng không nổ. Anh nói với cô:

“Chắc hỏng chỗ nào đó. Để anh dắt xe qua tiệm sửa xe giùm cho. Em đứng đây chờ anh, anh sẽ chở em về. Ok?”

“Dạ!”.

Biết thừa anh ta là người lạ không nên tin tưởng nhưng lúc cấp bách như thế này việc đi nhờ xe anh chàng là giải pháp tối ưu.

Anh chàng mở cốp xe lấy giấy tờ ra đưa cho Dung rồi dắt xe qua bên kia đường tới tiệm sửa xe cách đó mấy chục mét. Một lúc sau, anh chạy lại cười nói:

“Mai pé tới tiệm đó lấy xe ha”.

“Dạ!”. Cô nói. “Nhờ anh chở em tới quán nhậu Quê Hương. Em cảm ơn trước!”

“Ừm”.

Anh chàng ngồi lên xe, ra hiệu cho Dung trèo lên. Chiếc điện thoại của chàng ta bỗng dưng phát nhạc. Dung nhìn chiếc điện thoại rồi lại nhìn quần áo của anh chàng. Chà chà, “kềng” quá. Áo T-shirt màu đen

dài dọc xuống hông, quần Jean màu đen hàng hiệu nhìn rất “mốt”. Mặt cũng đẹp trai, da trắng, mắt sáng, mũi cao nam tính, mái tóc nâu đẹp đó. Cô thầm đánh giá. Hot boy.

“Anh đang đi có việc, chưa tới chỗ pé được”

“Rồi. Anh sẽ trả tiền”

“Ok,...bye em”.

Anh chàng gác máy rồi phóng SH vù đi như bay. Dung ngồi đằng sau mà sờn tóc gáy, tới chỗ đèn đỏ anh thắng kít một cái làm cô nhào về phía trước, ngã ập vào lưng anh chàng. Mùi xà phòng và mùi nước hoa xộc vào mũi thơm thoang thoảng. Cô bĩu môi. Điệu chàng quá ta. Bày đặt xịt nước hoa nữa. Cô từ trước tới giờ chưa bao giờ mua nước hoa chỉ để xịt lên người. Gần đây do dây trợ của cô bốc mùi cống nong nặc nên cô phải mua túi thơm 20 ngàn về để trong phòng. Thích lắm. Xe SH dừng lại trước quán nhậu Quê hương, Dung xuống xe nói nhanh:

“Em cảm ơn anh!”. Rồi chạy biến vào trong quán.

Khang đứng trước quán, nhắc điện thoại gọi điện cho chị chủ quán Shop quần áo Kathy.

“Alo!”

“Pé Mi đang mua đồ ở chỗ chị phải không? Nó mua hết bao nhiêu chị ghi hóa đơn lại mai em tới trả tiền.”

“Dạ”

Khang tắt máy, nhìn vào trong quán nhậu. Dung đang lẩn xăn chạy lên chạy xuống bưng bê, hết người này gọi tới người kia gọi. Chiếc xe SH sáng đèn rồi phóng đi.

♪♪♪ Bar K2K

Tầng 2 của bar với mặt tiền lấp kính nên có thể nhìn vào bên trong. Không gian bar khá sang trọng, được thiết kế độc đáo với những chiếc bàn gỗ ghế cao xếp sát vào tường, cách nhau bằng một chậu cây cảnh. Đèn ở các bàn là đèn màu tím lung linh, huyền ảo. Duy chỉ có quầy rượu là bật đèn sáng trưng. Các cặp tình nhân ngồi kín ở các bàn vừa trò chuyện thân mật vừa lắng nghe giai điệu những single hay và được yêu thích. Âm nhạc không phải là những bài hát mới nhất nhưng rất hay. Sorry Sorry của nhóm nhạc Hàn quốc Super Junior, Mirotic của DBSK, Beautiful girl của Beast, As long as you love me của BackStreetBoys,...

Quầy rượu có một mình Khang ngồi lắc lắc đá trong ly rượu Voka. Chủ quán bar là bạn thân nhất của anh. Lần nào anh đến cũng trực tiếp đứng quầy. Khang nhếch môi cười một cái.

“Nhìn mày cười đều, tao đoán sắp có một bé bị mày bắt cóc”. Việt Anh vừa lau ly vừa nói.

“Ha ha”. Khang bật cười. “Ha ha ha”

“Lại là học sinh như bé Mi? Mày muốn bị còng tay vào vòng số 8 sáng loáng à? Mày bóc tem nó chưa?”

“Chưa!”

“Đừng chơi bời nữa mày. Tìm cô nào đấy mà yêu nghiêm túc đi”. Việt Anh ngẩng đầu lên nhìn thẳng bạn, trầm giọng nói.

“Sao mày không lo tìm mà nói tao?”. Khang đặt ly rượu xuống mặt bàn, nháy mắt với một cô bé vừa mới đi vào bar rồi nói tiếp. “Đời còn nhiều cô nàng rất tuyệt. Họ sẽ giúp mày vui vẻ. Hay để tao giới thiệu ột cô...”.

“Mày im ngay!”. Việt Anh gầm lên.

“Tao biết mày rất yêu con bồ mày. Nhưng nó chết rồi. Và đó không phải là lỗi của mày...”

“Mày im ngay cho tao”.

Việt Anh quát lên, hầu như mọi người trong bar đều nghe thấy. Anh giận dữ bỏ ra khỏi quầy, đi thẳng ra cửa.

Khang cầm cốc rượu lên uống một ngụm. Quá quen với việc thằng bạn sẽ nổi giận khi anh nhắc tới Thanh Thanh và bảo nó nên yêu ai đó thay vì cứ tự trách mình. Cái thằng... điên!

2. Chương 02

Chương 2

12h kém. Khang lái xe thẳng vào trong gara, dừng bên cạnh chiếc Porsche Cayenne GTS màu trắng, sau đó anh đóng gara, đi tới cánh cửa gỗ lớn, nhập mã số mở cửa tít tít tít. Cửa bật mở cái kình, Khang đi thẳng vào trong phòng ngủ, bước vào phòng tắm vắn vỏi nước ấm trong bồn. Tắm xong, Khang quần khăn bông ngang hông, dùng một cái khăn khác lau khô tóc.

Lúc đang cầm remote chuyển kênh bóng đá, màn hình điện thoại sáng lên, rung bần bật trên bàn cạnh giường.

“Alo”. Khang cầm lên trả lời.

“Anh Khang, anh Quạ bị tai nạn giao thông, vừa mới chở tới bệnh viện FVH. Em đang ở đây coi tình hình ảnh ra sao...”. Tiếng Hải, một trong mấy thằng em kết nghĩa của Việt Anh nói to trong điện thoại, Khang nghe được cả tiếng tiếng còi hú inh ỏi của xe cứu thương.

“Rồi rồi... Anh tới liền...”. Khang cúp máy, thay vội quần áo, mở cửa đi ra gara. Chiếc Porsche Cayenne lao nhanh ra đường nhựa.

Đồng hồ báo thức reng điếc tai, Dung ngồi phất dậy, mắt nhắm mắt mở, vò mái tóc rối mù như ỏ rơm, đặt chân xuống giường. Đi được mấy bước, chân đá trúng ngay vỏ chai nước khoáng lớn cổn, lảng cẳng. Đồng hồ kêu 1 phút rồi tắt ngúm. Chân giậm phải chiếc tất da dưới sàn nhà, Dung nhặt lên quăng bừa trên giường, bước lại cửa sổ, đẩy hai cánh cửa gỗ ra. Cửa kéo cả kéo kẹt như sắp bung ra khỏi tường. Ánh sáng chiếu thẳng vào căn trọ nhỏ bừa bộn, ngổn ngang đủ thứ đồ. Chiếc giường đơn bằng gỗ cũ kĩ bên trên có một cái chăn và một cái gối cùng tông màu xanh da trời, một con khỉ bông màu nâu hai tay quấn quanh cổ một con gấu bông nằm chổng gọng, đầu giường còn có một chiếc radio màu đỏ, loại radio của những năm 90. Phía bên kia tường, một cái tủ xếp dựng sát bên trong góc, kế bên là một cái kệ chất lên trên chén, đĩa, xoong ngổn ngang, bên cạnh còn có một chiếc bếp ga mini. Dung lấy tay che miệng ngáp dài một cái. Cả tuần nay phải trực ban tới khuya nên chẳng có thời gian để dọn dẹp cái “ổ chuột” này.

Quẹt kem đánh răng vào bàn chải, Dung đẩy cánh cửa phòng đi ra ngoài. Anh Hải, chồng chị Châu ở trọ phòng sát bên đang quơ tay quơ chân tập thể dục thấy Dung bật cười.

“Coi đầu tóc bé kìa...ha ha ha”.

“Ha ha”. Dung cũng cười. “Cái lược em kiếm hông có ra, quăng ở đâu không biết nữa. Anh cho em mượn nhan”. Cái phòng thì bé tí mà quăng lược ở đâu cô cũng chẳng nhớ nữa.

“Ờ”. Hải đi vào phòng lấy lược ra đưa cho Dung.

“Em cảm ơn anh”.

Dung cười toe toét rồi đi tới phòng tắm ở cuối dãy trọ. Khu trọ có tất cả 12 phòng, có hai phòng là của mấy em sinh viên trường Phân hiệu Đại Học Đà Nẵng ở trọ, một phòng của Dung, còn lại đều là các anh chị công nhân xí nghiệp may Nhà Bè sát bên. Trước đây Dung ở trọ cùng phòng với hai cô bạn cũng học trường Phân hiệu nhưng sau khi tốt nghiệp, hai cô bạn đó về huyện xin việc nên chỉ còn mình Dung bám trụ lại thành phố.

Ăn hết hộp xôi thịt quán cô Báu ngay đầu hẻm, Dung ngồi lên chiếc Wave cũ lái thẳng đến bệnh viện FVH. Cô làm việc trong khoa Chấn thương và chỉnh hình. Công việc của cô là cập nhật thông tin của các bệnh nhân nhập viện, thu viện phí, làm thủ tục xuất viện,... Nhiều khi khoa thiếu y tá nên cô cũng được giao thêm việc chăm sóc bệnh nhân.

Dung vào thang máy, bấm nút lên tầng 3, đi tới quầy làm việc. Chị Liên và Nhung đang lên mạng đọc báo vì chưa tới giờ làm.

“Em chào 2 chị...”. Dung gật đầu chào, miệng nở nụ cười.

“A, bé Năm Lùn tới rồi”. Chị Liên đẩy một tập hồ sơ qua phía Dung. “Bé nhập vào máy tính nha”.

“Dạ”.

Dung ngồi xuống ghế xoay, nhấn nút mở máy vi tính, rồi lật trang đầu tiên đọc lướt qua. Đây là tập hồ sơ tên các bệnh nhân nhập viện vào ngày hôm qua, toàn là tai nạn giao thông.

Đang gõ lạch cà lạch cách thì chị Kim một y tá trong khoa, rất thân với chị Nhung, cầm một lốc thiệp đám cưới đỏ thắm tới quầy cười toe:

“Hi! Các chị, bé Năm, Chủ Nhật này đám cưới em nha”.

“A ha, cuối cùng em với thằng Tín cũng chịu đám cưới rồi hả? Yêu nhau từ thời Đại học mà tới bây giờ mới chịu kết hôn. Hai đứa đều 30 tuổi rồi đó”. Chị Nhung cầm lấy tấm thiệp, cười nói. “Nhanh nhanh để năm sau có quý tử nhen chưa”.

“Dạ”. Chị Kim bật cười.

Kim đưa cho chị Liên một tấm, rồi chìa tấm thiệp khác ra trước mặt Dung:

“”Bé Năm Lùn Chủ Nhật đi đám cưới chị nha”. Cô cười tươi rói.

“A, dạ dạ. Hihi.”. Dung nhướn miệng cười, nhận lấy tấm thiệp. “Hai anh chị chụp ảnh cưới chưa? Bữa nào đem lên cho em dzới các chị coi nha”.

“Chị với anh Tín chụp rồi nhưng chưa lấy. Hồi nào lấy chị sẽ cầm lên cho các chị trong khoa mình coi.”

“Dạ”.

Chị Kim lại đi phát thiệp đám cưới. Dung mỉm cười. Hai anh chị yêu nhau từ thời đại học, cùng trường Đại học Y thành phố Hồ Chí Minh, sau đó chị ra trường trước anh 3 năm về thành phố Kon Tum làm việc nhưng tình cảm vẫn sâu đậm lắm. Nghe nói anh còn đòi cưới ngay khi chị ra trường nhưng chị không đồng ý. Các chị từng học cùng trường hai người bảo chị là hoa khôi của trường, có rất nhiều anh theo đuổi, cả sinh viên trường khác nữa, toàn là những anh chàng nhà giàu ở thành phố nhưng chị lại yêu một anh sinh viên Bác sĩ Đa Khoa ngổ ngỗ, hiền lành, ít nói, được các anh cùng lớp nói là “tán gái hạng bét” làm khá nhiều người ngạc nhiên. [...]

11 giờ đêm. Dung lái xe về dãy trọ sau khi phụ cô Nga, chủ quán Quê Hương quét dọn, rửa chén bát. Dì Xuân về thành phố Pleiku nên công việc bếp núc, nấu nướng cứ chất thành đống. Chú Tuấn cũng đi thành phố H ăn đám cưới. Quán nhậu chỉ có cô Nga và Dung. Một mình Dung phải vừa chạy bàn vừa nấu nướng mỗi nhừ hết cả người.

Xe cua vào con hẻm tối thui với hai bờ tường toàn gạch là gạch, còn chưa tráng xi măng. Đèn xe chiếu sáng lối vào dãy trọ, Dung nhìn thấy một bóng người ngồi sụp dưới đất, tóc tai lòa xòa, úp mặt vào đầu gối. Ai vậy nhỉ? Nhìn không rõ gì hết.

Lúc người đó ngẩng đầu lên, Dung nhận ra Diệp Anh, cô bé sinh viên ở cùng dãy trọ. Sao con bé không vào trong phòng mà lại ngồi đây? Bây giờ là mười một giờ đêm rồi, lẽ có ông nào say rượu lạng quạng qua có nguy hiểm không? Chỗ này lại vắng vẻ nữa.

“Diệp Anh”. Cô dựng xe, tắt máy, hỏi. “Sao lại ngồi đây em? Đợi bạn hay là hóng gió? Dzô nhà đi”. Cô nhìn lên bầu trời xám xịt, nói. “Hình như trời sắp mưa rồi á...”.[Hắt xì... Hồng đám hóng gió đâu bà).

“Chị...”. Tiếng Diệp Anh yếu ớt. “Chị Dung, hu hu hu...”.

Diệp Anh bật khóc. Dung lật đặt xuống xe, tới ngồi bên cạnh cô bé, vén mớ tóc lòa xòa che hết cả khuôn mặt của Diệp Anh.

“Diệp Anh? Có chuyện gì dzậy? Nói chị nghe. Em cãi nhau với bé Trang hả? Hay là nhà em có chuyện buồn. Được rồi, kể chị nghe coi chị giúp được gì hông?...”

“Chị, hu hu hu...”. Dung nấc lên, nước nở nói không ra tiếng. “Chị ơi, người đó cường hiếp em... Em tức ngực quá chị ơi... Huuuu. Chị Dung, em tức ngực lắm, khó thở nữa...”

Dung điếng người, môi run run. Ánh sáng phát ra từ đèn xe làm cô có thể thấy Diệp Anh đang rất thê thảm. Quần áo xộc xệch, tóc tai rối tung phềng. Hai tay cô bé ôm chặt lấy cổ áo, khóc nước nở.

“Là thằng nào...?”. Cô hỏi.

“...”. Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng nấc.

“Thằng nào làm chuyện đó với em?”. Dung quát to. “Diệp Anh,... đó là thằng khốn nào...thằng mắc dịch... Diệp Anh...Hu.”

Dung cũng bật khóc. Bầu trời lóe tia chớp ở phía đông... Gió thổi lao xao, lá cây rớt xuống rào rào rào. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn...

Cắt búp ngay đây. Phim Hàn Quốc chiếu trên ti vi cũng hay cắt búp lắm. Đang coi hay, tự nhiên hết mắt. Mấy lần... tức thật.

3. Chương 03

Chương 3 VẾT THƯƠNG LÒNG

“...Diệp Anh, sao em không nói gì hết?”. Dung nuốt ực một cái, nhỏ giọng hỏi. “Thằng đó... là thằng Vũ đúng không?...”.

“Huhuuuuu...”.

“Thằng...chết bầm...”. Dung nắm cổ tay Diệp Anh, đứng bật dậy. “Đi, giờ em dzới chị tới đồn công an tố cáo thằng đó... Đi em...”

“Chị Dung, không... không! Em không đi!”. Diệp Anh gào lên. “Nếu em đi mọi người đều sẽ biết”.

Dung mặc kệ cô bé cố gỡ tay ra, cứ kéo đi bằng bằng ra khỏi hẻm. Dung càng kéo, Diệp Anh càng nín lại. Cô bé nhất quyết không chịu đi, ngồi bệt xuống dưới đất. Ra ngoài đường lớn có điện đường sáng trưng nên Dung thấy nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt trắng hồng của Diệp Anh.

“Diệp Anh, đi tới đồn công an dzới chị. Phải nói với các anh công an bắt thằng khốn đó nhốt trong tù. Loại người đó không đáng để sống nhỡn nhỡ...”. Giọng Dung lạc cả đi. “Em... đứng dậy đi... Híc”.

Dung quệt ngang nước mắt, hai tay túm lấy cổ tay Diệp Anh kéo lên, bắt cô bé phải đứng dậy.

“Chị,... em không... em không đi đâu hết. Hu hu hu”. Diệp Anh gào to. “Em không đi tới đó đâu. Chuyện này... em không muốn ai biết nữa hết...”.

Diệp Anh khóc nước nở.

“Huhu, đi tố cáo bạn trai mình cưỡng hiếp mình... người ta sẽ nói gì... Rồi mọi người sẽ chỉ trỏ, nói này nói nọ, lúc đó em biết phải làm sao...Hu hu hu. Chị thả tay em ra, thả tay em ra đi...”

Dung thả tay Diệp Anh ra, dựa lưng vào tường nhìn cô bé ôm ngực, cắn môi khóc. Trời bất chợt đổ mưa rào rào, nặng hạt. Mưa xối xả phủ nước lên quần áo của cô và Diệp Anh ướt nhẹp. Dung lại gần, nói nhỏ:

“Thôi! Đi dzô phòng đi... Diệp Anh. Mưa to quá...”

Sau đó Dung đi trước, Diệp Anh đi theo sau. Tới cổng, cô dắt xe vào rồi khóa cánh cổng lại, sau đó lại dắt xe thêm một quãng nữa, qua bên hông căn nhà của bà chủ để tới dãy phòng trọ tuốt luốt phía sau. Mưa rơi lộp độp trên mái tôn. Chân Dung lấm lem đầy cát ran rất, cả người lạnh run. Diệp Anh hai tay ôm lấy hông, đi nhanh tới mái hiên trước cửa phòng mình, đang định gõ cửa thì Dung ngoắc tay lại. Cô bé bước lại gần, Dung nói:

“Bé Trang ngủ rồi, em đừng gọi nó dậy. Tối nay em ngủ với chị”.

“Dạ”.

Mưa rơi như trút nước. Nước từ mái tôn đổ xuống đất thành từng dòng song song. Dung giơ chân ra để rửa trôi đất cát, rồi mở cửa, bật điện dắt xe vào trong nhà, dựng sát cửa sổ. Cô mở tủ lấy ra một bộ đồ bộ, một cái khăn lông, và một cái thau nhôm, đưa cho Diệp Anh:

“Em đi tắm trước đi”.

“Dạ”.

Diệp Anh cầm bộ đồ, đi men theo mái hiên, tới nhà tắm. Cô mở vòi, xả nước vào trong thau. Thò tay vào thau nước lạnh ngắt làm cô hơi rùng mình. Cả người đau ê ẩm, cô ngồi kê cằm lên đầu gối nhìn nước trong thau dưới ánh sáng của bóng đèn vàng mờ nhòe, nghe tiếng mưa lộp độp càng lúc càng to trên mái tôn...

“Anh yêu bé...”. Chàng trai cười lộ hàm răng trắng bóc, vuốt ve mái tóc của Diệp Anh.

“Em tưởng anh bị đau nặng lắm ai dè chỉ cảm sơ thôi mà”. Diệp Anh mỉm cười. “Em nấu cháo rồi, anh mệt cứ mức ăn nha. Sau đó uống thuốc nè. Giờ em phải về nhà trọ học bài đây”.

“Đừng...” Chàng trai cầm lấy tay cô khi cô định đứng dậy khỏi giường. “Ồ lại với anh...”

“Ý, hỏng có được. Em phải...”

Cô chưa nói hết câu, đôi môi của chàng trai đã phủ lên môi cô. Cô nhắm mắt, hôn lại anh, cảm giác cơ thể đang được đẩy xuống giường, còn đôi môi của anh lại đang trượt xuống cổ.

“Diệp Anh. Tối nay ở lại với anh nha!”

“Không được đâu anh Vũ”.

Diệp Anh chống tay lên người Vũ cố đẩy anh ra nhưng bất lực. Anh hôn môi cô càng lúc càng cuồng nhiệt.

“Anh Vũ,... Đừng... đừng làm như dzậy”. Diệp Anh biết Vũ đang muốn gì, cô lật đật xô mạnh anh ra. “Anh Vũ,... Anh...”

Vũ lại đẩy cô xuống giường, đè mạnh lên người cô, mạnh bạo hôn lên cổ, lên ngực Diệp Anh.

“Không... Không”.

Cô vùng vằng, định nhào xuống giường thì bị chàng trai nắm cánh tay kéo lại... Mọi thứ xung quanh nhòe đi trong làn nước mắt. Sự mạnh bạo, đàn ông của anh ta chiến thắng được những chống cự yếu ớt của cô. Trái tim cô giờ đã vỡ vụn ra thành hàng trăm mảnh... Vết thương lòng không biết lúc nào sẽ lành hẳn. Bây giờ chỉ còn là nỗi đau nhức nhối...

“Diệp Anh, lạnh lắm đó”. Dung đứng ngoài phòng tắm nói nhỏ. “Tắm sơ qua thôi em”.

“Dạ, em sắp xong rồi chị”.

Diệp Anh tát nước vào mặt, lấy khăn lau, thay vội bộ quần áo rồi mở cửa, đi tới phòng Dung. Dung đang sắp xếp lại đồ đạc trong căn trọ. Tính cô từ nhỏ tới giờ đều cầu thả, phòng ốc lúc nào cũng xì bèm, lộn xộn, lạo xạo, thứ gì cô cũng đung đầu vút đó.

“Chị tắm đi”. Diệp Anh mỉm cười nói.

“Ồh!”

Dung nằm trên giường, quay qua quay lại một hồi. Cô biết Diệp Anh chỉ giả vờ ngủ, chắc là con bé đang suy nghĩ ghê lắm. Sau chuyện này, không biết quan hệ của con bé với thằng “chết bầm” đó sẽ ra sao. Cái thằng mắc dịch... Nhìn mặt mày sáng sủa đẹp trai tưởng tử tế lắm hóa ra chỉ là một thằng “ba lăm” đều cẳng. Thằng khốn dám cưỡng bức con gái nhà người ta làm chuyện đó. Hic. Con bé này... Đau lòng thật. Tin thằng khốn đó, yêu nó cỡ đó giờ bị như vậy chắc nó khổ sở lắm. Cái thằng chết bầm...

Dung không ngừng rửa xả, định bụng mai mốt gặp thằng đó nhất định phải cho nó vài cái tát mới hả dạ.

“Chị...”. Diệp Anh quay người qua nói.

“Hử?”

“Chị hỏi bằng tuổi em làm đủ thứ việc. Còn em chỉ có học không à... Em coi chị như chị gái của em vậy. Chị thật tốt... Nhớ hồi mới từ huyện lên đây trọ học, chị đã giúp đỡ em từ cái nhỏ nhất như mua chén bát, xoong nồi...”

“...”. Con bé này tự nhiên nhắc lại mấy chuyện đó làm gì.

“Chị đừng nói với ai chuyện...”. Diệp Anh ngáp ngừng. Đôi mắt to bắt đầu sưng nước.

“...Hic... Đừng nói với ai chuyện của em nha chị!”.

Dung cắn môi. Hai mắt cô cay cay. Cô không biết nói gì lúc này. Cô chỉ sợ nói gì đó rồi Diệp Anh lại buồn thêm. Chuyện này chắc chắn sẽ khắc sâu vào trong tâm trí của nó. Biết làm sao bây giờ. Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

“Em không muốn làm to chuyện. Bây giờ, em không muốn gặp Vũ nữa,... cũng không muốn có bất kỳ liên hệ gì với Vũ... Chính Vũ đã giết chết tình yêu trong em...”

Diệp Anh nói xong, khóc nức nở. Vết thương lòng đau nhói như bị mảnh chai đâm vào trái tim. Cô đã tin tưởng người cô yêu, yêu anh bằng tình yêu trong sáng và vô tư nhưng chỉ vì dục vọng mà anh ta đã giáng cho cô một gáo nước lạnh làm cô bừng tỉnh. Hóa ra những lời người ấy nói yêu cô, tôn trọng cô đều là giả dối. Nhìn mặt anh ta lúc đó không khác gì một con hổ đói đáng sợ.

“Ừ...”. Nước mắt Dung lăn tăn trên má, giọng cô nghẹn cả lại. “Chị rất muốn tới nhà nó, nhà thằng khốn đó tát cho nó mấy cái, không thì cào rách mặt nó...”

“Ha! Chị Dung hiền lành của em, đừng có làm thế mất hình tượng lắm...” Diệp Anh nhướn miệng cười.

“Hình tượng gì ở đây...”

“Chị có thể giúp em một việc không?”

“Việc gì?”

“Nếu Vũ tới đây trọ tìm em, chị nói là em chuyển nhà trọ rồi nha... Em không muốn gặp người đó nữa...”

“Ý... Phải gặp nó, đâm đá nó mấy cú chó em. Loại người đó thật đáng ghét...”.

“Nếu Vũ nói muốn chịu trách nhiệm với em em cũng không cần...”. Diệp Anh mở to mắt nói.

“Đúng đúng đúng! Cần gì cái thằng đó”. Dung cong môi.

Mưa vẫn rơi lộp độp trên mái tôn. Diệp Anh cũng không khóc nữa. Cô nở nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt méo xệch. Hai chị em rủ rỉ tâm sự cho tới khi Dung nhìn màn hình điện thoại thấy 2h sáng thì hối cô bé đi ngủ để mai còn dậy sớm đi học.

Đêm Trung thu, Việt Anh lái xe tông vào một chiếc taxi đi ngược chiều, bị gãy chân, phải nằm viện trong tư thế bó bột. Mặt mũi anh đầy vết thương của vụ đụng xe, chỗ bầm tím, chỗ tụ máu khô, trông rất bị đất và thê thảm. Khang đẩy cửa phòng bệnh, đi nhanh vào cười ha ha. Việt Anh đang ngồi trên giường, dán mắt vào tờ báo Thể thao, không quan tâm tới sự có mặt của thằng bạn đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Thấy trên bàn cạnh lọ hoa loa kèn có một giỏ trái cây, Khang bốc ngay một quả táo, lại ghế, ngồi phịch xuống.

“Trái cây của bệnh nhân, ai ày ăn?”. Việt Anh dời mắt khỏi tờ báo trừng mắt nhìn Khang.

“Người đẹp mua trái cây, mày muốn ăn một mình thì giấu đi. Để trên bàn là tao ăn...”. Khang bật cười. “Mặt mũi mày bị như dzậy mà cũng có em để ý. Công nhận hay thiệt!”.

“Hay gì?”

Việt Anh lại dán mắt vào tờ báo giả lơ. Anh biết Khang đang nói tới cô y tá Mai Hiền. Cả tuần nằm viện, cô này chăm sóc cho anh rất chu đáo và tận tình. Anh chẳng cảm thấy gì, sao tự nhiên thằng này lại nói là Mai Hiền có tình ý với anh chứ.

Kênh ITV đang phát bài hát Bonamana của nhóm nhạc Super Junior. Khang cầm remote chuyển sang kênh phim hành động.

“Mày không tới công ty làm việc à?”

“Có thằng Dũng, phó giám đốc ở đó rồi, tao lê xác tới đó cũng ngồi không”. Khang buột miệng. “M.K, nó không phải là con của bạn ông già tao thì tao đã kí giấy cho nó nghỉ việc lâu rồi. Thằng khốn đó không coi ai trong công ty ra gì”.

“Vụ lô hàng giàn đèn nhập từ Ý lùm xùm đã giải quyết xong chưa mày?”

“Tao đang nghi thằng Dũng có dính liếu tới vụ đó nhưng không có bằng chứng. Nó liên kết với tay Robe để đẩy giá lô hàng lên... Khỉ thật! Tuần sau nó lại sang Ý gặp đối tác ”.

“Hay mày kêu mấy thằng đệ của tao bám theo nó”.

“Ừ, chắc phải dzậy thôi!”. Khang bực bội cắn mạnh quả táo.

Cửa phòng bật mở. Nhím, một cậu em của Việt Anh ở Bar K2K đi vào, gật đầu chào Việt Anh và Khang.

“Anh Quạ! Anh Khang!”

Rồi cậu lại giương, đưa cho Việt Anh một tập tài liệu.

“Anh Quạ! Lô rượu vừa được chuyển đến từ Đức, cần chữ kí của anh!”

Việt Anh cầm cây bút từ tay Nhím, kí xoẹt rồi đưa trả tập tài liệu cho cậu. Nhím lại chào Việt Anh và Khang rồi đi ra ngoài.

“Thằng nhóc mặt non choẹt này mày kiếm ở đâu ra dzậy?”. Khang nói.

“Nó là sinh viên Công nghệ thông tin trường Cao đẳng sư phạm. Thằng nhỏ vừa đi học vừa đi làm để kiếm tiền đóng học phí. Tháng trước ba nó mổ sỏi thận, không có tiền phải vay tao. Nhà thằng nhỏ nghèo lắm. Có một thằng anh đang ngồi tù vì trộm cắp tài sản...”

“Ừ!”. Khang đáp. Chắc thằng Quạ thương thằng nhóc này lắm. Thấy thằng anh đi tù giống nó mà.

Lúc Khang đi ngang qua quầy làm việc của Dung, anh thoáng bất ngờ khi thấy cái cô bé mà tông vào xe anh lần trước. Không ngờ lại được gặp cô ở đây. Anh gõ mấy cái lên tấm kính.

Dung ngẩng đầu lên. Cô cũng nhận ra Khang, anh chàng đi SH sành điệu. Cô cười nhẹ.

“Chào anh! Có việc gì hông?”

“Không có việc gì hết! Anh đi ngang qua thấy em nên định chào em thôi”.

“Dạ!”.

“Chừng nào em hết giờ làm việc?” “Sao ạ?”. Dung đang tập trung vào mấy con số trên máy tính nên không chú ý lắm. Cô ngẩng đầu lên mỉm cười nhã nhặn. “Em đang làm việc, hông nói chuyện được rồi anh”.

“Rồi, ok. Anh đi ha!”.

Rời khỏi quầy, Khang nghĩ thầm. Con nhỏ này lạnh lùng thật. Anh nhếch môi cười một cái. Hóa ra cô nhóc làm việc ở đây. Hay đấy! Nhìn cũng dễ thương, ăn mặc giản dị nhưng đáng yêu. Tình hình là thằng Việt Anh còn nằm ở đây dài dài, anh càng có nhiều cơ hội gặp gỡ cô nhóc. [Anh Khang mê gái quá đi... Há há há!].

Thằng nhóc Vũ “ba lăm” mà Dung ghét cay ghét đắng thường hay đến dây trợ tìm Diệp Anh nhưng đều không gặp được cô bé chỉ toàn đụng Dung. Mấy lần cô muốn dấn vào cái mặt đẹp trai nhưng đều giả đó cho xịt máu mũi nhưng một phần không đủ dũng khí, phần khác do cô đã hứa với Diệp Anh cứ coi như chưa biết gì. Hừ! Thằng đểu này nghe nói nhà nó giàu lắm. Giàu giàu giàu! Cứ giàu là muốn làm gì là làm sao? Làm chuyện xấu đó xong còn để con bé lại một mình với một vỉ thuốc tránh thai vứt bừa trên giường. Buổi tối đó nghe con bé kể lại mà Dung tức điên. Thấy bản mặt nó là mặt Dung lại hâm hấp nóng.

“Dề đi! Đã nói là không có Diệp Anh ở đây mà! Nó đi chỗ khác ở rồi!”.

Dung nổi quạu khi thằng khỉ này mãi không chịu đi, cứ đứng xớ rớ ở trong sân dây trợ. Bực mình ghê. Nhìn cái mặt thằng này, Dung càng tức sôi cả ruột gan. Sao nó không nhanh cút đi cho khuất mắt trước khi cô nổi nóng lên là có chuyện.

“Chị biết Diệp Anh chuyển đi đâu không chị?”. Vũ hỏi.

“Biết đâu!”

“Em tới trường nhưng cũng không gặp được cô ấy”.

“Mặt mày... nó gặp... muốn ới thêm”. Dung nói nhỏ.

“Chị nói gì?”

“Nói là... giờ tui phải đi làm.”

Dung đi vào trong phòng lấy khẩu trang rồi ra ngoài, khóa cửa cạch cạch. Đồ đểu! Đồ khốn! Đồ mắc dịch! Nói chuyện với mày buồn nôn quá. Cô ngồi lên xe rồi đề máy phóng đi một hơi. Xe phóng ra khỏi con hẻm, ra tới đường lớn thì dừng lại. Cô bực bội đập mấy cái lên ngực. Tức quá tức quá! Thằng đểu đó làm mình tức quá. Thấy Vũ phóng chiếc xe Nouvo vượt qua mặt, Dung càng tức điên. Hừ! Bực bội!

Cô đập rầm một cái lên hộp số.

4. Chương 04

Chương 4: VỤ ẦU ĐỔ Ở QUÁN BAR

Khang ngạc nhiên khi thấy Việt Anh chống nạng đi trong hành lang bệnh viện.

“Ê! Quạ!”. Anh gọi.

“Khỉ thật! Cái nạng này tao muốn quăng để đi cho nhanh. Mang nó đau hết cả bả vai”.

“Mày có giỏi thì quăng đi!”. Khang nhe răng cười.

Việt Anh mệt mỏi dựa lưng vào tường. Đi trên chính đôi chân của mình vẫn tốt nhất. Hôm nhập viện, anh nghe các cô y tá nói có một người con trai nào đó phải cưa cả hai chân vì bị xe tải nghiền nát trong một vụ đua xe. Anh cũng bị tai nạn nhưng thật may không bị nặng như cậu ta. Hôm đó tâm trạng anh không tốt, lái xe mất tập trung lại gặp trúng một gã say rượu phóng xe bạt mạng, anh tránh gã đó thể là “uỳnh” một cái vào chiếc xe taxi. Khỉ thật!

“Tao nói mày ghé nhà tao đem giá và cọ vẽ tới sao không thấy đâu hết mày?”. Anh hỏi Khang.

“Tao quên!”. Khang cười hì hì. “Mai mốt tao đem qua cho”. Thằng này nằm viện mà còn nghĩ tới chuyện vẽ tranh.

“Quán bar sao rồi? Ngoài vụ mấy thằng cô hồn tới đập quán không có chuyện gì nữa chứ?”

“Tốt. Tụi nhân viên đều được việc. Có con nhỏ mới vào làm xinh lắm. Hình như tên Diệp Anh thì phải...”

“Mày tránh xa mấy đứa nhân viên của tao ra!”. Việt Anh gầm lên. “Mày mà tán tỉnh bất kỳ đứa nào tao sẽ đâm vỡ mặt mày...”

Khang phì cười, tránh ánh mắt sắc lạnh của Việt Anh. Trông thằng này bây giờ y chang gà mẹ xù lông bảo vệ gà con.

“Tao có nói sẽ tán tỉnh mấy cô bé đó đâu. Mà mày cũng đừng nhìn tao như nhìn thằng sở khanh. Ok, ok. Mày yên tâm, tao không dại gì làm bao cát ày đâu”.

Việt Anh bảo vệ mấy cô bé sinh viên ở bar ghê quá. Thằng nào đi uống rượu ngu ngu giở trò sàm sỡ bé nào trong lúc có thằng bạn anh ở quán là thằng đó tới số. Không gây tay cũng mất vài cái răng hay lấn tẩn ở bệnh viện. Mấy lần Khang chứng kiến mà nổi hết cả da gà. Nhiều lúc Quạ đen hăng máu như một tay “anh chị”, dấy vào chỉ có thiệt. Thằng này nói ít đánh nhiều. Anh can cũng bị nó xô ngã cầm đầu. Giận thì giận thật nhưng vẫn phải bảo lãnh cho cậu ta ra khỏi trụ sở công an.

Chợt thấy Dung đi từ xa tới, Khang cười chào cô. Cô lạnh lùng gật đầu chào lại anh rồi đi lướt qua. Việt Anh nhìn theo, sau đó quay sang Khang dò hỏi: “Mày quen?”

“Ồ, bữa mày bị đụng xe, bé đó cũng tông vào xe của tao”.

“Bé đó tông hay mày tông bé đó?”

Khang bật cười, rồi bước theo sau Việt Anh vào trong phòng.

“Dzụ mấy thằng cô hồn mày tính sao? Tụi nó định dẫn mặt mày để thu tiền bảo kê. Tao nghe nói khu phố có một thằng cha từng đi tù xưng danh xưng thế hằm hớ lắm”

“Vậy sao?”. Việt Anh lạnh lùng. “Tao ra viện rồi tính”.

Buổi tối. Dung dựng xe, khóa cốp cẩn thận rồi đi vào trong bar. Trang cười tươi khi thấy cô, chạy lại ngay:

“Chị Dung! Chị tới rồi. Coi nè, bar đẹp không chị?”

Dung gật đầu. Đây là lần đầu tiên cô tới một quán bar nên có cảm giác không quen lắm. Trang mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo thắt nơ màu tím nhạt, ghi lê đen, váy đen rất đáng yêu. Cô nhìn các giàn đèn màu tím thấy thích. Công nhận chủ quán bar rất có con mắt thẩm mỹ, không gian quán được bài trí khá lịch sự và hài hòa. [Hi, anh Khang nhập thiết bị nội thất toàn sịn không mờ, chớ trước kia bar cũng bình thường thôi]. Tầng dưới dùng để trưng bày rượu và những đồ cổ xưa quắc: Một chiếc Acma màu trắng, những bình gốm và nhiều món đồ chắc cũng là đồ cổ. Dung say sưa ngắm nhìn không gian bar mà mê mẩn. Toàn đồ độc cô chưa từng thấy bao giờ.

Khang đóng cửa xe ô tô, từ bên kia đường đi tới bar. Việt Anh cũng chống nạng băng qua đường. Trang vội chạy ra trước:

“Anh Việt Anh! Sao ra viện sớm vậy anh?”

Anh nhìn Trang nheo mắt cười.

Khang thấy Dung đang nghiêng đầu ngắm nghía chiếc Vespa, mỉm cười bước lại gần. Đây chẳng phải là duyên trời định sao? Đi đâu cũng gặp. Ở bệnh viện mắt cô bé lúc nào cũng lạnh như băng rất khó tiếp cận. Xem ra cô nhóc hơi bị khó ưa đây.

“Sao không lên trên mà đứng đây?”

Dung ngẩng đầu lên. Lại là anh chàng sành điệu này. Sao đi đâu cũng gặp thế này? Cô không cười, lạnh lùng chào anh:

“Chào anh!”

Khang thầm nghĩ. Hình như cô nhóc này có ác cảm với anh. Chẳng lẽ cô bé thật sự không bị cuốn hút bởi vẻ ngoài của anh. [Làm như ai cũng mê trai như mấy cô bạn của ông ả].

Diệp Anh từ trên tầng hai đi xuống, lại chỗ Dung gật đầu chào Khang:

“Em chào anh!”. Rồi cô quay sang Dung hí hửng. “Chị! Chị lên trên đi! Em sẽ pha một ly cocktail thật đặc biệt cho chị!”

Nói rồi cô nắm tay Dung kéo đi.

“Chị uống thử rồi cho ý kiến nha! Em đang vẫn đang học nè!”

“Ồ... Kéo từ từ thôi...”. Dung luống cuống. “Từ từ... Chị té bây giờ”.

Diệp Anh cứ thế kéo cô đi nhanh lên mấy bậc cầu thang xoắn ốc. Khang khẽ cười, bước theo sau.

Trên tầng hai, các bàn đều có người ngồi. Bar đang mở bài hát It's you của nhóm nhạc Hàn Quốc Super Junior. Diệp Anh kéo Dung tới quầy, ấn vào một chiếc ghế cao. Cô nhón chân ngồi lên ghế. Wow! Nhạc hay! Không gian đẹp đẽ và ấm áp. Cô nhoẻn miệng cười, mắt đảo khắp nơi nhìn hết chỗ này tới chỗ khác. Khang ngồi lên ghế cạnh Dung, nhìn vẻ mặt thích thú của cô mỉm cười. Diệp Anh định hỏi anh uống gì nhưng Việt Anh chống nạng lại gần hỏi trước cô:

“Uống gì mày?”

“Johnie Walker”. Khang trả lời.

Việt Anh với tay lấy chai rượu trên cao nhưng không được. Nếu anh không phải mang đôi nạng này chỉ cần nhón chân lên là lấy được. Diệp Anh bước ngay lại:

“Để em lấy cho!”

Lúc này anh mới để ý tới cô. Cô bé này anh chưa thấy bao giờ. Chắc là cô nhân viên mới mà bữa trước Khang nhắc tới.

Cô lấy chai rượu đưa cho anh rồi quay lại chăm chú nhìn Dung đang uống ly Cocktail cô pha. Khang nâng ly rượu Việt Anh vừa rót nhấp một ngụm. Đặt ly rượu xuống bàn, anh lại quay sang nhìn Dung. Cô cười tươi như hoa, hớn hờ:

“Thơm mùi nước táo, dứa, còn có một vị nữa lạ lạ...”

“Đó là Siro lựu!” Diệp Anh cười. “Chị biết tên của ly cocktail là gì không?”

“Không biết!”. Dung lắc đầu.

“The kiss!”. Diệp Anh nháy mắt. Dung nhìn ly cocktail rồi lại nhìn Diệp Anh. Cô vừa uống ly cocktail có tên “nụ hôn”. Hờ. Tên hay thật!

“Cho anh một ly!”. Khang nói to.

“Mày có bao giờ uống cocktail đâu?”. Việt Anh hỏi.

Khang bật cười, đang định trả lời thì một đám người gây gộc xông vào bar, thuận tay đập phá rầm rầm. Các cô gái hét lên sợ hãi. Khách đến bar thấy đám người hầm hờ, mặt mày dữ tợn vội vã chạy ra khỏi quán. Việt Anh nhú mày, mặt tối sầm lại.

“Thằng chủ Quạ đen ra tiếp bọn này!”. Một gã to con tóc nhuộm vàng hoe, đập đổ bàn rượu, xăng giọng.

Trống ngực Dung đập bình bình. Cô thấy lạnh xương sống. Giang hồ! Mấy người đó chắc chắn là giang hồ. Cô nói thầm trong lòng. Không hiểu sao cả người cô run bần, không nhấc chân chạy trốn được.

“Là tao!” Việt Anh nói to, lia đôi mắt giận dữ về phía gã to con.

“Quạ đen! Mày nghe cho rõ đây! Tụi tao, băng Đại bàng là bảo kê mới của khu này. Mày mở bar làm ăn phải đóng tiền hàng tháng cho đại ca của tụi tao. Khôn hồn thì chấp hành nghiêm chỉnh, đóng 10 triệu một tháng. Còn không thì đóng cửa rồi biến!”

“Tao không đóng!” Việt Anh hừ lạnh.

“Thằng này láo! Nãy giờ tao nói không nghe muốn tụi tao phá nát cái quán này chứ gì! Đập đi tụi bay! Đập nát hết cho tao!”

Tức thì đám đàn em hùng hổ xông tới đập bàn, đập phá. Chai rượu, ly tách rơi vỡ rào rào. Những chậu cây cảnh bị đập bể tan tành. Việt Anh giận sôi máu. Nếu anh không bị gãy chân đã lao tới đâm vỡ mặt mấy thằng khốn nạn kia. Mẹ kiếp!

“Tụi bay về nói với đại ca tụi bay, mai tao tới gặp. Giờ, xéo hết cho tao”. Anh giận dữ quát to.

“Hô hô! Biết điều thế là tốt”. Tên to con cười khẩy, cầm cây gậy chỉ thẳng vào mặt Việt Anh. “Mày biết điều thì lo mà đem tiền nộp cho bọn này. Rút tụi bay!”

Một tên lùn cao hứng phóng cây gậy đập vào đèn đèn vỡ tã lả xuống đất. Sau đó cả đám người hung hăng rời khỏi bar. Việt Anh bức mình quăng mạnh chiếc nạng gỗ:

“Khỉ thật! Tao mà chân tay lành lặn mấy thằng đó còn khuya mới lết được ra khỏi đây!”

Dung rùng mình. Tên chủ quán này cũng “xã hội đen” quá. Nãy giờ cô ngồi trên ghế mà sợ thót cả tim, chân tay run lập cập. Từ giờ không dám tới đây nữa, có cho tiền cô cũng không dám tới. Cô thở phào một cái, nhìn xung quanh. Trên sàn đầy những mảnh vỡ, đất cát, rượu,...Cả cái giàn đèn Dung thích cũng nát luôn.

Khang lại gần nhìn giàn đèn, nhếch môi cười:

“Bọn này có vẻ thích đập đèn!”

“Mai mày cho người tới trang trí lại bar”.

Việt Anh gầm lên, cổ nuốt cơn giận xuống. Những tay anh chị trong khu phố anh đều biết, họ cũng rất nể anh. Đại ca băng Đại bàng đen là ai, thu nạp mấy thằng cô hồn này để rồi bọn chúng tới phá phách hung hăng các quán bar, nhà hàng.

Các nhân viên bar đang lúi húi kê lại bàn ghế. Mọi người chứng kiến mấy lần bọn họ tới đòi gặp chủ bar rồi đập phá nên cũng không ngạc nhiên mấy. Diệp Anh đi nhanh vào phòng cầm chổi và giỏ rác ra bar quét dọn. Trang nãy giờ núp vào trong phòng cũng lộ đầu ra, cầm chổi quét quét. Lúc Diệp Anh ngồi xuống đất nhặt một mảnh vỡ của ly rượu dưới chân ghế liền bị cửa vào ngón tay. Cô quắn ngón tay vào vạt áo sơ mi, chạy tới kêu Trang:

“Trang, có băng keo cá nhân không bà? Cho tui một miếng. Tui bị đứt tay rồi!”

Dung chạy ngay lại, nói to làm ai cũng nghe thấy:

“Em bị đứt tay à?”

Cả Việt Anh và Khang đều quay lại nhìn ba cô gái. Việt Anh chống nạng nhanh tới, kéo cổ tay Diệp Anh về phía anh để nhìn cho rõ vết đứt. Vết đứt khá sâu và máu vẫn đang chảy ra.

“Đi theo anh”.

Anh nói rồi chống nạng đi tới phòng của anh ở sau bar. Lúc mở cửa ra, thấy Diệp Anh vẫn đang sẫm soi ngón tay, anh quát to:

“Lại đây!”

Cô nhìn Dung và Trang rồi lò dò bước tới phòng, đi vào trong ngó nghiêng. Việt Anh mở tủ lấy ra một chiếc hộp màu trắng đặt trên bàn. Anh đẩy nắp hộp, cầm lên một ống thuốc đỏ.

“Em không xúc thuốc đỏ đâu. Ghê lắm!”

“Ngồi xuống”. Anh chỉ tay xuống giường.

Cô bấu môi một cái rồi ngồi xuống chiếc giường trải chăn mây xanh đậm. Anh chống nạng đứng trước mặt cô ra lệnh:

“Giơ tay ra!”

Việt Anh cầm miếng bông gạc nhỏ mấy giọt thuốc đỏ chậm chậm lên vết đứt rồi giữ chặt, dùng một miếng băng keo cá nhân quấn lại.

“Xong rồi đó!”

Cô nhìn ngón tay băng một cục xấu xí của mình, bật cười.

“Em cười gì?”. Anh hỏi cô.

“Cái ngón tay của em giờ thiệt là bự”. Cô đưa ngón tay qua lại.

“Ừ!”. Việt Anh nhìn gương mặt xinh xắn của cô cũng phì cười.

“Em xin phép ra ngoài tiếp tục dọn dẹp!”

“Đừng! Về đi!”

“Không!”

Cô nhún vai, đi nhanh ra ngoài. Việt Anh đứng trong phòng ngẩn người ra. Cô bé này to gan thật, dám cãi lại anh cơ đấy. Bên ngoài bar, Dung và Trang đang quét dọn mấy mảnh vỡ rào rào. Khang cũng giúp các nhân viên kê lại bàn ghế. Thịnh thoảng anh nhìn Dung. Cô nhóc khiến cho anh thấy thích thú. Người con gái nào mà anh đã thích thì nhất định sẽ không bỏ qua. Anh tin rồi mình cũng sẽ chinh phục được cô nhóc dễ thương này.

Sau khi bar được dọn dẹp sạch sẽ, Khang đề nghị được chở ba cô gái về nhưng Dung và Diệp Anh đều từ chối, chỉ có Trang là còn chần chừ. Dung liền nhéo cô bé một cái:

“Oái! Sao chị lại...” “Đi dzề! Nhanh lên!”. Dung quắc mắt.

“Em biết rồi”.

Cả ba chạy tới chỗ để xe. Trang khều tay Dung khi cô ngồi lên xe.

“Chị! Sao mình không để anh Khang chở dzề chị?”

“Xời! Chị hông thích làm phiền người khác. Mình có xe tự dzề cần gì ai chở? Nếu em thích đi ô tô thì đi đi!”

“Hông! Đi dzới chị à!”.

“Diệp Anh và Trang nè”. Dung nói. “Tụi em tính sao chớ chị thấy hai đứa làm việc ở bar nguy hiểm quá. Mấy người lúc nãy hai đứa thấy rồi đó, toàn cô hồn giang hồ không đó. Sợ hết hồn luôn. Có ngày người ta quính lộn ở bar cũng trúng tụi em à. Bỏ đi. Kiếm chỗ khác làm thêm”

“Chị lo xa quá hà!”. Trang cười. “Không có chuyện gì đâu chị. Mấy bữa trước không có anh Việt Anh em cũng hơi sợ sợ. Nhưng giờ có anh rồi em không sợ nữa đâu. Anh ấy sẽ tới gặp băng kia nói chuyện mờ chị. Có gì tụi em núp, đứng hông Diệp Anh?”.

“Ừ!”. Diệp Anh nhón miệng cười.
Dung thở dài. Hai đứa này thiệt là.

5. Chương 05

Chương 5: ĐẠO TẶC GHÉ THĂM

Chiếc Porsche Cayenne GTS màu trắng lăn bánh trên đường phố rồi rẽ vào con đường Phan Chu Trinh toàn những căn nhà sang trọng. Đỗ xe vào lề đường dành cho ô tô, Khang đẩy cửa bước xuống xe. Việt Anh chống nạng ra khỏi xe, đi tới cánh cổng màu đen đẩy mạnh ra một cái, rồi bước chậm rãi trên những phiến đá xếp song song dẫn tới căn nhà màu trắng của anh. Sau khi nhập mã số, cánh cửa bật mở, anh bật điện chống nạng đi vào trong. Khang vào theo quăng chìa khóa lên mặt bàn cái cạch, ngồi phịch xuống nệm, giang hai tay trên thành ghế.

Việt Anh lại quây rượu, mở tủ lấy ra một chai Hennessy và hai ly kính. Sau đó, anh mở tủ lạnh cầm khay đá bằng nhôm bỏ chai rượu và ly vào trong đem ra để trên bàn.

“Lấy thịt bò khô ra đây!”. Khang cầm chai rượu vặn nắp rót ra ly kính. “Không thì mực tẩm cũng được”.

“Hết rồi!”.

“Ừ! Uống không cũng được”.

Khang không thích tới nhà Việt Anh, bắt đắ dĩ anh mới phải bước chân vào đây. Căn nhà này Việt Anh mua lại từ hai vợ chồng nay đã định cư bên Mỹ. Trước nhà có khoảnh đất trồng trồng hoa và bãi cỏ xanh ngắt nhưng vào tay thằng này hoa chẳng thấy đâu nữa chỉ toàn thấy cỏ dại mọc um tùm. Mấy căn phòng trống hoác và lạnh lẽo dễ làm người khác nổi da gà, chưa kể trên tường treo toàn tranh cô bạn gái xấu số của Việt Anh. “Mày nên thuê người giúp việc”. Có người ra vào lau dọn cũng đỡ lạnh lẽo. Vì thằng này toàn ở bar.

“Tao tự dọn được”.

“Mày thì dọn gì được với cái chân bó bột” “Tao nói không cần là không cần”.

Khang cầm ly rượu uống cạn. Nói nhiều với thằng cộc cần này cũng vô ích. Nhà nó chẳng có gì ăn. Chán thấy ghê!

“Mai mày định gặp thằng cha đại ca kia thật à?”. Khang nhìn Việt Anh hỏi.

Việt Anh trừng mắt nhìn Khang.

“Sao mày lại trừng mắt với tao?” “Lũ khốn đó phá quán tao. Chết tiệt! Tao mà có tiền, có quyền, gô cổ hết mấy thằng cô hồn đó lại”.

“Ha ha! Tiền thì tao có thể ày. Bao nhiêu cũng có. Gô cổ mấy thằng đó cũng không khó”.

“Thằng đại gia như mày thì chuyện gì cũng vung tiền ra được”. Việt Anh uống ực ly rượu.

“Đừng gọi tao đại gia. Ông bà già tao giàu còn tao không giàu”. Khang bực dọc quát to. “Cấm mày nói hai chữ đại gia với tao”.

Việt Anh cầm chai rượu rót ọc ra ly. Anh biết Khang sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng cũng chẳng sướng ích gì. Năm mười tuổi đã bị tống cổ sang Mỹ du học, cô độc và thiếu thốn tình cảm tới mức thằng này trở thành một gã máu lạnh, thay bạn gái như thay áo, về nước toàn ăn chơi, không chịu làm việc chỉ để trả thù hai người đó.

“Mày tính sao với chuyện ông bà già mày bắt mày kết hôn với con Phương Anh?”. Anh chợt hỏi.

“Tao đang đau đầu đây...”. Khang nhú mày, nằm dài xuống ghế nệm.

“Mày đồng ý lấy nó?...”

“...Khò...khò...khò”. Khang bắt đầu ngáy to.

Cái thằng nằm xuống là khò được liền. Việt Anh cũng không nói gì nữa. Anh chống nạng đứng dậy đi tới trước bức tranh lớn nhất trong phòng ngắm cô gái xinh xắn đang cười. Đưa bàn tay bằng trắng lên chạm ngón tay vào gương mặt của cô gái. Trái tim anh, nơi có vết thương lòng sâu hoắm bắt chợt nhói lên đau buốt.

Thanh Thanh... Em chết... là tại anh...

Nửa đêm! Trời đổ mưa ào ào ào, xối xả dội lên mái tôn đùng đùng đùng. Sấm chớp đoàng đoàng làm Dung giật mình tỉnh dậy. Căn phòng tối om như mực. Cô không nhìn thấy bất kỳ cái gì.

Điện cúp rồi. Chán thật! Đúng lúc mình lại muốn đi vệ sinh mới khổ chứ. Trời mưa gió thế này mà nhà vệ sinh tít phía cuối dãy nhà thì làm sao đi đây. Nằm lẩn qua lẩn lại nữa tiếng, Dung soi đèn bin điện thoại bước xuống giường đi tới cửa mang dép vào rồi lạch cạch mở ổ khóa. Vừa đẩy bật cửa ra một cái, mưa gió xối xả tạt vào người cô lạnh toát.

“Oa, lạnh quá!”

Dung men theo mái tôn đi thẳng tới nhà vệ sinh. Bắt chợt, sấm chớp lóe sáng một cái. Dung nhìn thấy một bóng đen ở phía trước cách chỗ cô đứng không xa đang lộ mọ ngay trước cửa phòng trọ. Cô run bần cả người, tim đập binh binh, dựng tóc gáy nhưng đủ tỉnh táo để hét thật to.

“Bớ người ta! Có trộm. Có trộm!”. Rồi lui lại phía sau mấy bước, hai tay cô ra sức đập rầm rầm vào cánh cửa gỗ phòng anh Hải và chị Châu.

“Anh Hải! Có trộm. Anh Hải ơi! Có trộm anh ơi!!!”.

Cửa phòng bật mở va vào Dung, anh Hải lao ra ngoài la to:

“Anh đây!”

“Ai! Đau!”.

Dung la lên, nép sát vào trong tường. Chị Châu xách đèn bin ra đưa cho anh Hải sau đó quay sang Dung hỏi ngay.

“Em có sao không Dung?”

“Em không sao...”. Híc. Chắc trầy da rồi quá.

“Vào phòng, vào phòng ngay”. Anh Hải lớn tiếng.

Dung sợ quá nhảy ngay vào trong phòng anh Hải và chị Châu. Không biết lúc này có mấy thằng nữa. Phù! Nguy hiểm quá. Nguy hiểm quá. Tim cô đập binh binh binh, cả người run lập cập lập cập.

Anh Hải đập cửa phòng Diệp Anh và Trang kêu hai con nhỏ dậy. Diệp Anh mở ngay cửa chạy ra ngoài. “Anh Hải, có chuyện gì vậy ạ?”

“Dãy trọ có trộm...”

“Á! Á!”. Tiếng Trang hét lên. “Có trộm hả anh! Em sợ quá!”.

“Hai đứa qua phòng anh, nhanh đi”.

“Dạ!”. Diệp Anh và Trang run bần co chân chạy qua phòng anh Hải.

Cánh cửa phòng ba thằng nhóc sinh viên mới tới trọ cũng mở ra. Ba thằng nhóc cầm đèn pin chạy lại chỗ anh Hải đang đứng coi cánh cửa sổ mà tên trộm cạy chính là cửa phòng của Diệp Anh và Trang. Do thấy động nên tên đó chạy biến dạng.

“Anh Hải! Có trộm hả anh?”

“Ừ! Nó đang cạy cửa thì bé Dung thấy la lên đập cửa phòng anh. Nó chạy mất rồi!”

“Chị Dung đâu? Chị ấy có sao không anh?”

“Không sao! Nó đang ở trong phòng anh!”

Trong phòng, Dung đứng không vững nữa, ngồi sụp xuống nền nhà, tay chân đều run lẩy bẩy lạnh toát.

“Chị Dung ơi! Em sợ quá”. Trang la toáng lên.

“Chị! Lúc này chị có sao không?”.

Tối quá nên Diệp Anh không nhìn thấy mặt Dung đang sợ tới mức tái nhợt. “Ồa! Chị mất hồn... nhưng cũng ráng đập cửa phòng anh Hải. Tên trộm cách chỗ chị đứng không xa...Hươ! Ghê quá !”

Dung rùng mình. Chắc chỉ có một tên đó chứ nếu nhiều tên thì cô tiêu rồi.

6. Chương 06

Chương 6

Sáng Chủ Nhật. Các anh chị công nhân trong dãy trọ lật đật chạy xuống dãy phòng tối qua có trộm đột nhập hỏi thăm đủ chuyện. Cô chủ nhà cũng có mặt, bực mình khi nghe ba chị em nói sẽ chuyển nhà.

“Mấy đứa tụi bay việc gì phải chuyển đi. Từ từ cô gọi thợ tới lắp lại cửa cho. Tụi bay thử đi hỏi khắp các chỗ cho thuê phòng ở xem chỗ nào tiền thuê rẻ như ở đây không? Cần gì cô cũng giúp hết”.

“Dạ, tụi con biết mà cô, nhưng mấy chị em con không ở đây nữa đâu cô”. Dung xếp đồ vào túi xách cười nói.

“Tụi con ớn lạnh từ tối qua tới giờ nè. Cửa gì mà lỏng xích cạy phát là ra. Tối qua suýt nữa thì con, chị Dung với con Diệp Anh bị trộm chém mấy nhát rồi. Ở đây nhà vệ sinh thì tuốt luốt ở đằng sau trong khi mấy khu trọ khác đều có nhà vệ sinh luôn trong phòng...”

“Sao lúc tới đây mà không chê giờ mới bị trộm vào có một lần thì mà chê bai đủ thứ”

“Con nói với cô nhan. Tụi con nhịn lâu lắm rồi đó. Lúc đầu nghe cô quảng cáo cô giảm tiền thuê nhà cho sinh viên tụi con nên tụi con mới ở. Cô còn bảo thoải mái xài điện nước mà cứ 2,3 ngày là bị cúp nước, còn đồng hồ điện chạy kiểu gì mà tụi con ngày đi học, tối đi làm thêm có xài điện bao nhiêu đâu mà cô tính một tháng 80 ngàn luôn”

“Tụi bay xài sao thì nó tính như thế chứ làm sao tao biết”. Cô Đông lừ mắt.

Dung lấy chân đá Trang một cái rồi cười xòa. Con nhỏ này thẳng tính quá. Cứ dốp chát thế này, “Mrs Keo” mà chửi thì mệt người lắm. Cô ở đây mấy năm trời quá quen với tính của cô chủ nhà này rồi. Giáo viên dạy môn Giáo dục công dân nên chửi cũng văn vẻ và dài đằng đẳng hàng mấy tiếng đồng hồ, có nói lại cũng bằng thừa.

“Dạ, tụi con biết thời gian qua cô cũng rất quan tâm tới tụi con. Nhưng mà cô cũng biết rồi đó. Từ nhà trọ tới bệnh viện con làm xa quá, với lại cũng không gần chỗ mấy đứa làm thêm nên ba chị em định thuê nhà gần đó cho tiện đường”.

Tuần trước có một chị y tá tên Hương tám chuyện nói có bà chị gái cho thuê nhà, ai muốn thuê liên hệ với chị ấy. Thế là sáng nay Dung gọi điện ngay. Cũng hên là chưa có ai thuê cả. Tiền thuê căn nhà đó tuy mắc nhưng ba chị em chung tiền nên cũng chỉ nhỉnh hơn tiền thuê phòng ở đây một chút.

“Ừ, thế thì cũng được”.

Cô Đông ngồi xuống nền nhà, thấm nước bọt lạt lạt cuốn vở học sinh.

“Ba đưa bay coi trả tiền tháng này cho cô”

“Gì nữa cô?”. Trang gào lên. “Tháng này tụi con ở đây có hai ngày nhan cô”

“Thì tính cho tụi bay hai ngày. Tiền nhà, tiền điện, nước. Mấy đứa không biết giá điện tăng rồi hả. Ba đưa đưa cô 150 ngàn”

“Hả?”. Trang định “xắn tay áo” lên đối chất với cô chủ nhà thì Dung vội lên tiếng.

“Dạ! Được rồi cô!”. Dung móc tiền từ trong túi quần jean ngổ ra, đếm đếm mấy tờ tiền. “Để con trả...”

“Chịii!”. Trang la toáng lên. “Tụi mình phải hỏi cô lại cho rõ ràng rồi mới đưa tiền chứ chị. Ở có hai ngày mà tính gì 150 ngàn dữ dzậy?”

“Trang, ồn ào quá!”. Dung gắt. “Cô nói rõ ràng rồi không có tính gì nữa hết. Để chị trả cho. Em lo dọn dẹp tiếp đi”.

Trang quăng cuộn băng keo, đứng bật dậy, mặt hầm hầm.

“Em đi mua kem ăn đây! Nóng chết đi được”

Trang đi tới cửa đẩy rầm cánh cửa cũ kỹ. Cô Đông liếc mắt:

“Đấy con coi! Con gái gì mà chẳng ý tứ gì hết. Đi với chả đứng. Đạp cửa ầm ầm thế kia ai còn ra thể thống gì nữa!”

“Dạ... Con gửi cô tiền!”. Dung vuốt mấy tờ tiền thẳng thớm rồi đưa cho người phụ nữ với nickname “Mrs Keo”.

Mrs Keo cầm tiền đếm xoẹt xoẹt rồi nhét vào cuốn sổ, đang định nói gì đó thì điện thoại Dung rung bần bật trong túi. Cái điện thoại màu đỏ Viettel tặng kèm khi mua gói cước Super Sim gắn bó với cô đã được gần hai năm. Mấy lần các chị y tá trong khoa hỏi Dung mua lại điện thoại không để các chị ấy đổi cho điện thoại khác nhưng Dung đều lắc đầu. Với cô điện thoại chỉ cần nghe, gọi, nhắn tin, thêm tiện ích đèn pin nữa là đủ, không cần phải nghe nhạc, chụp hình hay đa phương tiện gì gì đó như mấy mẫu quảng cáo rầm rộ trên báo chí, ti vi.

“Alo! Chị nghe nè Lâm”. Lâm là em trai cô. Nhóc đang học lớp 12. Cô vừa nghe điện thoại vừa xếp mấy quyển sách vào thùng giấy. “Chị... Mẹ bị tai nạn, đang cấp cứu trong bệnh viện...”

Cô chỉ nghe tới đó liền tức tốc chạy một mạch ra ngoài, tới chỗ đứng đợi xe buýt. Cũng may đứng đó một lát thì có chiếc xe buýt chạy tuyến Kon Tum – Ngọc Hồi xuất hiện. Cô liên tục bấm số gọi cho Lâm nhưng cậu nhóc không nghe máy, gọi cho chị Hai thì chị bảo cũng đang được anh rể chở ra bến xe để về thành phố Kon Tum. Nước mắt Dung lúc này đã giàn giụa hai bên má. Tay cô run rẩy nắm chặt lấy điện thoại, lồng ngực thóp lại đau nhói. Mẹ bị tai nạn thế nào? Mẹ sao rồi? Mình lo quá... Lo ẹ quá. Huuuuu. Chưa bao giờ cô có cảm giác bất an như thế này.

Dung ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài ô cửa kính. Bầu trời phủ một mảng trắng đục. Trời đang mưa. Mưa rơi trên tán lá ven đường ướt đẫm. Nước mưa tấp vào ô cửa thành những dòng nước chảy dài. Bất chợt, điện thoại rung mạnh làm Dung giật mình. Cô vội bấm nút nghe.

“Alo! Mẹ sao rồi em?”. Cô nói to. “Chị! Mẹ mất rồi...!Hic hic! Chị!...”. Giọng Lâm nghẹn lại. “Mẹ mất rồi chị...”

Buổi chiều. 4h30. Khang tới bar K2K định rủ Quạ đen đi nhậu nhưng sức nhớ ra anh chàng phải đến gặp đại ca băng Đại bàng đen. Chết tiệt! Mình lại quên mất. Thôi, giờ tới nhà hàng Hoàng Khang xem đám nhân viên làm việc thế nào rồi ăn tối luôn.

Định quay người bước xuống cầu thang thì Khang nghe tiếng quát to um xùm cả lên ngay quầy bar.

“Anh không cho nghỉ thì hai đứa tụi em nghỉ việc luôn”. Diệp Anh bực bội. “Tụi em xin nghỉ ba ngày vì có việc mà anh làm như tụi em nghỉ đi chơi không bằng á”.

“Anh Nam! Em từ hồi làm ở đây đều đi làm chuyên cần giờ xin nghỉ sao anh lại không cho”. “Anh biết! Anh biết!”. Anh chàng quản lý tên Nam vò đầu bứt tai. “Nhưng mà hai đứa nghỉ một lúc luôn thì lấy ai phục vụ đây. Bé Diệp Anh còn pha chế được cocktail nữa. Sao hai đứa lại lười đúng lúc bar đang thiếu người mà nghỉ thế này”.

“Có chuyện gì?”

Việt Anh chống nạng đi lên mấy bậc cầu thang, đập mạnh lên vai Khang.

“Ủa? Việt Anh! Mày không đi gặp tên đại ca đại cá nào đó à?” Khang hỏi.

“Tên đó đi Thái Lan rồi. Tao chưa gặp được. MK mấy thằng đàn em nhìn muốn đâm vỡ mặt. Thấy tao tới cứ nghênh nghênh, có thằng còn nhìn tao cười khẩy. Lũ chết tiệt!” Việt Anh đi tới quầy bar, hỏi Nam:

“Có chuyện gì mà phải đứng đây cãi nhau?”

“Dạ, thưa anh. Hai bé này xin nghỉ làm nhưng bar đang thiếu người nên em không đồng ý”.

“Sao hai đứa lại xin nghỉ?”. Anh quay sang hỏi Trang.

“Anh, mẹ của chị bạn tụi em vừa mất vì tai nạn. Tụi em muốn tới nhà chị ấy an ủi và dự đám tang”

“Ừ! Anh cho phép hai đứa nghỉ”. Anh nói ngay.

“Dạ. Em cảm ơn anh”.

“Em cảm ơn anh”.

Diệp Anh và Trang lú lú cảm ơn Việt Anh rồi xách túi xách đi nhanh tới cầu thang.

“Trang ơi! Chết tiêu!”. Diệp Anh cuống cả lên. “Chuyến xe buýt cuối cùng về Ngọc Hồi 1phút nữa đi rồi. Chạy nhanh lên mày”.

“Hả? Sao mình tới bên kịp”.

“Chạy nhanh đi! Còn đứng đó làm gì”

Khang nhìn theo hai cô gái chạy đi thật nhanh bật cười. Việt Anh cũng cười. Anh quay sang nói với Khang.

“Đi nhậu không mày?”

“Ừ. Đi! Tao tới đây cũng định rủ mày đi làm vài chai”.

Lúc Khang và Việt Anh ra trước bar nhìn về phía bên kia đường chờ đợi xe buýt thấy Diệp Anh và Trang đang đứng đó nhăn nhó. Cả hai đi về phía đó.

“Hai đứa sao chưa đi?”. Khang hỏi.

“Dạ, này tụi em vừa ra thì xe buýt đi mất ạ. Chạy theo kêu mà không kịp”. Trang trả lời anh. “Tụi em đang định gọi taxi anh”.

“Thôi, để anh lái xe chở đi”. Không nghĩ gì, Khang nói ngay.

“A ha! Ga lăng luôn là ưu điểm của mày”. Việt Anh bật cười. “Mà trời mưa chắc đường lên Ngọc Hồi dơ lắm. Mày không tiếc con xe Porsche à?”

“Mày nói ít giùm đi!”. Khang gắt.

“Tụi em thấy làm phiền anh Khang quá ạ”. Diệp Anh nhìn Khang nói. Cô cũng ngại nữa. Tự nhiên lại lên xe của người lạ.

“Đừng có lo! Thằng này rảnh lắm”. Việt Anh xách túi của Trang băng qua đường. Khang cũng mỉm cười nhận túi xách từ tay Diệp Anh xách tới xe ô tô của anh.

Xe đến Ngọc Hồi đúng lúc trời mưa tầm tã và phải rẽ qua một quãng khá xa nữa mới tới được cái xã Đăk Giao. Chiếc xe ô tô bê bết bùn đất lại phải băng qua con đường lầy lội sụt lún xung quanh cây cối um tùm trong khi trời thì tối đen như mực, khó khăn lắm mới tới được khu dân cư. Dừng xe ăn cơm tại một quán ăn nhỏ, sau đó Khang hỏi nhà Dung rồi cả bốn lại lên xe.

Căn nhà nhỏ được bắt đèn điện sáng trưng, treo đầy cờ tang. Có mấy người đàn ông đang lui hui che lại bạt, dựng nhà vòm. Nước mưa đọng vũng lớn trên bạt bắt ngỡ đổ xuống ào ào ào, bắn tung tóe cả khoảng sân nhỏ. Khang và Việt Anh lùi người lại tránh vũng nước rồi đi vào dãy ghế nhựa, ngồi xuống hai chiếc ghế sát hàng rào dây bụi. Một cậu nhóc khoảng mười tuổi chạy tới rót hai cốc trà ra ly để trên chiếc bàn gỗ đen đen. Cậu con trai cao lớn mặc quần tây xanh, áo sơ mi trắng đang phụ căng bạt bước xuống ghế đầu, lại nói với cậu nhóc:

“Long! Đi ăn cơm đi em!”

“Em không đói! Em vào với mẹ!”. Thằng nhóc vượt nước mắt đang chảy xuống má chạy đi mất. Thằng anh đứng nhìn theo rồi tới phụ người ta dựng nhà vòm. Khang nhìn Việt Anh. Cả hai đều biết đó là hai cậu em trai của Dung.

Lúc Diệp Anh và Trang bước vào nhà thì thấy Dung ngồi bệt xuống nền xi măng bên chiếc giường mẹ cô nằm. Hai mắt cô sưng húp, tóc tai rối mù. Mùi khói nhang bay thoang thoảng trong không khí đượm buồn làm lòng người ta chùn xuống hẳn.

Ba Dung bước lại gần hỏi:

“Hai cháu là bạn của Dung à?”

“Dạ!”

Dung ngẩng đầu lên nhìn Diệp Anh và Trang, hai mắt đỏ hoe, giọng khàn đục:

“Hai...đứa...tối...hồi...nào?”

“Dạ, tụi em mới tới!”. Diệp Anh trả lời. Cô nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Dung.

“Chị ơi! Chị cố gắng lên nha chị!”. Trang cũng ngồi xuống đất nói với Dung.

“Cố gắng vượt qua nha chị!”

“Ừ!”. Dung mệt mỏi gật đầu.

7. Chương 07

Chương 7

Mẹ Dung trên đường chở trái cây ra chợ bán vì đường bùn lầy trơn trượt nên gặp tai nạn và qua đời. Đám tang được cử hành tại nhà thờ của giáo xứ. Sau đó, đoàn xe tang đưa bà tới khu nghĩa trang. Người đàn ông tóc bạc đầu bịt tang trắng là ba Dung đứng cạnh cậu con trai lớn cầm di ảnh của mẹ Dung nước mắt lưng tròng, còn cậu bé út meo máo ôm Dung khóc. Chị Hương, chị gái của Dung đang mang thai được chồng đỡ lấy cũng đứng cạnh quan tài khóc nức nở.

“Mẹ! Sao mẹ bỏ chúng con mà đi! Huuuu!”. Chị Hương gào lên. “Mẹ... mẹ ơi”

“Mẹ...!”.

Dung ôm lấy cậu em út. Nước mắt cô không ngừng trào ra nơi khóe mắt. Cô đã khóc tới mức suy sụp, không ăn uống được gì, tóc tai rối mù, mặt bơ phờ. Lúc cô chạy tới bệnh viện nhìn mẹ cô trong nhà xác cô

đã gào khóc khản cả cô ở đó rồi ngất xỉu làm ba và các em rất lo lắng cho cô. Đưa mẹ cô về nhà, cô lại ngồi mãi bên giường bà nằm, hết lau tay tới xoa chân cho bà, ai nói gì cô cũng không nghe.

Mẹ mất rồi. Vậy là con không làm được gì ẹ nữa rồi.

“Hic. Mẹ ơi!”

Dung khóc nức lên. Lòng cô đau lắm, đau không thể nào tả được. Đầu cô cũng thế. Mẹ ơi...

“Mẹ...! HUUUU!”

Lúc người ta đặt quan tài của mẹ Dung xuống lòng đất. Cô ngồi sụp xuống đất gào lên:

“Mẹ thương yêu của con! Mẹ... mẹ ơi... Mẹ. Con đau lòng lắm mẹ à. Hai tuần rồi mẹ con mình chưa gặp nhau mà. Mẹ... Mẹ... Mẹ của con... HUUUUUU”.

Diệp Anh vội ngồi xuống đất ôm lấy Dung. Sau đó, Dung ngất xỉu.

“Chị! Chị tỉnh lại đi chị!”

Nhóc Long vừa khóc mếu máo vừa lay tay chị. Các dì, các cô vội xúm lại sờ trán và xoa xoa tay chân của cô. Người xúc dầu, người bắt gió.

“Tay chân con bé lạnh quá! Nó trúng gió rồi!” “Ai đưa con bé đi bệnh viện nhanh đi”

“Mọi người tản ra coi nào”. Ba Dung chạy lại nói to.

Khang vội bước tới bế Dung lên đi nhanh tới xe ô tô. Cả người cô lạnh toát, thở dốc hết sức khó khăn. Diệp Anh và Trang cũng chui vào trong xe. Chiếc xe lao vút ra khỏi khu nghĩa trang.

Sau khi khám cho Dung, bác sĩ kết luận cô bị nhiễm phong hàn và sốt cao, phải nhập viện để điều trị. Trên đây hành lang bệnh viện, Ba Dung xoa đầu nhóc Long, rồi nói với Lâm:

“Dẫn em về nhà đi Lâm! Chị Hai nấu cơm ở nhà rồi đó!”

“Ba, để con ở lại coi chị Dung cho ba. Mấy ngày rồi ba chưa ngủ...”. Lâm nói.

“Cái thằng này, ba nói mà không nghe à. Về nhà đi!”. Ông Hùng nghiêm giọng. Con cũng khác gì ba đâu. “Về nhà với chị Hai đi!”

“Ba ơi ba, chị Dung có làm sao không ba?” . Long nắm tay ba lay lay, hỏi. “Con muốn ở lại với ba”

“Chị con chỉ bị ngất thôi, con đừng lo. Để anh hai đưa con về ngheng!”. Ông Hùng lại xoa đầu con.

“Dạ”

Thấy hai anh em dẫn nhau về, ông Hùng quay sang nhìn Khang gật đầu.

“Cảm ơn cháu đã chở bé Dung tới bệnh viện”. “Dạ, không có gì đâu bác”.

“Tụi cháu đều là bạn của Dung hết à?”. Ông nhìn Việt Anh mặt thẹn thẹn hơi hoảng. Con bé sao lại chơi với cái cậu nhìn mặt đáng sợ này.

“Dạ không ạ!”. Thấy ba chị Dung cứ nhìn mặt Việt Anh chăm chăm nên Trang vội lên tiếng. “Đây là anh Việt Anh, còn đây là anh Khang. Hai anh ấy là “sếp” của con và Diệp Anh, đi công tác nên tiện đường chở tụi con tới đây ạ”.

Khang phì cười, còn Việt Anh thì nhìn ba Dung cười toe. Ông Hùng cũng không hỏi gì thêm, quay sang nói.

“Ừ, bác cảm ơn tụi cháu đã tới dự đám tang của bác gái, còn giúp bác lo cho bé Dung nữa. Ngày mai để chị tụi nhỏ nấu mấy món mời mấy cháu bữa cơm”.

“Dạ, cảm ơn bác ạ”. Trang nói. “Giờ xin phép bác, tụi con về”

“Ừ, mấy cháu về nghỉ ngơi đi”

“Dạ!”.

Cả bốn chào ba Dung rồi đi ra khỏi hành lang bệnh viện. Sau khi chở Diệp Anh và Trang về nhà Dung, Khang chở Việt Anh tới một khách sạn gần đó, tắm rửa, mua đồ ăn của khách sạn lên phòng ăn. Sau đó, lúc anh chàng kia ngủ khò, Khang lái xe đến bệnh viện.

Phòng bệnh kê tất cả 8 cái giường. Dung được xếp cho nằm trên chiếc giường cạnh cửa sổ. Mở mắt ra, cô có thể nhìn thấy ngay nước mưa đang tạt tới tấp vào ô cửa. Cô nhòm người lên, cảm giác cơ thể yếu đi rất nhiều, hai tay khó khăn lắm mới chống xuống giường để ngồi dậy được.

Sao mình lại ở đây? Cô nuốt ực một cái, rất buốt cả cổ họng. Mình nhớ là mình đang ở đám tang của mẹ cơ mà. Ba mình đâu? Chị Hai và các em mình đâu cả rồi?

Nhìn ra ngoài ô cửa sổ, cô thấy mưa rơi xối xả trắng xóa, người người mặc áo mưa ra vào tấp nập. Trong phòng bệnh không chỉ có mình Dung mà còn có ba bệnh nhân khác. Một cô đứng tuổi nằm giường bên cạnh, ngồi dậy quay sang nói với Dung:

“Cháu à! Ba cháu đi mua cháo cho cháu rồi! Ba cháu dặn cô khi nào cháu tỉnh lại thì nói cháu nằm chờ ba cháu một lát”

“Dạ, con cảm ơn cô”. Dung cười gượng. Thấy giọng mình khàn đục.

“Má con đâu? Sao cô không thấy má con?” “Mẹ con...”

Giọng Dung nghẹn lại. Nước mắt cô chỉ chờ thể trào ra. Cô bật khóc, bước vội xuống giường, luống cuống đi lại cửa.

“Cháu đi đâu vậy? Không ở trên giường đợi ba cháu về à?”

“...”

Dung không trả lời, đẩy bật cửa ra, rồi đóng lại, chống tay trên tường, khóc nức lên. Tay nắm chặt lấy cổ áo.

Mẹ... Huhu... Bữa trước mẹ gọi điện hỏi con chừng nào thì về. Con đã bảo là tuần sau. Mẹ cười nói sẽ làm gà, nấu cháo, đúc bánh xèo, còn nấu chè trôi nước con thích nữa. Huhu... Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm. Giờ muốn được ăn bánh xèo mẹ đúc cũng không được nữa rồi...

Khang nhìn thấy cô vừa đi vừa khóc. Lúc ở đám tang, anh đã thấy cô ngồi bệt trên đất bùn gào khóc thảm thiết như thế nào, liên tục lấy tay đập ngực mà đau lòng. Cô suy sụp tới mức anh không nhận ra cô nữa. Anh nhận ra trái tim anh rung động trước người con gái này và chính anh cũng không hiểu tại sao. Vì bình thường anh là một thằng khá vô tâm, lạnh lùng, chưa bao giờ có tình cảm với bất kỳ cô gái nào và cũng chưa bao giờ đau lòng vì bất kỳ ai như thế này. Đôi mắt biết cười của cô ấy bây giờ đang ngập trong nước mắt.

“Dung! Sao con lại ra ngoài này. Mưa gió lạnh lắm con! Ba mua cháo gà cho con rồi, vào phòng đi con”.

Nghe tiếng ba gọi, cô quay người lại, rồi được ba dìu vào phòng. Khang đứng đó, nhìn theo bóng dáng cô gầy gò, yếu ớt cho đến khi không thấy cô nữa. Anh gọi một cô y tá nhờ chuyển giỏ trái cây cho cô, sau đó đến quầy tiếp tân đóng viện phí. Lúc ra khỏi bệnh viện thì điện thoại anh phát nhạc. “Alo! Con nghe mẹ! Dạ, con sẽ về ngay trong chiều nay!”.

8. Chương 08

Chương 8

Thành phố Hồ Chí Minh

“Mày nói cái gì?”. Ông Bình giận dữ trừng mắt chiếu tia lửa đạn về phía Khang.

Trong phòng khách, anh đang ngồi đối diện với ba và mẹ, lạnh lùng và cố chấp buông từng chữ:

“Con không lấy con nhỏ đó đâu”

“Kìa con...”. Bà Kim dịu dàng nói với anh. Thằng nhỏ sao gần đây thích đối đầu với ba nó thế không biết.

“Sao mày không muốn lấy nó?”

“Con không yêu nó”. Anh khoanh tay, dựa lưng vào ghế nệm, khẽ nhếch môi như muốn khiêu khích ba anh.

“Thằng nào lão...”. Ông Bình đập bàn cái rầm, suýt nữa thì làm văng tách trà. “Mình bình tĩnh lại coi. Mình quên là mình bị cao huyết áp à”.

Hừ! Ba muốn mình lấy con gái lớn của ông chủ thầu xây dựng Anh Đông để thuận lợi cho các hợp đồng kinh doanh của doanh nghiệp và cũng là để tạo uy tín trên thương trường nước ngoài. Vì ông Đông khá nổi tiếng trong và ngoài nước.

“Lấy vợ đi rồi tao giao doanh nghiệp lại ày. Mày lo thu xếp, bàn giao công ty lại cho thằng Dũng, về đây tao giao việc cho”.

“Con không về”

“Mày nói lại coi”. Ông bực mình đập bàn cái rầm lần nữa.

“Con không về đây!”

“Mày dám cãi lại tao, thằng chết tiệt!”

“Nhà con ở Kon Tum”. Căn nhà đó anh mua bằng tiền anh làm thêm mấy năm trời ở Mỹ. Còn lâu anh mới về.

“Đây cũng là nhà mày”

“Đây là nhà của ba mẹ, không phải nhà của con”

“Mày,...”

“Mình,... mình đừng nóng mà”

Bà Kim xoa xoa ngực ông Bình, ra hiệu cho Khang ra ngoài. Anh đứng dậy, đi thẳng ra cửa, nghỉ ngơi. Ông già định giao công ty Hoàng Khang cho tay Dũng. Hắn sẽ càng có nhiều cơ hội dứt túi những khoản lợi kếch xù. M.K. Thằng khốn đó làm gì mà ông già tin tưởng nó dữ. Mình phải nhanh chóng tìm ra sơ hở của gã.

Thành phố Kon Tum

Công ty TNHH – Tm Hoàng Khang tọa lạc ngay cạnh khu công nghiệp Hòa Bình trên đường phố rộng rãi và hiện đại. Dọc hai bên đường có khá nhiều cây cối và những khuôn cỏ được cắt tỉa thường xuyên xanh tốt. Chiếc Porsche sang trọng từ từ rẽ vào cổng công ty, lái thẳng vào tầng hầm để xe. Khang đẩy cửa xe ra ngoài, chạm mặt ngay tay Dũng đang ôm eo con bé thư kí mới toè sành điệu đi tới xe của gã dựng ngay cạnh xe anh.

“Giám đốc!”. Gã cười chào.

“Em chào giám đốc!”. Con nhỏ nũng nịu chào Khang, mắt chớp chớp lông mi giả.

“Ừ!”. Anh cười nhạt, đi tới thang máy.

Vừa ngả lưng xuống ghế, điện thoại di động của anh rung rung trong túi.

“Alo!”

“Mày! Bảo vệ công ty mày không cho tao vào”. Tiếng Việt Anh quát tháo trong điện thoại. “Tao gọi điện thẳng Khang rồi. Giờ tụi bay mở cửa cho tao vào. Nhanh! Trước khi tao nổi nóng”

“Ha ha! Thôi mày, đừng giang hồ ở công ty tao”.

“Mày còn cười được. Tao phơi nắng cháy da rồi đây mày”

“Ha ha”.

Khang bật cười rồi bấm số nội bộ. Một lúc sau, Việt Anh đá cửa bước vào, ngồi phịch xuống ghế, gác cả hai chân lên bàn.

Khang cười lắc đầu, mở tủ lạnh quăng cho anh chàng lon Ken.

“Lần sau mày có tới thì mặc đồ đảng hoàng đi mày”

Việt Anh nhìn bộ đồ jean bụi bụi, bạc phéch của mình, cười sảng khoái:

“Tao mặc gì mặc xác tao. Không thằng nào được ý kiến”

Khang rời khỏi bàn làm việc, ngồi xuống ghế nệm, khui búp lon Ken.

“Mày tháo bột lúc nào?” “Sáng nay!”. Anh uống ực ngụm bia. “Thằng cha đại ca băng Đại bàng đi Thái chưa về luôn”.

Chợt nhớ ra chuyện Khang bị ông bà già gọi về Sài Gòn, Việt Anh hỏi Khang:

“Ông bà già mày có chuyện gì à?”

“M.K!”

Khang buộc miệng. Sáng nay, các trang báo mạng đều đăng tin “Con trai độc nhất của chủ DNTN Hoàng Khang sẽ kết hôn với con gái ông chủ thầu xây dựng Anh Đông” làm anh tức điên. Khang rút điện thoại, bấm bấm rồi đưa cho Việt Anh. Anh chàng đọc xong cười phá lên.

“Mày còn cười được”. Khang nhúu mày, giật lại điện thoại.

“Sắp lấy vợ mà sao mặt mày nhăn như cú vậy mày”

“Khỉ thật! Mày biết thừa tính tao còn muốn chọc tức à?”

“Giờ mày định giải quyết sao?”

“Chưa biết”

Sau châu nhậu say tí bĩ với Việt Anh, vừa lái xe về nhà, Khang đi nhanh vào phòng, cởi áo, đánh một giấc tới sáng. Khi ánh nắng xuyên qua màn cửa rơi vào mắt, Khang bừng tỉnh chống tay xuống giường ngồi dậy. Tối qua nhậu khì thế nên giờ đầu óc anh vẫn còn choáng choáng. Đang định bước xuống giường, anh liền quay lại đằng sau lưng ngay lập tức. Con nhỏ Phương Anh đang ngủ trên giường của anh. Sao nó vào được đây? Chết tiệt!

Anh nhảy ngay xuống giường, mặc áo sơ mi vào làm cho Phương Anh thức giấc. Cô mỉm cười tươi tắn:

“Hi anh!”

“Sao cô lại ở trên giường của tôi?”

“Anh Khang! Em là vợ chưa cưới của anh thì tất nhiên phải biết mã số mở cửa rồi”

“Mẹ tôi nói với cô đúng không?”

“Dạ!”

“Khỉ thật!”. Khang vò đầu.

“Anh không ngủ nữa hả?”

“Cô bước khỏi giường tôi ngay”.

“Ừ... Em buồn ngủ”

“Nhanh!”. Khang quát.

Phương Anh phụng phịu vén chăn, bước xuống giường. Ảnh đuổi mình như đuổi tà. Chán thật. Mẹ ảnh chả bảo mình phải đến đây chăm sóc cho ảnh còn gì.

“À...”. Khang đứng trước gương, thất cà vạt. “Cô tung tin chúng ta kết hôn lên mạng phải không?”

“Ồ...dạ đâu có”. Aiiiiii, là do con bé Mai Phương làm.

“Chuyện đó chỉ có nhà tôi và nhà cô biết”. Khang quay lại lạnh lùng nhìn Phương Anh làm cô rùng mình. Con bé xấu xa kia. Hại chị mày bị người ta ghét rồi thấy chưa.

“Anh Khang! Em không biết thật mà! Anh đừng nhìn em bằng ánh mắt như dzậy. Em không có làm”

“Hừ! Cho cô 30 phút rời khỏi nhà tôi” Nói xong, Khang đi vào trong phòng tắm, bỏ mặc cô đứng chờ vợ giữa phòng. Cô bĩu môi, liếc xéo một cái, kéo valy xềnh xệch qua phòng bên cạnh thay quần áo, sau đó quay trở lại hét to:

“Anh Khang! Em về đây!”

Không có tiếng trả lời. Cô chẳng hơi đâu mà ở lại đây. Thành phố này còn khối nơi thú vị để mà thưởng thức.

Phương Anh kéo valy xuống cầu thang, đẩy cửa lao ra ngoài luôn.

Cốp.

“Ái ui!”. Đầu cô va vào đầu một anh chàng tự nhiên lại lù lù xuất hiện ngay trước cửa khi cô lao ra. Đau quá! Huuuu. Phương Anh ôm đầu, nhăn mặt xuýt xoa.

“Đau quá!”

Bảo nhìn vết hồng hồng trên trán cô gái xinh xắn trước mặt, nghiêng đầu hỏi:

“Cô không sao chứ?”

“Ui,...sưng một cục rồi!”. Cô xoa xoa trán.

Bảo phì cười. Anh vừa mới tới, chưa kịp bấm chuông cửa thì cô gái này đã đẩy cửa lao ra. Nhưng đây là nhà của Khang. Tại sao cô ấy lại ở đây? Không phải cô nàng là người yêu của cậu ta đấy chứ?

“Cô chưa đi à?”. Khang mặc đồ vest đen đi từ trên tầng 2 xuống nhíu mày hỏi.

“Em đi bây giờ đây!”. Phương Anh kéo valy qua cửa, nhìn Bảo cười nhẹ rồi lúi lúi valy rẹt rẹt trên sân lát đá.

Giờ Khang mới nhìn thấy Bảo, cậu bạn thân đi xuất khẩu hơn 3 năm, anh bật cười.

“Thằng này! Lâu quá rồi mày!”

“Ừ!”.

“Ở nhà nghỉ ngơi rồi chút tao về chở mày đi nhậu. Trên tầng 2 có phòng ày đó. Lên trên đi”

“Ok”

“Muốn đi đâu thì cứ đi. Cửa tự động khóa lại. Còn mã số mở cửa thì tao sẽ nhắn tin vào điện thoại ày. Giờ tao phải đi làm đã”

“Ừ, mày đi đi!”

Bảo định hỏi cô nàng lúc này là ai nhưng lại thôi. Tò mò quá cũng không tốt.

Phương Anh ngồi trên xe taxi tìm mãi mà không thấy điện thoại của cô đâu. Cô nghĩ ngay đến việc đã để quên ở nhà Khang. 5 phút sau, chiếc taxi đỗ xích trước cổng, Phương Anh đi nhanh vào trong sân, rồi bấm

mã số mở cửa. Cô đi lên tầng 2, bước vào căn phòng lúc này cô thay quần áo, cầm chiếc iphone định xoay người đi ra cửa thì nhìn thấy Bảo từ phòng tắm bước ra. Anh chàng ở trần, quần khăn tắm ngang hông, đang cầm khăn bông lau khô tóc. Mặt cô từ trắng hồng chuyển sang đỏ dừ.

“Chào! Tôi để quên điện thoại”. Cô bối rối khẽ nói.

“À, ừ...”. Bảo hắng giọng.

“Tôi đi đây!”

“Ừ!”

Chỉ chờ có thế, cô lao vù ra khỏi phòng.

Trên cửa sổ tầng 2, Bảo kéo rèm cửa nhìn Phương Anh bước vội trên những phiến đá to rồi chui tọt vào trong chiếc taxi. Nói thật, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ mặc như thế này trước một cô gái.

9. Chương 09

Chương 9: VÌ ANH THÍCH EM

Các chương trước chưa nghĩ ra phải đặt tên chương là gì???

Sau khi ra viện, Dung về nhà với ba và hai em. Chị hai và anh rể trở lại thành phố Hồ Chí Minh ít lâu sau đó để còn lên lớp. Nhìn ba gầy rộc đi cô đau lòng lắm. Tỉnh thoảng cô lại thấy ông thờ dài, ngồi thần thờ nhìn ra cánh đồng ruộng trước nhà. Buổi tối cô ngủ với nhóc Long, lúc đêm khuya lại nghe cậu nhóc thì thào gọi tên mẹ là Dung lại nấc lên, đẩy cửa lao ra ngoài giéng bậc khóc. Cô không muốn lên thành phố để tiếp tục làm việc nữa. Cô còn phải thay mẹ chăm sóc ba và hai em trai.

“Ba, con sẽ xin nghỉ ở bệnh viện, dề đây xin dzô trạm xá xã làm”. Cô nói với ba lúc đang nấu phở cho bữa sáng.

Ba cô im lặng một lúc rồi lên tiếng:

“Mày nghĩ ba già không lo nổi cho hai đứa em mày hử?”

“Con muốn dề làm việc gần nhà để lo cơm nước gà quế nữa. Chớ mình ba sao làm nổi?”. Cô đeo bao tay bưng nồi phở đặt lên bàn.

“Còn thằng Lâm, thằng Long nữa đó. Ruộng chàm một mình tao làm là được rồi. Mày không cần phải lo. Đầu phải dễ mà được làm việc ở bệnh viện lớn như chỗ mày đang làm”. Ba cô vừa nói vừa múc phở ra tô.
“Dề trạm xá xã mày sẽ hối hận thôi bé”

Ba biết thế nào cô cũng xin nghỉ ở bệnh viện nên chuẩn bị sẵn một bài để thuyết giáo cô cả buổi sáng. Từ bé tới giờ ba chưa bao giờ áp đặt hay bắt con cái phải làm theo ý ông nhưng ông luôn hiểu mấy chị em Dung thật sự muốn gì.

“Ba à, lỡ ba bị đau bệnh đột xuất thì tính sao đây ba?”

“Còn dzợ chồng chú thím Sáu mày nữa mà. Tụi nó qua giúp tao quài!”. Nhà chú thím Sáu ở sát bên nhà cô.

“À, có khi nào ba định chuyển ra thành phố sống không ba?”. Cô chột hỏi.

“Thôi bé. Ba mày sống ở đây mấy chục năm quen rồi. Tao mà ra thành phố không biết làm gì cũng dề lại thôi. Như ông Ba Cần được thằng con đưa ra Sài Gòn sống được hai ba bữa bức lất đòi dề đó. Ông nói ổng toàn ở nhà 4 dzách kín bụng, ra đường ra xe cộ nườm nượp đông nghẹt, còn thằng cháu toàn bật nhạc Rốc rét gì đó làm ổng điếc cả tai”.

“Hi! Nghe giống chuyện cười quá ba”. Cô bật cười.

Chiều mát. Dung xuống ruộng kéo rơm với ba để chuẩn bị cho vụ mùa mới. Vụ mùa thu hoạch xong xuôi nên các thửa ruộng giờ chỉ còn rơm với rạ. Cánh đồng ruộng trải dài tít tắp, thẳng cánh cò bay. Gió thổi mát rượi khiến cô cảm thấy rất dễ chịu. Một thằng nhóc trong xóm bắt đầu căng điều lên thả. Cô dùng cào ba chĩa kéo đại rơm thành đồng rồi chạy theo lũ nhóc, băng qua hết đám ruộng này đến đám ruộng khác. Tiếng cười giòn tan của cô lẫn trong tiếng cựa hủ hủ của bọn nhóc. Những cánh điều bay cao trên bầu trời xanh lộng gió. Tóc rối bởi cả lên như bà khủng nhưng cô vẫn hí hửng thả điều, chẳng hay biết rằng trên đường có một anh chàng đẹp trai đang dựa vào chiếc Porsche ngắm mình.

“Chị Dung, ye ye, cao nữa đi chị”. Một thằng nhóc hét to. “Cao nữa đứt điều bây giờ”. Cô nói.

Bất chợt một thằng nhóc chỉ về phía nhà cô khều khều:

“Ê chị Dung. Có ai dựng xe ô tô trước nhà chị kìa”

Dung quay đầu lại nhận ra chiếc xe và chủ nhân của nó. Hờ. Chắc anh ta chỉ tình cờ đi ngang qua thôi. Không liên quan tới mình. Cô lại tiếp tục thả điều.

“Chị! Anh đó đang tới kìa!”. Thằng nhỏ lại nói.

Khang bước xuống bờ ruộng nhấp nhô, đi men theo dọc đê. Gió thổi mạnh làm mái tóc nâu sảng điệu của anh rối mù như bù nhìn rơm. Lúc anh tới gần, cô và lũ nhóc phì cười. Anh cũng cười, sửa sang lại đầu tóc cho đỡ rối rồi nói với cô.

“Em biết gần đây có Cây xăng nào không? Anh đi công tác nhưng xe sắp hết xăng rồi?”

“Dạ, đi mấy chục mét nữa là có trạm xăng đó anh”. Một thằng nhóc trả lời.

“Cần gì hỏi”. Cô buộc miệng. “Sắp tới rồi đó!”

Chợt nhớ ra, cô hỏi ngay.

“Tôi hỏi anh câu này. Có phải anh là người đã đóng viện phí cho tôi không?”

Y tá bệnh viện nói với cô đó là một anh chàng cao to, đẹp trai, ăn mặc khá thời trang. Cô có hỏi mấy thằng bạn trong xóm nhưng thằng nào cũng lắc đầu. Cái anh chàng chủ quán bar cô cũng nhờ Trang gọi điện hỏi rồi, chẳng phải. Không phải tên này thì ai dzô đây nữa.

“Ừ! Là anh!”

“Tại sao anh lại đóng viện phí cho tui?”. Cô chợt gắt lên. “Bộ anh thấy nhà tui nghèo không có tiền đóng viện phí hả? Hay anh muốn bắt chước mấy anh chàng công tử nhà giàu trên phim để làm cho tui cảm động?”

Khang nhìn cô khó hiểu. Tự nhiên lại gắt lên với anh chỉ vì chuyện cón con như vậy. Lại còn nói anh bắt chước mấy thằng trong phim nữa. Khỉ thật! Lúc đó anh chỉ muốn đóng viện phí cho cô chứ chẳng có ý gì khác.

“Đi vào đây, tui cầm tiền trả lại anh”

“Ồ...”

Cô tức giận đưa dây điều cho thằng nhóc kẻ bên rồi bước nhanh trên bờ ruộng. Thằng cha này thích chơi trội rồi. Tưởng mình không có tiền hả? Thương hại ai thì thương hại chứ đừng có thương hại mình. Anh ta chẳng là gì với mình việc quái gì phải làm như vậy.

“Dung!”. Khang đuổi kịp, bắt lấy tay cô kéo lại. “Em không cần phải trả tiền lại cho anh”

Bị nắm tay bất ngờ nên cô giật nảy mình, vội rút tay lại.

“Sao anh lại muốn đóng viện phí cho tui?”. Cô nói. “Anh đâu phải bạn tui? Tui cũng có tiền chó đâu phải không có đâu. Để tui trả lại tiền cho anh”

Khang nhìn cô thật lâu rồi nói:

“Vì anh thích em”

Giọng nói của anh vi vu trong gió thoảng, cảm giác như đang thì thầm vào tai cô. Cô nhú mồm ngẩn tò te: “Sao cơ?” “Vì anh thích em!”. Anh nói lại một lần nữa, to hơn trước.

“Ế?!!!!”. Cô lúng túng. “Sao anh thích tui được”

Giữa bầu trời lộng gió với những cánh chim chao lượn riu rít và cánh đồng lúa trải dài tít tắp, chàng trai có mái tóc rối chăm chú nhìn cô gái đang lúng túng trước mặt. Lúc đến đây anh chẳng nghĩ là mình sẽ “tỏ tình” vì tình cảm anh giành cho cô chưa thực sự rõ ràng. Thế mà ngay khi bước ra khỏi xe, nghe tiếng cười vô tư trong trẻo của cô, nhìn thấy cô chạy tung tăng hỉ hả thả điều với mấy thằng nhóc, cảm xúc trong lồng ngực anh dội liên tục như chất xúc tác đưa đẩy, bắt anh phải đi về phía cô.

Gió thổi lướt qua hai má đang nóng ran của Dung. Được tỏ tình ngay trong lúc đang tức điên, cộng với giữa trời giữa đất thế này làm cô thấy ngượng, cũng hên mấy thằng nhóc đã cầm điều chạy tít ra xa nếu không cô xấu hổ không biết chui vào đâu.

“Dung ơi! Ai đó bé?”.

Dung giật bắn người quay đầu lại, thấy ba vác mấy cái cào rơm trên vai đang đi tới. Khang khẽ cúi đầu chào:

“Cháu chào chú!”

“A, hóa ra là cháu. Chú và con bé Dung đi cào rơm để mai mốt xạ ruộng. Cháu tới chơi à? Dzô nhà, dzô nhà đi! Để chú biếu thím tụi nhỏ làm mấy món ấy chú cháu nhậu chơi” “Dạ, dạ...”. Khang cười rồi nhìn sang Dung. Anh thấy cô cũng nhìn mình nhưng lại ngó lơ chỗ khác ngay tức khắc.

“Đi cháu!”.

Ba cô đập tay lên vai Khang rồi vác cào cỏ đi trước. Anh mỉm cười đi theo sau, thỉnh thoảng quay lại đằng sau nhìn cô nhóc lê từng bước còn thua rùa. Tối đó nhà Dung rộn ràng như Tết. Ba kêu thím Sáu qua làm gà, sai cô đi mua rượu, rau, mực khô, còn ông thì trải chiếu ngay bên hông nhà bàn luận đủ chuyện với Khang. Sau khi bung mấy đĩa gà luộc, mực nướng, nem và nồi cháo gà nghi ngút khói lên, Dung ngồi bệt xuống chiếu múc cháo gà cho hai thằng em và bé Linh, em họ.

Ba Dung cười khà khà, rót rượu vào cốc của Khang.

“Khang! Uống mạnh lên cháu”

“Dạ!”

“Trong nhà chỉ có anh Hai là uống khá nhứt”. Chú Sáu uống ngụm rượu. “Anh uống ít thôi”. Thím Sáu xì xào, hích tay chú Sáu. “Uống cho cô dzô rồi tối dzề hát nghêu”.

Dung phì cười trước tiên, sau đó là mấy đứa em. Ba Dung thấy Khang rót ly nào là uống hết thế là cười hà hà rồi lại rót tới tấp. Từ khi mẹ mất tới giờ, nhà cô chưa bao giờ vui như thế.

Không khí lạnh đầu đông đến lúc nào không hay, chỉ biết tối ngủ là phải đắp cái chăn áp sức còn sáng dậy bị cảm giác lười lười kéo làm cho chẳng muốn dậy tí nào. Còn hể đụng tay đụng chân vào nước lúc sáng sớm thì lạnh tê người. Ra ngoài là phải mặc áo khoác, đeo bao tay len, choàng khăn choàng cổ và cực thích được ngồi cạnh lò than hơ bánh mì của chị Tú ngay ngõ. Từ lúc chuyển nhà trọ, ba chị em ở chung với nhau vui đến lạ, thân thiết hơn lúc trước là hiển nhiên. Hai cô bé kia thấy chị Dung buổi tối rảnh rỗi, chỉ thỉnh thoảng mới đi trực đêm rủ luôn vào bar K&K làm việc.

Trước đây đúng là cô không thích đến những nơi thế, nhất là sau cái bữa chứng kiến giang hồ tới đập bar càng không dám tới nhưng hai con nhỏ cứ kì kèo, năn nỉ bảo ba chị em ở chung giờ đi làm chung cho dzui, rồi bar đang thiếu người bận tối mắt tối mũi gì đấy, cô ừ luôn.

Mà đúng là bar thiếu người thật, mấy ngày đầu đi làm phải nói là chạy quảng quàng, khách vào ra tấp nập, gọi hết rượu này tới rượu kia, lại còn phải bung thêm đồ ăn. Diệp Anh đứng quầy pha chế rồi nên chỉ còn

cô với Trang và một thằng nhóc sinh viên mặt mũi non chet phục vụ bàn. Việt Anh chỉ thỉnh thoảng mới đến bar, mọi việc đều giao hết cho anh chàng quản lý.

Còn anh chàng công tử tên Khang thì không thấy tới. Từ lúc hai người gặp nhau ở nhà cô, cô cũng chẳng gặp lại anh ta lần nào. Cô đang nghĩ không biết câu anh ta nói thích cô có thật lòng không nữa đây. Mà với một tên đào hoa, trai gái như người đó thì mình chẳng cần phải tin. Cô tự nhủ thầm như thế rồi quên tuốt luốt rằng có người từng nói thích mình cho tới khi... Khang xuất hiện ở bar.

10. Chương 10-11

Chương 10 NỤ HÔN BỊ ÉP

Khang ôm eo một cô nàng xinh đẹp đi vào bar thì chờ người mất mấy giây khi thấy Dung đang bê rượu cho khách. Ngay lập tức, anh ôm cô nàng đó quay ngược trở lại xuống cầu thang.

“Anh nói này Mi Na. Anh đột nhiên nhớ ra có chuyện gấp cần bàn với thằng chủ quán bar. Giờ anh bắt xe cho bé về nhé!”.

“Ú! Anh em mình mới tới mà tự nhiên dzề là sao?”. Mi Na vùng vằng.

“Về nhà tắm rửa ngủ một giấc thật ngon, mai anh chở đi chơi ha”.

“Nhưng...”. Mi Na luyến tiếc nhìn lên tầng 2.

“Nghe lời anh. Về nhà ngủ đi”.

Ra khỏi bar, anh bắt taxi rồi đẩy cô nàng lên xe, sau đó đi nhanh lên tầng 2. Dung đang chăm chú xem Diệp Anh pha chế cocktail ngay quầy. Thấy cô, anh bước lại ngay.

“Wa! Lâu lắm rồi không thấy anh tới nha!”. Diệp Anh lắc lắc chiếc bình cười toe.

“Hi!”. Khang ngồi lên ghế xoay qua xoay lại, vừa nói vừa nhìn Dung. “Tay nghề nhóc càng ngày càng khá. Có định học thêm để trở thành bartender chuyên nghiệp không? Anh chi!”.

“Anh cứ chọc em. Em làm sai bị anh Việt Anh la quài nè”.

Thấy Khang cứ nhìn mình chăm chú mất hết cả tự nhiên, cũng chẳng muốn xem Diệp Anh pha chế nữa, cô tìm cớ lĩnh đi.

“Chị vào trong tí ha!”: “Dạ!”.

Dung đi rồi. Diệp Anh trừng mắt nhìn Khang.

“Anh kia! Sắp lấy vợ rồi còn định tán chị Dung của em. Đừng hòng!”

“Này nhóc, đứa nào nói anh sắp lấy vợ. Nói”.

“Xùy! Cần gì em nghe ai nói. Trên mạng đăng hình của anh và chị ấy, hotgirl Phương Anh vừa lướt kia kìa. Đẹp cực”.

“Mấy cái báo mạng đó mà em cũng tin. Người ta xạo chơi đó”.

“Xạo sao được mà xạo?”. Diệp Anh bĩu môi. “Người đẹp như chị ấy có khối đàn ông sẵn đón đó. Anh lo mà giữ lấy, coi chừng mất vợ như chơi”.

“Thôi, tôi xin cô. Cô biết gì mà nói. Mau rót cho tôi 1 ly Hennessy”.

“Dạ”.

Ngồi trò chuyện với Diệp Anh một lúc thì ai đó gọi điện rồi cô nhóc đi ra ngoài mất tiêu. Khang nhìn quanh thấy bar khá vắng vẻ, lác đác có mấy cặp. Chắc do mấy lần bar bị du côn tới đập nát nên người ta sợ không dám tới.

Uống thêm một ngụm rượu nữa thì thấy Dung đẩy cửa phòng nhân viên, bước tới đứng trước quầy, anh mỉm cười. Chắc con bé Diệp Anh nhờ cô coi quầy.

“Em làm ở đây lâu chưa?”. Anh hỏi.

“Hơn một tháng!”. Cô hồ hững trả lời.

“Rót cho anh một ly”.

Rượu nhanh chóng được rót vào ly. Lúc Dung ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt nồng nàn bất thường của Khang. Đang định toan người bỏ đi chỗ khác thì bàn tay bị chụp lấy, nắm chặt.

“Em đi đâu?”

“Đi đâu kệ tui”. Cô giật mạnh tay khỏi bàn tay anh. Cái tên khó ưa này. Nghe nói sắp lấy vợ rồi mà còn nắm tay con gái. Đồ vô duyên.

“Anh đáng ghét lắm hả? Cứ thấy anh là em lại như con nhím xù lông. Em biết là anh thích em mà”.

Dung cười nhạt, nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ ràng rành mạch:

“Nhưng-tôi-không-thích-anh. Và chúa ghét loại đàn ông trắng hoa có vợ sắp cưới rồi mà còn ra ngoài ghẹo cô này tán cô kia. Đừng tưởng lúc này tôi không nhìn thấy anh ôm eo cô bé kia. Anh nói anh thích tôi. Thật nực cười. Có lẽ anh đã nói câu đó với hàng tá tá cô gái. Đều giả”.

Dung đẩy cánh cửa gỗ ngay quầy, đi vào phòng dành cho nhân viên và cũng là nơi để trữ rượu. Khanh nhếch môi cười một cái rồi khỏi ghế, tới phòng đó, bước vào trong, đóng cửa lại.

“Ồ, ai cho anh vào đây?”. Dung la lên. “Mời anh ra ngoài cho”.

“Anh cũng đổ tiền vào bar này nên khi không có mặt thằng Việt Anh thì anh là ông chủ”. Anh nhe răng cười.

“Tui không cần biết”. Cô phát bực, quát to.

“Anh chỉ muốn giải thích”. Giọng anh từ tốn. “Tin đồn anh sắp lấy vợ là nhầm nhí. Còn cô bé mà anh ôm lúc này...”.

“Thôi, thôi. Tui biết anh sắp nói gì rồi. Đó chỉ là bạn của anh thôi chứ gì”. Dung bước tới cánh cửa phòng rồi mở bung ra. “Giờ anh đi ra được rồi đấy. Tui còn phải thống kê số rượu mới nhập này. Xin anh đừng làm phiền”.

Khang lấy tay đóng sầm cửa lại trước đôi mắt tròn xoe của Dung. Cô mím chặt môi lại, bắt đầu nghĩ thấy “mùi nguy hiểm” từ tên “khủng bố” này. Sao anh ta cứ nhắm vào cô? Rõ ràng cô vợ sắp cưới của anh ta là một hotgirl Sài thành xinh đẹp, có nhiều cô bồ tươi trẻ chân dài quyến rũ sao còn chú ý tới một con nhỏ vừa quê mùa vừa xấu xí như cô chứ.

“Anh... anh định làm gì?” Cô run giọng hỏi, mặt cổ tỏ vẻ lạnh lùng.

“Nghe anh giải thích hết đã. Cô bé đó là em họ của anh, mới đi du học về. Em thấy rồi nên anh phải giải thích thôi. Anh không thích nó nói chuyện với em vì nó là con bé rất kiêu ngạo, nói chuyện rất khó nghe. Anh nói anh thích em là sự thật. Còn vì sao thích em thì anh cũng đang tự hỏi lòng anh đây. Một thằng thay bạn gái như thay áo lại rung động trước một người con gái. Nói ra chẳng ai tin thật, có khi nhiều người còn cười vào mặt anh”.

Đôi mắt cô thoáng mở to nhìn anh nhưng rồi lại sụp xuống ngay sau đó. Cô đang nghĩ xem những lời anh nói có mấy phần trăm là sự thật.

“Em không tin. Anh biết mà”.

Bất ngờ Dung thấy mình bị anh đẩy mạnh vào tường. Chưa kịp la lên tiếng nào thì môi đã bị bao phủ bởi bờ môi của anh. Đôi môi nóng rực dán chặt vào môi cô như đóng dấu vậy. Có chút đau ê ẩm. Cô ú ớ cố nghiêng đầu chỉ để thoát khỏi nụ hôn đau nhói này. Hai tay cũng bị tay anh túm chặt như gọng kiềm đau điếng. Đồ khốn!

Đến khi nước mắt nóng hổi trào ra làm nhòe đi mọi thứ trước mắt thì cô mới được giải thoát khỏi đôi môi nóng rực tàn bạo đó. Cả người cũng được buông ra ngay sau đó. Vung tay lên cao, Dung ráng sức giáng một cái thật mạnh lên gương mặt đẹp trai đang đứng sờ sờ trước mặt nhìn mình đắm đuối.

Bốp!

“Tui ghét anh”. Cô hét lên, mở cửa lao ra ngoài.

Cách quán bar không xa, trong một con hẻm nhỏ tối thui, hai bên là hai bức tường xám ngoét lạnh lẽo, Diệp Anh đang phải chịu sự tra tấn tinh thần khủng khiếp. Gã con trai đang ôm ấp cô chính là thằng khốn mà cô hận đến tận xương tủy. Gã nói gã sẽ tung clip quay cái đêm nhục nhã đó của cô lên mạng.

“Anh nói thẳng ra đi. Anh muốn gì”. Cô ghê tởm nói: “Quay lại làm bạn gái của anh nhé. Chúng mình sẽ vui vẻ như trước đây”.

Vũ cười, khoe hàm răng trắng bóng. Nụ cười đã từng khiến trái tim Diệp Anh rung rinh nhưng giờ cô chỉ thấy ghê sợ.

“Tối nay đến nhà anh nhé!”

“Mấy đêm?”. Cô hỏi.

“Sao?”

“Tôi hỏi anh cần mấy đêm?”. Cô nghiêng răng nói.

“Ừ. Đi thôi!”

Vũ ôm Diệp Anh ra khỏi con hẻm, đi tới chiếc ô tô màu đỏ. Gã mở cửa xe cho cô ngồi vào trong. Rồi gã cùng vào xe, sau đó chiếc ô tô lao vút đi.

Ngoại truyện

Về Khang

Tôi bật cười khi cô nhóc đẩy cửa lao ra ngoài. Chắc sốc lắm khi bị tôi hôn mạnh bạo như vậy. Tôi sờ tay lên má. Đau thật. Cô nhóc tát mạnh thế mà. Chắc tay cô bé cũng đau lắm đây.

Tôi đi vào phòng làm việc của thằng bạn, nằm vật xuống giường, nhớ lại cảm giác hôn Dung lúc nãy...

Tít tít...

Điện thoại có tin nhắn. Tôi di ngón tay lên màn hình.

“Anh bị co nao bat coc roi ha? Sao giờ chưa về?”. Con bé em họ nhắn tin.

Tôi bấm nút gọi cho nó.

“Gi?”

“Dì mới gọi cho em nè!”. Giọng con bé oang oang. “Em nói anh chở chị Phương Anh đi chơi chưa về?”.

“Con khùng!”. Tôi nói. “Sao không nói con nhỏ đó về Sài Gòn rồi. Anh mày có nhờ mày nói dối giùm đâu?”

“Em biết đâu”

“Thôi, ngủ đi”.

Chương 11 ANH ÔM EM ĐƯỢC CHỨ

Chiếc ô tô màu đỏ dừng lại trước căn nhà quen thuộc với Diệp Anh. Lúc bước xuống xe, cô chợt thấy mình ngu ngốc và dại dột đến mức vô liêm sỉ. Hận anh ta mà còn theo gã tới tận đây.

Gạt phăng bàn tay của Vũ đang đặt trên vai mình, cô nói:

“Tôi đổi ý rồi. Anh muốn làm gì tùy anh! Tôi về đây”.

Anh ta có thể làm những gì anh ta muốn. Cô sẽ nghỉ học, thậm chí bỏ đến một nơi thật xa. Không thể bán rẻ thân thể mình cho loại người mà cô ghê tởm.

“Diệp Anh! Đã tới đây rồi, em lại đòi về là sao?”. Vũ kéo tay cô lại.

“Anh buông tay tôi ra”. Cô hét toáng lên. “Buông ra, buông ra”.

Cô cố giằng co khỏi bàn tay của anh ta nhưng gã vẫn không chịu buông cô ra. Tiếng xe mô tô chợt “brùm” lên từ xa rồi phóng ầm tới. Việt Anh dựng chân chống xe, sau đó lao lên vĩa hè đâm một cú vào mặt Vũ khiến anh ta lão đảo.

“Anh... Anh...”. Cô run bắn, chụp lấy cánh tay Việt Anh đang giơ cú đâm lên cao.

“Tránh ra...”. Anh gầm lên như con sư tử đang hăng máu giương đôi mắt đỏ ngầu nhìn con mồi.

“Anh định làm gì anh ta?”

“Đâm vỡ mặt nó!”

“Không! Đừng anh!”. Cô níu chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ của anh.

“Con gái mà 11, 12 giờ đêm còn chưa chịu về nhà đi theo cái thằng mất dạy này làm gì hả?”

“Ha ha!”. Vũ lấy tay chùi vết máu ngay môi cười gằn. “Anh là bạn trai của nó à? Tôi mất dạy? Anh coi lại con bồ của anh thì hơn. Lúc này nó còn hỏi tôi cần mấy đêm?”.

Diệp Anh tái mặt, run rẩy buông tay Việt Anh ra, mặt cúi gằm xuống đất. Anh nhìn cô nhú mày.

“Nó là gái gọi cao cấp đó! Tui xài...”

Bốp!

Một nắm đấm chắc nịch vào mặt Vũ làm cho anh ta ngã lăn quay ra vĩa hè. Việt Anh lao tới túm cổ áo anh ta tiếp tục thụi ầy cú nữa vào bụng.

“Mày mà còn bég mắng đi tìm con bé tao sẽ giết chết mày rồi đi tù. Mày nhìn cho rõ mặt tao để mà còn tránh. Thằng này từng ngồi tù vì giết người rồi. Chán sống thì đừng để tao nhìn thấy mặt mày”.

Nói xong, anh túm tay Diệp Anh kéo lên xe mô tô phóng đi như bay.

Dọc bờ kè sông Đăkla được thắp sáng bởi hàng trăm chiếc bóng đèn nổi dài lung linh và huyền ảo. Anh quăng áo khoác cho cô, ngồi trên xe châm lửa hút thuốc. Cô ngồi xồm xuống đất, ôm gối thút thít khóc.

“Muốn khóc thì khóc to lên. Việc quái gì phải cố chịu đựng”.

“Huuuuuuuu!”

“Khóc xong, anh đưa em về. Có gì nói với bé Dung là bar đồng khách”.

Anh quăng điếu thuốc xuống đất, dầm chiếc giày lên cho nó bẹp dí rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Này nhóc, anh không cần biết giữa em và thằng khốn đó có chuyện gì. Chuyện xảy ra tối nay anh sẽ giữ bí mật cho nhóc”.

“Em...”. Cô nghẹn ngào không nói nên lời.

“Đừng có lo chuyện thằng đó sẽ tiếp tục tới phá rối em. Ngày mai sẽ có người tới hỏi thăm nó”.

Ngước nhìn anh bằng đôi mắt sưng nước, cô hỏi:

“Anh ôm em được chứ?”. Cả người cô run lẩy bẩy lạnh toát. Chỉ muốn được anh ôm.

Mặt nghệt ra vì lời đề nghị của cô nhưng rồi anh cũng đưa tay ra ôm cô, để cô vùi đầu vào ngực anh khóc nức lên.

Trong một căn hộ nhỏ, Dung vùi đầu vào gối nằm lẩn qua lẩn lại sau một hồi lu bù loa vì tức. Cứ nghĩ đến bản mặt của cái gã chết tiệt tên Khang kia là máu nóng trong người cô lại sôi sùng sục như vạc dầu. Tên đó là đồ khốn. Chợt nhớ ra cô bé Diệp Anh giờ này chưa về, cô tìm ngay điện thoại bấm nút gọi. Bé Trang đi Singapore du học nên nhà chỉ còn hai chị em.

“Alo”.

“Diệp Anh, sao giờ này chưa về con nhỏ kia?”

“Chị chưa ngủ hả? Em đang ở nhà bạn. Em quên chưa nói với chị là bạn em rủ tới nhà nó ngủ”.

“Ồ, thế à?”

“Vậy chị ngủ đi ha!”

“Ừ... ừ...”

Trời sáng trưng. Việt Anh ngồi dậy, vươn vai mấy cái cho đỡ mỏi rồi ra khỏi chiếc ghế nệm. Sau khi đánh răng rửa mặt, anh ra ngoài mua bánh mì cho Diệp Anh rồi lái xe phóng tới bar.

Đập vai thằng bạn thân đang ngủ khò:

“Dậy đi mày! Sáng rồi!”

“Ừ...”

“Sáng nay đại ca bằng Đại bàng đen hẹn tao tới ga ra của gã. Đi mày. Chiến một mình cũng buồn”.

“Hơ... Được đấy!”

Lái chiếc mô tô phân khối lớn lao thẳng vào trong một gara sửa chữa ô tô cũ kỹ, gác chân chống kích một cái, Việt Anh và Khang bước khỏi xe.

“Tao! Quạ đen đã tới! Kêu đại cai của bọn bay ra đây tao gặp”. Anh quát.

“A! Đ.M.M”. Một thằng tóc vàng chui ra khỏi gầm xe ô tô chửi tục mấy câu. “Mày gọi ai thế hả?”

“Thằng oắt con! Vào gọi đại ca mày ra đây”

“Đ.M. Tụi bay, ra nện cho thằng này một trận”.

Mấy thằng du côn từ trong phòng mặt mày bặm trợn hùng hống lao ra. Một thằng to con tới kéo cửa ga ra xuống.

Khang cười khi thấy mấy thằng cầm gậy lao về phía tụi anh. Chơi gậy mới chịu mà. Anh giơ cao chân đá vào một thằng, sao đó giang tay thụi một cú vào mặt của thằng thứ hai, thằng thứ ba thì bị anh chơi một cùi chỗ ngay mặt xẹt máu mũi. Việt Anh cũng bị mấy thằng lao tới đập nhưng anh né được rồi thụi mấy cú vào mặt tụi nó. Mấy thằng lì lợm này phải cho nhừ đòn mới hết hống hách.

Cả hai đag hăng máu đánh đấm tụi bụi thì cửa gara được kéo lên. Chiếc New Morning lái thẳng vào trong gara. Cánh cửa xe vừa bật mở, một gã đàn ông đeo kính mát bụng bự bước ra cười sảng khoái.

“Quạ Đen! Tao đã ngờ ngờ là chú mày rồi, ai ngờ đúng thật!”.

Khang nhìn Việt Anh. Anh cũng nhìn lại thằng bạn thân rồi nhún vai tỏ vẻ không quen người đó là ai.

Gã đàn ông liền tháo mắt kính ra cười toe:

“Mới có hai năm không gặp mà chú mày không nhận ra anh Ba này nữa à?”

Việt Anh bật cười. Đó là anh Ba Bụng Bự cùng trại giam với anh hồi anh đang bóc lịch cho cái án ngộ sát.

Hai anh em bá vai bá cổ, tay bắt mặt mừng đi vào trong phòng quản lý. Khang nhìn tụi kia đang lồi cả mắt ếch ra nhìn hai người kia, cười thầm. Chuyện này cuối cùng cũng được giải quyết ổn thỏa.

Sau chầu nhậu thả ga với anh em của anh Ba, Việt Anh chất Khang chở về nhà giao cho cô em họ chăm sóc rồi lái xe về thẳng nhà. Cả người nóng bức như lửa, bụng cồn cào do men rượu. Anh thèm được ăn bát cơm nhà. Chắc tắm xong phải nấu mì tôm ăn đỡ.

Vừa đẩy cửa bước vào nhà, anh ngó người trước sự thay đổi của phòng khách. Trước khi anh đi nó dơ dáy bẩn thỉu đầy vỏ lon bia, vỏ chai, xương cá, xương gà, quần áo vương vãi khắp nơi thì giờ ngăn nắp, sạch sẽ đến khó tin. Đi xuống căn bếp bình thường lạnh tanh cũng bẩn thỉu không kém mà lúc này lại sạch bong, trên bếp còn có nồi gì đang sôi sùng sục. Hình như anh say quá nên vào nhầm nhà rồi chẳng?

“Xi! Thấy nổi canh sôi mà không tắt bếp giùm người ta”

Việt Anh ngu người nhìn Diệp Anh lăn xăn đồ rổ củ quả vào nồi.

“Này nhóc, em đang làm gì ở nhà anh thế hả?”

“Trời đất. Anh mới từ trên Sao Hỏa rút xuống hả. Em đang nấu ăn”. Cô trả lời tỉnh bơ, nhón chân lấy cái đĩa trên chạn.

“Nhà anh thứ gì cũng thiếu. Em phải đi mua đó”.

Nhìn anh chàng cứ đứng đực ra nhìn mình, Diệp Anh phì cười.

“Đi tắm rửa đi kìa. Cả người nồng nặc mùi rượu. Kinh quá!”

“Ừ nhỉ?”

Anh hít hít áo rồi quay người đi. Đi tới cửa phòng tắm mới ngộ ra một điều. Sao tự nhiên mình lại nghe lời con bé vậy ta?

Bàn ăn nhanh chóng được dọn ra. Việt Anh quần khăn bông ngang vai, nhìn mấy đĩa thức ăn mà chảy nước miếng. Món nào nhìn cũng hấp dẫn, kích thích cái dạ dày đang sôi sùng sục đòi biểu tình.

Diệp Anh xối cơm, múc cho anh một chén. Anh nhìn cô cười rồi cầm đầu ăn thực mạng như sợ ai ăn tranh phần của mình.

“Nhóc nấu ăn ngon quá”.

“Hi. Cảm ơn anh”

“Nhóc cũng ăn đi”

“Dạ!”.

11. Chương 12-13

Chương 12 MẤT TRÍ NHỚ

Cả tuần liền bệnh viện liên tục nhập viện các ca cấp cứu do tai nạn giao thông nghiêm trọng nên Dung phải tăng ca và ngủ lại bệnh viện. Suốt thời gian làm việc ở đây, cô đã chứng kiến không ít những trường hợp người nhà ngất lên ngất xuống khi nghe tin người thân không thể cứu sống được. Cô cũng từng rơi vào trường hợp như họ nên rất hiểu và thực sự cảm thông.

Những tiếng còi xe cấp cứu vẫn luân phiên phát đi trong đêm khuya lạnh lẽo. Các bác sĩ, y tá bận rộn với những ca mổ nguy kịch. Những người thân thấp thỏm đứng ngồi không yên, thầm cầu nguyện cho người thân được bình an.

Dung tất bật với đồng hồ sơ cần phân loại và nhập vào cơ sở dữ liệu của bệnh viện, vừa phải hướng dẫn cụ thể cho người nhà bệnh nhân đang xếp hàng đứng trước quầy của mình.

Điện thoại bàn chợt réo vang. Được gọi từ số của y tá trưởng.

“Alo!” “Y tá Dung phải không?”

“Dạ”

“Phòng bệnh 201 cần y tá chăm sóc đặc biệt. Anh ta bị chấn thương đầu. Hiện tại đang hôn mê. Em tới đó trực nhé”.

“Dạ”.

Dung đứng dậy mời người nhà bệnh nhân sang bên chị Nhung rồi rời khỏi quầy tới phòng y tá lấy xe đặt các dụng cụ y tế cần thiết đẩy tới phòng 201.

Đây là phòng VIP, có máy hơi nước, ti vi, tủ lạnh và người bệnh luôn được chăm sóc đặc biệt với nhiều chế độ đãi ngộ khác của bệnh viện.

Cô đẩy xe và trong, tới gần giường bệnh. Vừa nhìn thấy người đang nằm, cô mở to mắt vì bất ngờ. Khang đang nằm bất động trên giường, đầu anh quấn khăn trắng toác và phải thở trong ống oxi.

Cánh cửa phòng được mở ra. Cô quay đầu lại thấy một chàng trai trẻ tuổi mặc đồ vest đi vào, nhìn cô hỏi:

“Cô có biết khi nào anh ấy tỉnh lại không?”

“Trường hợp bị chấn thương ở đầu rất khó xác định thời gian bệnh nhân sẽ tỉnh lại. Các bác sĩ sẽ thường xuyên kiểm tra, đo nhịp tim, huyết áp, sau đó mới có kết luận chính xác được”.

Cô lấy bình chuyền mới thay cho bình chuyền đã hết.

Không biết chuyện gì đã xảy ra với anh ta nhỉ?

Cửa phòng lại được mở ra. Một người phụ nữ sang trọng đi nhanh vào bật khóc.

“Khang ơi Khang”.

Bà sờ đầu anh nước mắt ngấn dài.

“Con tôi! Huuuuuuuu! Ôi, thằng con tôi!”.

Quay sang Dung, bà hỏi ngay:p>

“Y tá, chừng nào thằng Khang sẽ tỉnh lại?”.

Cô lặp lại y chang mấy câu đã nói với anh chàng kia. Bà mẹ sang trọng của anh lại khóc. Cô chợt thấy thương thương Khang. Không biết chừng nào anh ta sẽ tỉnh, mà có tỉnh cũng chưa chắc đã bình thường. Cô đẩy xe ra ngoài, đúng lúc Việt Anh và Diệp Anh tới. Anh hỏi tình hình của Khang, cô nói sơ lược cho anh biết. Trông Việt Anh có vẻ căng thẳng. Diệp Anh nói hiện cảnh sát vẫn đang điều tra vụ tai nạn ô tô của Khang.

Những ngày sau đó, cô luôn túc trực bên giường bệnh của anh để theo dõi tình hình hồi phục rồi báo cáo cụ thể cho các bác sĩ. Nhiều lần, trong cơn mê sảng, Khang mấp máy. Cô ghé sát tai để nghe xem anh nói gì thì nghe được:

“Dung... Dung...”p>

Cô tròn xoe mắt nhưng rồi lại nghĩ bụng. Chắc anh ta gọi cô nào. Không phải mình đâu.

Thoát cái cũng một tuần trôi qua. Bà mẹ vẫn đến thường xuyên và lần nào cũng khóc. Mấy lần bà đưa phong bì cho Dung nhưng cô không nhận.

Cũng như mọi ngày, vào giờ này, Dung lại đến tiêm thuốc cho anh. Lúc rút ống tiêm ra, cô quay sang điếng người khi thấy anh mở to mắt nhìn mình. Anh ta tỉnh rồi. Thật may. Đang định bấm chuông gọi bác sĩ thì bị giật mình lần hai:

“Vợ ơi!”

Cô tròn mắt nhìn anh, rồi bấm chuông ngay tức khắc. Các bác sĩ sau đó, hết sấm soi mắt, bắt anh há mồm, rồi kiểm tra tổng quát não bộ, rồi đưa ra kết luận: Khang đã hồi phục nhưng bị mất trí nhớ tạm thời.

“Vợ yêu! Lại đây với anh”.

Trước mặt các bác sĩ anh cứ luôn miệng gọi cô là “vợ yêu” “em yêu” làm cô đỏ hết cả mặt. Chú Bình, phó trưởng khoa cười cười:

“Giờ cậu ta không nhớ ai nữa cả. Cháu cố gắng chăm sóc cậu ta nhé”.

Các bác sĩ đi hết, để lại một mình cô với “anh chồng” bệnh nhân này. Anh lại còn cười rạng rỡ nữa chứ.

“Sao em lại nhìn anh ghê zậy?”

“Tui không phải vợ anh. Anh nhầm rồi”.

“Không, em là vợ anh mà”.

Đầu Khang chợt đau như búa bổ. Anh giơ hai tay ôm đầu. Anh không nhớ gì nữa cả. Lúc tỉnh dậy thấy cô rất quen.

Nhìn mặt anh nhăn nhó khổ sở, cô chạy lại hỏi:

“Anh có sao không?”

“Đầu anh đau quá”.

“Anh thả lỏng người nào”. Dung vừa nói vừa quay giường cho thấp xuống.

Tay bắt ngờ bị anh nắm chặt lấy. Bàn tay anh rất ấm.

“Em à. Anh không nhớ gì nữa cả. Anh chỉ thấy em quen lắm. Nói đi, em là vợ anh đúng không hả?”

Cửa phòng mở toang. Bà mẹ sang trọng của anh lao vào phòng. Dung vội tránh qua một bên nhường chỗ cho bà nhưng Khang cứ nắm chặt tay cô không cho đi.

“Anh thả tay tui ra đi”.

“Không!”.

“Khang!”. Bà mẹ ngồi bên giường đưa tay vuốt tóc anh. Anh nhú mày.

“Ai dzậy em?”

“Ồ!”. Dung không biết phải nói sao.

“Hả?”

Bà mẹ lặng người mất một lúc.

“Khang! Mẹ là mẹ con. Mẹ con đây mà”

“Không biết! Tui chỉ biết vợ tui”. Anh nói rồi quay sang nhìn cô cười toe.

“Vợ? Ai là vợ con?”. Bà mẹ anh chỉ tay vào cô. “Là cô ấy hả?”

“Thưa cô, cô ra ngoài một chút để cháu giải thích cho cô hiểu”.

Lúc ra khỏi phòng bệnh, Dung nói với mẹ anh tình hình của anh hiện giờ. Bà gật đầu rồi đi tới phòng bác sĩ điều trị cho anh.

“Em ơi! Lâu quá dzậy! Anh muốn ăn táo”

Dung thở dài. Tự nhiên lại cũng với anh có mối quan hệ “thân mật” như thế này. Cô không thấy quen chút nào. Hay xin với chị y tá trưởng đổi y tá khác nhỉ?

“Emmmmmmmmmmmmmmmmm”

“Đây!”. Cô chỉ còn biết mím môi đi vào. Và rồi đứng như cô mong muốn. Cô không phải chăm sóc cho Khang nữa vì mẹ anh quyết định chuyển anh về Sài Gòn điều trị. Dung mừng rơn, quay trở lại quầy làm việc, tiếp tục bận rộn với công việc thường ngày.

Nhưng chưa đầy một tuần sau, Khang mang bộ mặt u ám đùng đùng xuất hiện trước mặt cô.

“Tại sao em lại bỏ rơi anh?”. Anh quát to tới mức nhiều người đang đi trong hành lang phải ngoảnh đầu lại nhìn hai người. “Em nói đi!”

Chương 13 HÓA RA TRƯỚC ĐÂY ANH CHẴNG LÀ GÌ VỚI CÔ VÀ BÂY GIỜ CŨNG VẬY

“Ồ...”. Dung há hốc miệng. Chẳng phải anh đang ở Sài Gòn sao.

“Tại sao em lại bỏ anh với mấy người xa lạ đó?” “Đó không phải là những người xa lạ. Đó là bố anh, mẹ anh, là người thân của anh đó”.

“Anh không biết! Anh chỉ biết em thôi”. Cô đứng dậy, rời khỏi quầy, tới trước mặt anh:

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện ha!”

Ánh nắng buổi sáng ấm áp chan hòa trên những tán cây, bãi cỏ trong khuôn viên bệnh viện. Khang ngồi trên chiếc ghế gỗ dài, sau lưng là những khóm cây cảnh.

Cô ấy mà không ra, mình lại xông vào trong đó. Gác tay lên thành ghế, anh thoải mái thả lỏng cơ thể. Cả đêm đã phải ngồi trên xe buýt chật chội, mỗi rần hết cả người. Ngày đầu tiên đến Sài Gòn, mọi thứ với anh đều lạ lẫm. Căn nhà sang trọng, những người giúp việc, căn phòng mà bà mẹ nói là phòng anh,... Và anh thấy chán. Hồi bà đó cô dâu thì ngày hôm sau bà dẫn một đứa con gái lạ hoắc tới và nói đây mới là vợ chưa cưới thật sự của anh. Bà đó còn cho người canh cửa phòng, không cho anh ra ngoài tìm cô, mặc kệ anh đập phá đồ đạc. Cuối cùng phải nhảy cửa sổ, leo tường lúc nửa đêm mới ra được.

Dung cầm bịch sữa và ổ bánh mì tới chỗ anh. Thấy cô, anh bực mình nói to:

“Sao giờ mới ra?”

“Tui phải xin phép chị y tá trưởng, rồi đi mua đồ ăn sáng cho anh nữa. Anh kêu đói còn gì?”. Nhìn mặt anh giận dữ như trẻ con, cô phì cười ngồi xuống bên cạnh.

Khang cầm ổ bánh mì nhai ngấu nghiến. Sau khi uống hết bịch sữa, anh nhìn cô chằm chằm.

“Làm gì mà nhìn tui ghê thế?”. Cô nheo mắt.

“Từ giờ em phải nuôi anh!”

“Gì hả?”. Cô mở to mắt.

“Mấy người đó nhốt anh trong phòng, còn bàn bạc đưa anh đi Mỹ. Anh không thích ở với họ”.

“Ngốc!”. Cô nói. “Có gia đình giàu có bề thế mà không chịu. Tui nuôi bản thân mình còn chưa xong, làm sao có thể nuôi nổi anh”.

“Anh sẽ đi kiếm tiền”.

“Anh đang bị mất trí nhớ. Ai dám nhận anh. Mau về nhà đi”. Cô lạnh lùng nói. “Tôi đã gọi điện cho người nhà của anh rồi. Họ sẽ đến đây nhanh thôi”.

“Em...”

Anh đỏ bừng mặt vì tức giận. Cô không hề muốn anh ở đây. Mấy ngày ở Sài Gòn, anh nhớ cô đến phát điên. Anh nghĩ chắc cô cũng đang nhớ anh. Hóa ra chỉ có mình anh mơ tưởng.

Giờ anh không nhớ gì nữa cả. Mỗi lần cố nhớ thì đầu đau. Người tự nhận là mẹ lại nhốt anh, người là bố muốn anh sang Mỹ, còn cô lại muốn báo cho họ biết để tới bắt nhốt anh.

Khang đứng phắt dậy, quay lưng bước đi không hề ngoảnh đầu lại. Dung vội đứng dậy đuổi theo nhưng anh đi rất nhanh. Lúc anh khuất sau hành lang, cô chạy tới thì không thấy anh đâu nữa cả.

Cuồng cuồng hỏi các y tá nhưng họ đều lắc đầu. Cô chạy khắp nơi tìm anh nhưng đều không thấy. Lúc đang đứng dựa vào tường thở dốc thì thấy Việt Anh đang đi vào cửa bệnh viện. Cô vội chạy ra ngay. “Anh Việt Anh, em không thấy anh Khang đâu cả?” “Sao em bảo nó đang ở đây?”

“Đúng vậy. Lúc nãy em còn ngồi với anh ấy nhưng rồi em nói sẽ báo với người nhà thì anh ấy bỏ đi em đuổi theo không kịp”

“Chết tiệt. Đi tìm nó thôi”

Lúc này, núp trong phòng bệnh nhân nên Dung không tìm được Khang. Thấy trong phòng có một chú tóc bạc đang cầm tờ báo trở mắt nhìn mình, anh cười hì hì rồi nói:

“Xin lỗi chú, cháu vào nhầm phòng”. Sau đó, anh mở cửa ra ngoài thấy Dung liền nhảy vào trở lại.

“Hi! Chú ạ... Thực ra cháu đang trốn vợ cháu...”. Anh gãi đầu.

“Ha ha! Hèn gì tôi thấy cậu cứ thậm thò thậm thụt. Sao? Bà xã nổi cơn ghen hả?”

“Đúng, đúng... Cô ấy ghen cháu với một cô ý ta”.

“Tôi rất thông cảm với cậu. Bà nhà tôi cũng ghen dữ lắm”.

Nhìn chiếc áo thun màu đỏ đang mặc, biết thế nào ra ngoài cũng bị phát hiện ra ngay, anh liền nhả mặt.

“Ha ha. Này anh bạn trẻ, tôi có ý này...”. Chú tóc bạc nhìn anh cười cười. “Thoát rồi, đợi cơn ghen của bà xã xẹp xuống, lo mà giải thích đi đây”.

“Dạ, dạ”.

Thế rồi Khang mặt đỏ của chú tóc bạc, quần tây áo sơ mi, khoác thêm chiếc áo da đen, chụp lên đầu cái mũ bảo hiểm, tự tin sải bước ra khỏi bệnh viện.

Giờ nên đi đâu nhỉ?

Đang đứng tần ngần trước cổng bệnh viện thì vai bị đập mạnh một phát. Khang giật mình quay lại thấy một anh chàng đồ con mặt sẹo.

“Khang!”.

Chết tiệt! Anh ta biết anh. Khang hất mạnh tay anh ta ra, định bỏ chạy thì anh chàng chặn anh lại cười khì.

“Mày nghe tao nói. Tao là thằng bạn thân nhất của mày đây. Tên tao là Quạ đen. Tao biết mày không nhớ và cũng không tin tao. Để tao nói ày biết. Mày có một hình xăm đầu sọ ngay cánh tay trái, bên hông phải mày xăm hình con sư tử đang nhe răng”.

Khang nhú mày. Sao anh ta biết rõ như vậy. Đúng là anh có hai hình xăm như anh ta nói.

“Tao cũng biết mày không muốn trở lại Sài Gòn. Vậy tới nhà tao ở đi”.

Thấy mặt Khang vẫn lộ vẻ không tin, Việt Anh bộp đầu anh một cái:

“Thằng khỉ!”.

Rồi anh lôi thằng bạn mặt trí này tới chỗ chiếc mô tô.

Dung nhìn theo chiếc xe của Việt Anh phóng ầm đi, thổ hất ra. Để Khang ở chỗ bạn anh sẽ tốt hơn.

Hai thằng đực rựa ở nhà chỉ biết ăn không ngồi rồi, chẳng biết làm gì. Ngày nào cũng ngóng Diệp Anh tới nấu cho ăn. Tối tối cả hai lại tới bar. Mẹ Khang tìm đến khuyên anh về Sài Gòn nhưng anh không đồng ý. Thấy thằng con kiên quyết như vậy nên bà cũng không thúc ép nữa chỉ mong anh sớm nhớ lại mọi chuyện.

Khang và Dung không nói chuyện với nhau mặc dù vẫn gặp nhau hoài ở bar. Một lần, Việt Anh chọc Khang lúc anh đang thử rượu thật hay giả:

“Hai đứa tụi bay cãi nhau à?”

“Cô ấy có coi tao là gì đâu”.

“Chấp nhận thực tế đi. Lúc mày chưa bị mất trí nhớ, con bé cũng chẳng thích mày. Khả khả”.

“Hừ! Tao sẽ tán nhỏ khác”.

“Mất trí nhớ mà vẫn không bỏ được thói đào hoa”.

“Trước đây tao đào hoa lắm à?”.

“Mày liệu hồn. Mày mà làm gì con bé tao sẽ không tha ày”.

Việt Anh giờ nắm đầm cảnh cáo. Khang thở dài. Hóa ra trước đây anh cũng chẳng là gì của cô.

Đêm Giáng sinh...

Mọi người trong bar và bạn bè của Việt Anh tụ tập ăn uống. Dung và Diệp Anh đi lễ nên đến muộn. Hai cô lọt thỏm giữa đám đàn ông con trai đang cụng ly tới tấp.

“Hú hú! Diệp Anh và Dung đến muộn. Phạt hát một bài”. Một anh bạn của Việt Anh lên tiếng.

“Đúng rồi. Nghe nói bé Diệp Anh hát hay lắm”.

“Hát đi! Hát đi!”. Một chàng trai bắt đầu đồng thanh hô hào.

Diệp Anh nhoẻn miệng cười.

“Ok! Để bé góp vui một bài nha”.

Cô bắt đầu cất tiếng hát. Giọng cô trong trẻo, sâu lắng và ngọt ngào khiến các chàng trai đều say sưa lắng nghe. Dung nhón tay gấp miếng chả ram nhưng không tới. Bất ngờ chiếc đĩa được cầm lên rồi đặt trước mặt cô. Cô quay sang thấy Khang cũng đang nhìn mình. Sau đó anh gấp đá vào ly, rót rượu rồi tiếp tục cụng ly với các bạn anh. Buổi tối đó mọi người đều rất vui vẻ.

Lúc Việt Anh đưa hai cô gái về nhà. Dung vào trong rồi chỉ còn anh và cô. Anh cười hỏi:

“Sao? Lúc này nhắn tin nói có chuyện gì muốn nói với anh hả bé?”

Diệp Anh im lặng, không nói gì cả, chỉ bước tới mấy bước rồi nhón chân hôn lên môi anh. Sau đó cô xoay người đi vào nhà, bỏ lại anh đứng đờ người như khúc gỗ.

12. Chương 14-15 -16(kết)

Chương 14 KHÔNG DÁM YÊU EM

Tối khuya, hai thằng đực rựa là Khang và Việt Anh ngồi nhậu tăng hai ở quầy bar. Cả quán bar tối om, chỉ có quầy là bật điện sáng.

Việt Anh cầm cốc rượu lên uống cạn.

“Từ lúc gặp mày ở bệnh viện tới giờ, tao chưa thấy mày như dzậy bao giờ?”

“Ừ... Do mày mất trí nhớ... Chứ lúc trước tao hay vầy lắm...”

“...”

“Năm 16 tuổi, bỏ nhà đi bụi chỉ vì ba mẹ tao lo làm ăn, không màng tới thằng con duy nhất là tao sống chết thế nào. Ông bà quảng tiền cho tao, tao xài đã, chơi bời đàn đúm, thế rồi dính vào ma túy”. Việt Anh lại uống ực ly rượu Khang mới rót cho anh, nói tiếp. “Ông bà biết cúp tiền, tao bỏ nhà đi luôn. Rồi đi làm nghề canh sòng bài cho các anh lớn và các ông chú đánh bạc để có tiền hút chích. Một lần tao bị một đám du côn đuổi đánh, tao đã cô ấy và được cô ấy cứu”.

“Là cô gái trong mấy bức tranh ở nhà mày?”

“Ừ! Tên cô ấy là Thanh Thanh”.

“Sau đó thì sao?”

“Cô ấy khuyên tao đi cai nghiện, đừng đi theo con đường đen tối nữa nhưng tao không nghe, còn đánh cô ấy nữa...”.

“...”

“Rồi tao đi tù vì tội ngộ sát. Cô ấy vẫn hay đi thăm nuôi tao, còn nói sẽ chờ tao ra tù... Tao nghe lời cô ấy, cố gắng cải tạo tốt... chỉ còn một năm nữa là ra... Thì... Thanh Thanh bị tai nạn... chết trên đường đi thăm tao về... Chính tao đã hại cô ấy chết”.

“Tự trách mình làm gì. Đó đâu phải lỗi của mày”.

Việt Anh gục mặt xuống bàn, đấm mạnh vào chỗ trái tim anh đang nhức nhối. Khang cầm ly rượu uống ực. Chắc nó yêu con bé kia dữ lắm.

“Lúc này, Diệp Anh hôn tao...”

Khang nhướn mày. À...

“Tao biết con bé yêu tao, nhưng tao không dám yêu nữa...”

“Tao muốn đi Mỹ...”. Việt Anh lè nhè.

“Thằng ngu. Không yêu thì nói cho con bé biết. Sao mày lại phải đi trốn. Hay mày cũng yêu nó?”.

Khang chột cười thâm. Đây chẳng phải là “trâu già gặm cỏ non” sao? Thằng bạn anh cũng 30 tuổi rồi. Mà con bé kia chỉ mới 19 tuổi.

Việt Anh nằm dài trên bàn không nói gì, hai mắt nhắm nghiền.

“Mày sợ con bé yêu mày sẽ không phải không?”

“Ừ, có lẽ vậy...”. Việt Anh khàn giọng trả lời.

“Mày không tự tin đem lại hạnh phúc cho nó thì mày cứ nói thẳng cho nó hiểu. Đừng chạy trốn. Hèn lắm...”

“Ừ, m.k. Tao là thằng hèn”. Việt Anh lè nhè. “Tao là thằng hèn...”

Đưa được thằng bạn thân vào trong phòng, Khang mặt áo ấm có mũ, mang giày thể thao vào mở cửa bar đi bộ trên vỉa hè. Anh không biết mình đã đi bao lâu, chỉ biết mỗi một điều là anh muốn tới nhà Dung.

5h sáng. Anh nhìn đồng hồ rồi bật cười. Trông anh thật giống thằng ngốc si tình tới mức 5h sáng tới nhà người mình thích trồng cây si. Anh đang định quay người đi thì cánh cửa bật mở. Dung bước ra và nhìn thấy anh ngay. Cô vẫn thường dậy sớm để chạy thể dục chứ không lười chây thây như con bé kia.

Khang choàng chiếc mũ lên đầu rồi đi nhanh nhưng Dung kịp đuổi theo

“Tới nhà tui rồi bỏ đi là sao?”

“Tui chỉ tình cờ đi qua”. Khang không nhìn cô nói.

“Thiệt hông đó”. Cô cười rồi nói. “Chạy thi nhé?”

“Gi?”. Lúc này anh mới nhìn thẳng vào mặt cô.

“Chạy thì nào! Anh là con trai. Phải chấp tui mấy chục mét đó”.

Nói xong, cô chạy lên trước. Khang cứ đi bộ thẳng tiến. Nhưng thấy Dung đứng từ xa vẫy vẫy tay rồi còn lè lưỡi trêu chọc anh, tức quá, anh co chân đuổi theo cô. Hai người cứ thế chạy mấy vòng quanh quảng trường.

“Hi!”. Dung phì cười khi hai người ngồi ăn phở trong quán gần nhà. “Anh nhìn ồm nhom mà cũng khỏe ghê, chạy mấy vòng mà vẫn không bị tui bỏ xa”.

“Hừ! Đừng khinh thường tui. Tui học ở Mỹ từ năm 10 tuổi. Ở đó thể thao luôn được ưu tiên hàng đầu”. Anh vén tay áo lên cao cho cô coi ‘chuột’. “Này, thấy chưa?”

“Hi”. Cô cười toe. “Học ở Mỹ lâu như dzậy hèn gì...”. Cô chợt nghĩ đến nụ hôn đầu của mình bị tên này cướp trắng trợn hôm đó.

“Hèn gì? Không hiểu?”

“Cũng chẳng có gì!” “Cô biết Diệp Anh yêu Việt Anh không?”. Khang chợt hỏi.

“Hả?”. Cô tròn mắt. “Con bé không nói gì với tui hết”.

“Thằng đó đang điên đầu lên kìa. Nó không dám yêu Diệp Anh, sợ làm con bé khổ. Nó đang định làm thủ tục đi Mỹ do có ba mẹ ở bên” “What?”

“Thằng khùng đó mà nói làm gì?”

Lúc về đến nhà, Dung lôi con bé Diệp Anh đang ngủ khò dậy tra hỏi.

“Ảnh nói với anh Khang sẽ đi Mỹ hả chị?”. Diệp Anh thờ người ra.

“Ừ”. Dung trả lời.

Cô yêu anh. Đó là sự thật. Với Vũ, đó chỉ là tình cảm mê say nhất thời nhưng với Việt Anh, người đàn ông chín chắn đã chiếm ngự trái tim cô và làm cho cô biết thế nào là yêu thật sự. Khó khăn lắm mới đủ can đảm hôn anh thay cho câu tỏ tình.

Cô đứng bật dậy như lò xo, mở tủ lấy quần áo.

“Em phải đi gặp anh ấy!”

“Anh Việt Anh không được!”. Dung quát. “Anh ấy không hợp với em”

“Tại sao?”

“Anh ấy quá phức tạp, từng đi tù, còn...”

“Em không quan tâm”. Diệp Anh mím chặt môi. “Mặc kệ anh từng đi tù. Chị không hiểu đâu”.

Diệp Anh lao vào trong phòng tắm.

“Con bé kia! Chị nói nè. Anh ấy không hợp với em đâu”.

“Chị đi làm đi! Để cho em yên”.

“Ừ! Suy nghĩ những gì chị nói nhé”.

Dung đi rồi. Còn một mình. Diệp Anh thấy nước mắt mình chảy dài trên má nóng hổi. Trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện Việt Anh sẽ đi Mỹ...

Chương 15 END PHẦN 1

Sau khi tỉnh dậy ở bar, Việt Anh phóng mô tô về nhà định sẽ tắm nước nóng rồi lên giường ngủ tiếp.

Mở cửa vào nhà, anh nghe tiếng lục đục dưới bếp biết ngay là Diệp Anh đến nấu ăn cho anh và Khang. Bất giác không muốn gặp cô lúc này. Anh quay người đi thẳng ra cửa.

“Anh!”. Tiếng Diệp Anh gọi khẽ sau lưng.

“À,...”. Anh quay lại mỉm cười. “Em đi học về rồi hả?”

“Dạ! Em dọn cơm rồi. Mình cùng ăn nha”

“Ừm...”

Trong bữa cơm, cả anh và cô đều không nói với nhau tiếng nào. Anh cầm cúi ăn, còn cô chỉ ăn có mấy miếng cơm. Đến lúc anh quay sang định hỏi sao cô không ăn cơm thì phát hoảng lên khi thấy cô đang khóc, nước mắt trào cả ra.

“Em... Em làm sao vậy?”

“Anh! Anh định bỏ em đi thật sao?”.

“Đâu có!” “Sao anh Khang nói anh sẽ đi Mỹ”

“Thằng quỷ”. Anh làu bàu.

“Huuuuuuuuuu!”. Cô òa khóc. “Anh có thể nói không yêu em nhưng xin anh đừng đi xa như thế. Giờ anh nói anh không muốn gặp em nữa cũng được. Chỉ cần được ở cùng thành phố với anh và có thể biết anh vẫn khỏe là em vui rồi”.

Cô cúi đầu xuống, chống hai tay lên đùi, bờ vai run rẩy như con chim nhỏ yếu ớt. Anh đứng dậy, bước tới cúi người ôm cô vào lòng.

“Đừng khóc nữa!”

“Hic... hic...”

Từ lúc Việt Anh và Diệp Anh trở thành một cặp, Dung và Khang liền bị cho ra rìa. Hai người kia thường đi chơi chung, giao bar lại cho anh và cô quản lý. Đã không gặp nhau thì thôi chứ cả hai mà cùng đứng quầy là cãi nhau bốp chát: “Này anh, anh cho rượu nhiều qua. Xê ra kia cho tui làm”

“Cô không biết thì đừng có nói xàm. Tui pha đúng”

“Anh sai rồi”

“Đưa đây để tui pha”

“Cái tay, cái tay”. Dung cầm cái muỗng gõ lên tay anh. “Xê ra đi”

“Hừ. Cô nói chuyện với ông chủ vậy à? Có muốn tui trừ lương cô không?”

“Anh không có quyền gì hết trơn mà to mồm”.

Hai người cứ cãi nhau ỏm tỏi cả buổi tối khiến quản lý Nam phải tới quầy năn nỉ.

“Thôi, thôi. Tui xin hai anh chị. Hai anh chị có cãi nhau thì ra ngoài kia mà cãi. Ở đây là quán bar đó. Khách người ta đang chờ đồ uống kia kìa. Họ mà bỏ về hết thì xem anh Việt Anh xử hai người như thế nào”.

Có như thế anh và cô mới tách nhau ra, ai làm việc nấy.

Tối khuya. Dung về nhà vẫn không thấy con bé Diệp Anh đâu. Cô gọi điện ngay.

“Con nhỏ kia. Bây giờ là mấy giờ rồi hả. Về nhà ngay”. Dung hét toáng lên trong điện thoại.

“Chị! Chị chưa ngủ hả? Chị cứ ngủ trước đi”. Nói xong, Diệp Anh cúp bụp máy luôn.

Dung tức điện, bấm nút gọi lại mấy lần thì con bé không nhấc máy.

“Cái con nhỏ này... Hừ hừ”. Tự nhiên thấy đói. Cô đi xuống bếp lục cơm nguội. Do lười nên cũng không hâm lại đồ ăn, cứ thế xúc cơm nhai ngấu nghiến.

“Ha ha!”

Diệp Anh và Việt Anh ôm nhau ngồi trên ghế nệm xem phim hài. Anh bốc bắp rang bơ tung lên rồi há miệng đón lấy.

“Anh đâu có thấy cười mà sao em cười ghê vậy?”

“Vui mà anh!”

“Coi nhanh lên rồi anh chở em về”

“Giờ này chị Dung ngủ rồi. Em ngủ ở đây”.

“Con nhỏ này”. Anh cốc đầu cô một cái. “Đừng có thấy anh không nói gì là muốn làm gì thì làm. Thôi, đứng dậy anh chở bé về. Sáng mai còn đi học”

“Sáng mai được nghỉ mà”. Diệp Anh xụ mặt.

“Cái mặt xấu chưa kìa. Đứng dậy. Nhanh”

“Không! Để em coi hết phim đã”

“Vậy thì ngồi đó mà coi tới sáng luôn đi”

Anh bực mình hất tay cô ra rồi đi vào phòng. Cô phòng má nhìn theo. Giận rồi. Đàn ông con trai gì mà có vậy thôi cũng nổi nóng.

Cô tắt ti vi, rón rén đi vào phòng.

“Anh à! Chờ em về”

Không có tiếng trả lời. Người nằm trên giường đắp chăn quay lưng lại phía cô. Cô mỉm cười, bước tới giường, trèo lên ghé sát miệng vào tai anh gọi nhỏ:

“Anh, chở em về”

Tức thì anh quay người lại, đè cô xuống giường:

“Hun cái rồi anh chở về nhé!”. Anh cười hì hì.

Mặc dù xấu hổ đỏ cả mặt khi bị anh đè thế này nhưng cô vẫn gật đầu cái rụp.

Anh cúi đầu xuống, môi anh chạm nhẹ lên môi cô, sau đó nụ hôn từ dịu dàng chuyển sang mạnh bạo. Môi cô ngọt ngào quá khiến anh ngất ngây, cả người dần nóng bừng như lửa đốt, không cách nào có thể kìm chế được ham muốn đang dâng cao trong cơ thể. Môi anh trượt dần xuống cằm, cổ rồi dừng lại nơi bờ ngực mấp mé dưới làn áo sơ mi.

Thấy anh úp mặt vào ngực mình hôn hít, cô hơi căng thẳng cứng đờ cả người. Anh chợt ngẩng đầu lên nhìn cô nhăn mặt liền hít vào thật sâu, thở mạnh ra rồi đặt người qua một bên ngồi dậy.

“Dậy nào! Anh chở em về!”

Cô cũng ngồi dậy nhìn anh. Rồi ghé sát vào người anh, choàng hai tay ôm cổ anh.

“Em yêu anh!”. Cô thì thầm.

“Anh cũng yêu em!”. Anh nói.

Hai bờ môi lại quấn quýt lấy nhau. Tay anh lần mò tới những chiếc cúc áo của cô. Đến khi cả hai cơ thể trần trụi dán sát vào nhau trong chăn, anh bắt đầu hôn lên từng tắc trên người cô bằng tình yêu nồng nàn của mình.

Cơ thể nóng rực, những nụ hôn nóng bỏng cuồng dại làm cô mê mẩn và đắm chìm. Cô cong người để anh vào trong cơ thể mình. Anh thở hổn hển đưa người lên xuống trong tiếng rên rỉ của cô. “Yêu em... Cả đời anh”. Đến khi đổ gục trên người cô thì cả hai đều kiệt sức. Anh ngã người xuống nệm, ôm cô vào lòng. Cô rúc đầu vào ngực anh, tay di di lên vòm ngực chắc khỏe.

“Này nhóc, đừng chột nữa. Anh nhột”. Anh phì cười. “Ngủ đi”

“Dạ!”. Cô cũng cười, hôn nhẹ lên môi anh rồi nhắm mắt lại, bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ ngon.

Ngoại truyện Về Khang và tác giả

Khang đọc tới đoạn này ôm bụng cười ngặt nghẽo. Minh tức quá gào lên:

“Anh cười cái gì?”

“Cảnh nóng trong truyện của em chỉ có bấy nhiêu đó viết đi viết lại. Ha ha”.

“Anh...”. Minh muốn đấm cho anh một cú quá. “Để coi em viết cảnh nóng của anh thế nào nhé”.

“Này con bé kia, không được đưa chuyện riêng tư của anh lên mạng”. Khang túm tay đòi giật bản thảo mình đang cầm trên tay.

“Ồ nò, em cứ đưa lên đây, làm gì được nhau”. Giật mạnh tay ra chạy biến trước khi anh ấy nổi khùng xé hết bản thảo thì nguy.

“Con nhỏ kia. Đứng lại.”

Dung nằm trên giường liên tục bấm nút gọi Diệp Anh. Bụng cô đau quá, đau tới mức không thể chịu đựng được nữa.

Sau một hồi nằm lẩn qua lẩn lại, cô quyết định gọi cho Khang.

“Alo!”. Anh trả lời trong cơn ngái ngủ.

“Anh Khang... A...” Cô rên lên.

“Gì vậy?”

“Em... em đau bụng... quá”. Dung nói đứt quãng rồi ngắt lịm.

Chiếc điện thoại liền truyền ra giọng gào to của Khang.

“Dung... Em làm sao rồi. Trả lời anh đi”.

Sau đó, Khang phóng chiếc SH như bay trên phố rồi đến trước nhà Dung đập cửa rầm rầm.

“Dung! Dung ơi!”.

Dung bừng tỉnh, ôm bụng lảo đảo theo bờ tường tới cửa mở khóa. Cửa vừa mở ra, Khang thấy cô đang nằm trên sàn nhà. Lúc đó, xe cấp cứu cũng vừa tới đưa Dung đến bệnh viện.

Khi nghe bác sĩ nói cô bị viêm dạ dày cấp tính, còn ăn cơm nguội và thức ăn thiu mà Khang giận run cả người, định lúc nào cô tỉnh dậy sẽ nạt cho cô một trận. Thế nhưng lúc vào trong phòng bệnh thấy cô mặt tái nhợt nằm trên giường, cơn giận của anh cũng nguôi đi một nửa. Anh nắm lấy bàn tay gầy gò dịu dàng:

“Ngốc quá! Cơm nguội, đồ ăn thiu rồi mà cũng ăn được. Anh không hiểu sao em có thể tốt nghiệp trường Y. Chăm sóc mình còn chưa xong thì làm sao mà chăm sóc người khác được. Bé làm anh lo lắm, có biết không?”

Cô tỉnh rồi nhưng không mở mắt, tất nhiên nghe hết những gì anh nói với cô. Anh nói lúc anh hôn mê nằm viện, chỉ toàn mơ thấy cô. Lúc ở Sài Gòn nhớ cô đến mức phát điên, sau được gặp cô rồi lại chỉ nhận được từ cô sự hờ hững lạnh nhạt. Anh còn hỏi cô có phải trước đây anh rất thích cô không. Và anh cũng tự trả lời. Không cần quan tâm nữa, vì bây giờ anh biết anh không thể sống thiếu cô.

“Anh yêu em, Dung à”.

Sáng sớm. Tiếng chim hót ríu rít trên tán cây ngoài cửa sổ. Dung mở mắt ra. Cô nghĩ đến Khang đầu tiên. Anh đang gục đầu lên tay ngủ ngon lành bên mé giường. Cô đưa tay vén mớ tóc nâu lò xo đang che mắt Khang. Thấy anh rục rịch, vội rút tay lại.

“A! Em tỉnh rồi!”. Khang cười. “Để anh đi mua cháo cho em”.

Mua cháo về rồi, Khang thổi phù rồi tự tay đút cho cô. Dung cảm động suýt nữa thì khóc.

Sau khi làm thủ tục xuất viện, Khang đưa cô về nhà, ôm cô đặt lên giường, còn cẩn thận đắp chăn.

Lúc anh ra khỏi phòng, Dung cuộn người trong chăn lắng nghe tiếng trái tim mình đập thành thịch. Mình có thích anh không? Câu trả lời là có. Đúng thế, mình thích anh. Thích anh không phải vì cảm động khi anh lo lắng chăm sóc mình mà mình thích anh ấy từ trước rồi. Chẳng qua mình chưa nhận ra thôi. Rồi cô bước xuống giường, đi theo tiếng gọi của trái tim và cả tiếng leng keng phát ra dưới bếp. Anh đang băm thịt để nấu cháo.

Vòng hai tay ôm anh từ sau lưng, cô ngượng ngùng nói khẽ:

“Mình yêu nhau đi”

Một tối. Việt anh phóng mô tô tới gara của anh Ba Bụng Bự, vì anh gọi điện bảo có chiếc ô tô rất oách hỏi anh muốn xem không. Anh đang có ý định mua một chiếc bốn bánh để thỉnh thoảng chở Diệp Anh về nhà cô ở Măng Đen.

Lúc bước vào trong gara, Việt Anh gọi lớn:

“Anh Ba! Em tới rồi đây!”

Không có tiếng trả lời. Cả gara rộng lớn chứa hàng chục chiếc ô tô cũ kỹ vắng tanh không một bóng người. Anh đi tới phòng quản lý mở cửa ra. Đang định bật điện thì điện thoại phát nhạc chuông.

“Alo, anh nghe nè bé”

“Anh đang ở đâu dzậy? Tới chỗ bé đi mua ít đồ được không?”. Diệp Anh hỏi.

“Ok!”.

Tắt điện thoại, anh ra khỏi phòng quản lý rồi đóng sầm cửa lại.

Sáng sớm. Trong lúc đang đánh răng thì chuông cửa nhà Việt Anh kêu inh ỏi. Anh súc miệng rồi đi nhanh lên mở cửa. Hai người đàn ông giờ thể cảnh sát hình sự ra trước mặt anh.

“Chào anh. Anh bị tình nghi có liên quan tới một vụ giết người. Mời anh theo chúng tôi về đồn.” “Cái gì?”. Anh hoàn toàn bị bất ngờ.

Ngay sau đó, anh bị áp giải lên xe cảnh sát trước con mắt của rất nhiều người sống xung quanh.

Diệp anh biết tin Việt Anh bị bắt từ những người hàng xóm của anh. Quá hoảng sợ, cô chạy một mạch tới nhà Khang, đập cửa rầm rầm. Khang thò đầu tóc rối bời ra khỏi cửa ngáp dài hỏi:

“Sao dzậy em?”

“Anh ơi, anh Việt Anh bị công an bắt rồi...”. Cô òa khóc. “Anh ấy bị bắt vì tội giết người...”

“Hả?”. Nghe đến đó, Khang tỉnh cả ngủ, mở lớn mắt.

“Anh ơi,... em phải làm sao đây? Em không tin... Không thể nào có chuyện đó được”.

Đến Sở Công an, người ta không cho hai người vào vì vụ án vẫn đang được điều tra. Nhưng theo tin tức từ một người bạn trong ngành của cả Khang và Việt Anh bắn ra là có nhân chứng nhìn thấy anh xuất hiện trong thời điểm nạn nhân Ba Bụng Bị tử vong. Nạn nhân bị chết do bị một vật nặng đập vào đầu. Cảnh sát cũng đã tìm được chiếc gậy tàn thuốc bằng đá dính đầy máu nạn nhân trong thùng rác phía sau gara ô tô. Người ta cũng điều tra ra được Việt Anh và nạn nhân đều có liên quan tới đường dây buôn lậu súng. Và anh cũng đã nhận tội này, riêng tội giết người một mực khẳng định không phải anh.

Sau đó, nhờ các mối quan hệ của Khang nên Diệp Anh cũng được vào gặp người yêu nhưng anh lại từ chối gặp khiến cô khóc hết nước mắt. Anh còn nhắn với Khang rằng bảo cô quên anh đi vì trước sau gì anh cũng vẫn phải ngồi tù.

“Anh ấy còn nói gì nữa không ạ?”. Cô hỏi Khang.

“Cậu ta chúc em học tốt, thành công và hạnh phúc. Và bảo em đừng đến tìm cậu ta nữa”.

“Huuuuuuuu!”

Diệp Anh vùng chạy ra khỏi Sở Công an.

Sau đó, rất nhiều lần Diệp Anh đến xin được gặp Việt Anh nhưng anh đều từ chối gặp cô. Cô thật sự không hiểu tại sao anh lại như thế. Tại sao khẳng khái tránh mặt cô. Lúc này là lúc cô muốn được ở bên anh nhất. Vậy mà...Và rồi khi đã hết kiên nhẫn, đã khóc rất nhiều vì anh, cô suy sụp hoàn toàn tới mức phải nhập viện.

“Cô...”. Dung lấp bắp. “Cô nói gì ạ? Em cháu,... Diệp... Diệp Anh có thai hả cô?”

“Ừ! Hơn hai tháng”. Cô Trang, bác sĩ khám cho Diệp Anh nói.

Dung bần thần cả người. Có thai...Con bé ấy... Ôi trời! Cô không còn biết nói gì hơn, lí nhí cảm ơn rồi đi như chạy tới phòng bệnh của Diệp Anh.

“Chị!”. Diệp Anh nhồm người ngồi dậy cười nhạt.

“Em...”. Dung mím chặt môi. “Em có biết mình mang thai không bé?”

Con bé im lặng...

“Mày ngu dốt thôi chứ bé!”. Cô gầm giọng, hai mắt đỏ hoe. “Anh ta, bố đứa bé đang ngồi tù. Sáng mắt ra chưa hả? Chị đã nói với mày là anh ta không được mà sao mày không nghe”.

Dung cứ đứng như trời trồng giữa phòng bệnh. Nước mắt bắt đầu lăn tăn trên má.

“Giờ phải làm sao đây hả bé?”

“Chị... em sẽ sinh con”

Tháng 6. Mùa mưa. Đất ẩm ướt và bốc mùi nồng nồng. Dung bước ra khỏi xe buýt tuyến Kon Tum – KonPlong. Rồi ngồi trên chiếc xe ôm được chở thẳng tới căn nhà nhỏ của bà nội Diệp Anh.

Nhà bà nội con bé có cái quán bé bé bán bánh kẹo nên rất dễ tìm. Cô xuống xe trả tiền cho chú xe ôm rồi lò dò tới trước quán, mỉm cười chào bà cụ móm mém:

“Con chào bà. Con là bạn của Diệp Anh. Con bé có nhà không bà?”

“Ủa, con là bạn con Xíu hở? Dzô nhà đi con. Nó ở trong nhà đó”: “Con cảm ơn bà”.

Cô bước chân vào nhà, kêu lớn:

“Diệp Anh ơi!”

“Dả!”.

Diệp Anh đi từ dưới nhà lên, cười tươi:

“A, chị Dung”.

Cô nhìn bụng con bé, cười cười:

“Em bé khỏe không em?”

“Dạ, khỏe”.

Diệp Anh bảo cô ngồi xuống ghế, rót cho cô cốc nước rồi con bé lôi đồng len ra móc móc.

Nhớ cái lần cô đưa con bé về nhà sau khi đã bảo lưu kết quả học tập ở trường, bà mẹ đã lao vào đánh con bé tới tấp còn ông bố thì tổng cổ Diệp Anh ra khỏi nhà mà xót cả ruột. Chỉ vì con bé không chịu nói bố đứa bé là ai. Diệp Anh nói nếu Dung không giữ kín chuyện này nó sẽ chết. Cô lo lắm nên cẩn rằng không dám hé răng với ai kể cả Khang.

Khang sau mấy tháng mất trí cũng đã nhớ lại mọi chuyện và quay cuồng với công việc của công ty và chuỗi nhà hàng. Còn chuyện của Việt Anh thì ai cũng biết. Anh ngồi tù vì tội buôn bán vũ khí trái phép. Còn người giết anh Ba Bụng Bự cũng đã sa lưới pháp luật.

“Chị với anh Khang thế nào hả? Định chừng nào cho em ăn tiệc đây?”

“Chia tay rồi”. Dung đáp tỉnh bơ: “Gì nữa? Hồi nào?”

“Hôm qua”

“Trời đất! Hai người lại cãi nhau hả?”

“Hừ! Em nghĩ thử xem. Đàn ông gì mà ghen tuông vớ vẩn như đàn bà. Thấy chị đứng với một anh chàng bệnh nhân đẹp trai liền làm loạn cả lên. Chị tức lắm”.

“Hay dzà. Hai người thật là...”

“Tụi chị cũng không hợp nhau”

“Haizzzzzzzzzz!”

Dung ở chơi với Diệp Anh và bà nội tới chiều thì vội lót tót chạy ra bến xe để kịp đi chuyển chiều về thành phố. Đang chạy thì trời bất chợt đổ mưa rào rào rào, cả người ướt nhẹp, Dung càng chạy nhanh hơn. Lúc chạy tới gần chiếc xe ô tô bỗng dừng và vào một người cầm chiếc dù màu xanh. Cô cuống quýt xin lỗi:

“Xin lỗi! Xin lỗi”.

Định chạy tiếp thế mà không hiểu sao cánh tay lại bị nắm chặt lấy. Ngẩng đầu lên bắt gặp ngay cái mặt hơi bị đẹp trai của Khang đang cúi xuống.

“Mắc mưa à?”

“Không việc gì tới anh”. Cô quát. “Này, đừng cố nắm chặt tay tui như vậy”.

Càng cố né đầu qua mặt anh càng tới gần.

“Yaaaaaaaaa, anh định làm gì đấy?”

Trời vẫn đổ mưa xối xả. Chiếc dù màu xanh không thể đủ che cho hai người. Khang bị ướt nhẹp một bên vai.

Anh kéo cửa xe ô tô ra, đẩy mạnh cô vào trong.

“Này anh kia, cho tui ra...”. Cô đập bùm bụp lên cửa xe. “Cho tui ra...”

Khang đi vòng tới ghế lái, ngồi vào trong đóng dù lại, quăng cho cô chiếc dù. Sau đó lái xe vù đi trên con đường đầy nước.

—————Hết—————

13. Chương 13

Về Phương Anh và Bảo

Phương Anh tới Kon Tum dự đám cưới của một người bạn. Đây cũng là kỳ nghỉ ngắn của cô sau những show thời trang tất bật ở thành phố.

Cô lang thang khắp các ngõ phố ở đây, thường thức đủ thứ món, tha về khách sạn vài thứ hay hay như chiếc gùi nho nhỏ làm bằng nứa của người dân tộc Bana, chiếc túi xách dệt thổ cẩm,...

Một buổi chiều. Cô tới chơi ở công viên nước gần khách sạn, chẳng may làm rơi luôn chiếc iphone dưới hồ cá. Lúc nhờ người vớt lên được thì màn hình đã đen ngòm.

Ôa. Làm sao bây giờ. Bên trong điện thoại có rất nhiều số quan trọng. Điện thoại có thể quăng nhưng những số đó thì không thể nào quăng được. Cô liền chạy ngay tới một cửa hàng sửa điện thoại gần đó.

Nhận ra chủ tiệm là anh chàng từng gặp ở nhà Khang, Phương Anh mỉm cười rồi đưa chiếc iphone cho anh:

“Điện thoại em bị rơi xuống nước? Anh coi có thể sửa được không ạ?”

“Được!”. Bảo cầm điện thoại, trả lời.

Cả hai người đều nói chuyện không được tự nhiên cho lắm.

Cô ngồi xuống ghế, hết nhìn đồng hồ tây tới nhìn Bảo đang ngồi quay lưng lại sửa điện thoại cho cô.

Ngay cả khi anh chàng ngồi quay lưng cũng thấy đẹp. Đẹp trai, dáng chuẩn thế này mà không làm người mẫu thật đáng tiếc.p>

“Xong!”. Bảo nói.

“Xong rồi hả anh?”. Phương Anh đứng dậy, hấp tấp đi tới. Ai dè vấp phải chân ghế xếp té nhào về phía trước đúng lúc Bảo cũng đứng dậy quay người lại. Cảnh tượng sau đó... ai cũng biết. Cô nằm trên người anh, còn Bảo thì ê ẩm hết cả người.

Hai anh chị lồm cồm bò dậy. Anh hắng giọng còn chị thì vuốt vuốt tóc. Mặt cả hai đều đỏ hết cả lên.

**

Một lần. Khang đang bực mình vì chuyện công ty lại còn bị mẹ gọi điện mắng mắng ột trận vì không quan tâm tới con nhỏ Phương Anh. Ba mẹ anh vẫn đang cấm cản chuyện tình cảm của anh và Dung. Khỉ thật! Mẹ anh còn nói Phương Anh đang ở Kon Tum.

Anh gọi điện, điện thoại vừa kết nối, nổi cáu ngay: “Phương Anh! Cô tới Kon Tum làm gì? Hay cô định theo dõi tôi?”.

“...”. Đầu dây bên kia im lặng.

“Cô đừng có tới tìm tôi. Tôi bận lắm”

“... Khang! Tao, Bảo đây!”

Khang nhìn màn hình. Sao có giọng thằng Bảo trong điện thoại được. Đây chính xác là số điện thoại của con nhỏ kia.

“Phương Anh ở chỗ tao... Cô ấy đang ngủ nên lúc khác mày gọi điện lại. Tao cúp máy đây”.

Êh! Khang ngẩn ra. “...đang ở chỗ tao”... Chẳng lẽ hai đứa tụi nó... ở chung!

Lần khác. Khang tới nhà Bảo lúc sáng sớm trên đường anh đi Sài Gòn để quảng cho anh chàng chiếc iphone bị hư. Anh chờ chắc cũng gần nửa tiếng mới thấy Bảo mở cửa. Bảo ở trần, mặc quần jean.

“Sao mà tới sớm vậy?”. Bảo hỏi.

“Ừ! Tao phải đi Sài Gòn. Ông già gọi tao về”. Khang đưa điện thoại cho Bảo. “Sửa đi rồi nhảm được giá thì bán”.

“Ừ!”

“Anh Bảo!”.

Phương Anh ló đầu ra khỏi cửa phòng ngủ nhìn thấy Khang quay phắt lại vào trong. Khang hết nhìn Bảo rồi lại nhìn về phía phòng ngủ. Bảo bật cười.

“Ừ! Tao và cô ấy đang yêu nhau”.

Thế là cả ngày hôm đó và nhiều ngày sau nữa, Khang yêu cầu Dung phải dọn tới nhà anh ở với lý do “sống một mình quá nguy hiểm” nhưng tất nhiên đời nào cô đồng ý.

14. Chương 14

Tháng bảy. Trời mưa suốt. Dung che dù đứng trước cổng bệnh viện đợi Khang trong màn mưa.

Mấy phút sau, chiếc Porsche Boxster Syper màu trắng của Khang đỗ xích trước bệnh viện. Khang đẩy cửa xe cho Dung cụp dù ngồi vào trong.

Thấy Dung vẫn làm mặt lạnh, Khang cười khở rồi cho xe chạy đi. Hôm bữa anh phải chở con nhỏ Mai Phương rắc rối ra sân bay trễ hẹn với cô gần một tiếng, kết quả bị ném mùi chiến tranh lạnh hơn hai ngày nay.

“Sao em cứng đầu quá dzậy? Anh đã nói với em rồi”. Khang vừa lái xe vừa nói. “Giữa anh và con nhỏ đó không có gì hết”.

Dung phồng má quay mặt ra cửa kính ngó lơ. Ghét cái mặt. Đi với gái đẹp là cười tươi rói. Biết con nhỏ đó yêu đơn phương mình đã không giữ khoảng cách với nó còn để cho nó ôm. Hứ!

“Bé, nói chuyện với anh đi!”.

Khang nắm tay Dung. Cô liền giật mạnh tay ra. Anh tức tới thẳng kít xe bên đường. Dung hoảng hốt nhìn qua Khang. Anh không nhìn cô, sau đó tiếp tục nhấn ga. Chiếc xe lao nhanh về phía trước với tốc độ chóng mặt.

“Anh Khang! Anh bị khủng hã?”. Dung hét lên.

Chiếc xe vẫn lao như bay trên đường, trong chốc lát đã tới trước căn nhà của Khang. Anh đẩy bật cửa xe, giật dờ bỏ đi vào trong nhà.

Dung vượt vượt ngực mấy cái. Lái xe bạt mạng kiểu của ông Khang chắc có ngày chết vì yếu tim. Cô tháo dây an toàn chui ra khỏi xe. Sợ thật đấy! Đây là lần đầu tiên cô thấy Khang giận đến thế.

Dung rảo bước trên những phiến đá rồi bước vào trong nhà.

“Em lên đây! Chúng ta cần phải nói chuyện cho rõ ràng!”. Khang nổi cáu.

Dung bước lên lầu. Cô nhìn thấy Khang đang đứng xoay lưng về phía cô cạnh cửa sổ, một tay chống lên tường. Anh quay lại khoanh tay dựa lưng vào cửa kính.

“Em quá đáng lắm. Chỉ vì một chuyện nhỏ mà em giận anh mấy ngày liền. Đúng là anh sai khi trễ hẹn với em nhưng anh đã xin lỗi rồi còn gì. Còn con bé Mai Phương kia em ghen với nó làm gì. Anh chỉ coi nó như

em gái”. “Có thiệt là anh chỉ coi nó như em gái không dzậy? Bộ anh tưởng em không thấy hai người tình tứ đi ăn ở nhà hàng Olando hả?”. Dung trề môi nói. “Con nhỏ lại còn ôm cánh tay anh. Thân thiết quá ha!”.

“Tụi anh trước kia đã thân nhau rồi. Con nhỏ đó là bạn em họ anh nên khoác tay anh là chuyện bình thường. Có gì đâu mà em phải làm quá lên. Em nên bỏ cái tật ghen tuông vô lý của em đi!” “Chớ ai hồi trước cũng ghen em với anh chàng bệnh nhân kia giờ còn nói. Em mới đứng nói chuyện có xiu anh ở đâu chui ra tới kéo tay em đau điếng. Anh có biết là lúc đó em xấu hổ tới mức muốn chui đầu xuống đất luôn hông?” “Chắc em không nhìn thấy ánh mắt si tình của thằng đó nhìn em rồi. Anh phải phòng ngừa trước khi nó tán tỉnh em. Ai mà biết trước sau gì em có động lòng với nó không?”

“Anh...!”. Dung tức giận giẫm chân. “Yêu mà không tin tưởng nhau thì tình cảm của tụi mình trước sau gì cũng sẽ rạn nứt. Đồ đáng ghét! Em không yêu anh nữa”.

“Em nói lại coi!”. Khang đứng dậy, đi nhanh tới trước mặt cô, trừng mắt. “Nói lại câu em vừa mới nói”

“Em-không-...”

Chụt.

Một nụ hôn rất nhanh vào môi Dung. Cô mở to mắt nhìn anh, sau đó cả người bị anh ép vào tường. Hai tay Khang chống lên tường, nhốt cô bên trong. Bờ môi anh bắt đầu lướt nhẹ trên tai rồi xuống cổ cô.

Dung run bắn, ráng sức đẩy Khang ra.

“Khang! Anh đang định làm gì á?”

“Anh định làm gì à?”. Khang phì cười. “Anh... muốn em”.

“AAAAA!”. Dung hét lên, đập bùm bụp lên lưng Khang. “Buông em ra! Buông em ra ngay! Anh không được làm vậy!”.

Khang lại hôn chụt vào môi Dung rồi đưa tay áp vào hai má cô.

“Cô nhóc, nghe cho rõ đây. Từ giờ trở đi không được giận anh quá một tiếng. Nếu không... em biết hậu quả rồi đấy”.

Nói xong, Khang cười ha ha rồi đi vào trong phòng ngủ. Dung trừng mắt gào lên:

“Anh Khang là đồ xấu xa!”

Khang đẩy bật cửa ra. Dung lật đật chạy rầm rầm xuống lầu.

* Tối thứ bảy. Khang chở Dung tới tòa nhà công ty, rồi dắt tay cô lên tầng thượng. Dung hỏi. “Dắt em lên đây chi dzậy?”

Khang chỉ cười, không trả lời. Lên đến nơi, Dung trở mắt trước khung cảnh thơ mộng và lãng mạn như phim Hàn. Có rất nhiều bong bóng đủ màu sắc dưới nền xi măng. Một chiếc bàn trải khăn màu đỏ bày biện đủ món ăn ngon. Tất nhiên không thể không kể tới rượu và hoa hồng.

“Quao! Đùng nói là anh chuẩn bị tất cả những thứ này để cầu hôn em nha”. Dung quay sang Khang hỏi ngay.

Khang phì cười thành tiếng, cốc đầu cô một cái.

“Bà chằn chưa tới lúc anh rước dzề đâu!”

“Ồ...” Cô chưng hửng rồi giơ tay nhéo hông Khang một cái. “Dám nói em bà chằn nè!”.

“Á! Đau”. Khang ôm hông. “Sao cứ nhéo anh quài?” Dung quay người định bỏ về thì nhìn thấy Bảo đi tới. Anh chàng mặc áo sơ mi trắng, quần jean xanh, tóc xịt keo dựng lên trông khá bánh, tay cầm một bó hoa hồng to.

“Chào em!”. Bảo cười chào Dung.

“Hi! Anh Bảo. Bữa nay anh Bảo mặc đẹp ghê”.

Khang quăng cho Bảo chìa khóa ô tô, nháy mắt:

“Chúc may mắn”.

Rồi anh túm tay Dung kéo đi.

“Ồ, em đang nói chuyện với anh Bảo mà anh”.

“Phương Anh sắp lên đây rồi. Tụi mình phải xuống thôi. Không gian trên đó là của hai đứa tụi nó”. Khang kéo tay Dung xuống mấy bậc cầu thang.

“Ồ!”. Dung phồng má đi vào trong thang máy với anh.

“Không được anh cầu hôn nên bức xúc à?”. Khang quay sang trêu Dung.

“Ai bức xúc đâu. Bình thường”.

Cô quay qua thấy bản mặt đáng ghét của Khang đang nhìn mình cười phá lên, tức mình cô dậm lên chân Khang một cái.

“Aaaaa! Đau quá! Em...” Khang nhăn mặt.

“Đồ đáng ghét!”

*

Một tuần sau.

Reng! Reng! Reng!

Điện thoại Dung kêu rõ to. Mắt nhắm mắt mở, cô bấm nút tắt. Báo thức gì chứ? Bữa nay là Chủ Nhật mà. Lại ngủ tiếp.

Reng! Reng! Reng!

Khỉ thật! Dung cầm điện thoại lên, dụi dụi mắt. Hóa ra không phải báo thức mà là Khang gọi. “Alo!”. Dung áp điện thoại vào tai.

“Bé ra mở cửa cho anh”.

“...”

Dung bò xuống giường, đi tới cửa mở khóa. Cánh cửa vừa mở ra, Khang giơ chiếc hộp giấy màu hồng thắt nơ to đùng trước mặt cô cười rộ rỡ.

“Cái gì dzậy anh?”. Dung dụi dụi mắt.

“Mở ra thì biết!”.

Dung ôm chiếc hộp đi tới bàn. Khang cũng đi theo, đứng ngay sau lưng cô. Cô mở nắp hộp ra, mắt liền mở to ngay sau đó.

Bên trong hộp là một chiếc váy cưới trắng muốt.

Khang ôm eo, gác cằm lên vai Dung thì thầm:

“Đã tới lúc rước bà...xã của anh!”.

Rồi anh cầm tay cô, xỏ chiếc nhẫn bạch kim vào ngón áp út.

“Anh yêu em!”.

Dung ngẩn tò te. Sao chẳng có cảm giác được cầu hôn xí nào? Thấy giống đang rước dâu.

15. Chương 15

“Do mày ngồi trong đó tao không dzô được, chứ tao đang rất muốn đâm ày một cú”.

Khang trừng mắt quát thằng bạn đang ngồi bên kia song sắt. Hồi sáng tình cờ đọc được tin nhắn của Diệp Anh trong điện thoại của Dung, anh đã nổi nóng một trận với cô nhóc rồi lái xe như bay hàng chục cây số tới trại giam.

“Thằng khốn! Mày làm con bé có bầu rồi nhần tâm chia tay nó. Đồ hèn!”.

“Mày... vừa nói gì?”. Việt Anh vươn người nắm chặt lấy song cửa gào lên. Chú quần giáo phải bước tới nhắc nhở anh. “Khang, mày vừa nói cái gì? Ai... có bầu?”

“Mẹ kiếp mày!”. Khang rít giọng qua kẽ răng. “Diệp Anh đang ở bệnh viện để chờ sinh con. Mày là đồ khốn kiếp...”

Việt Anh gơ hai tay lên ôm đầu. Khang còn nói gì đó rất gay gắt nhưng anh hầu như không lọt tai được chữ nào. Đầu óc anh quay cuồng, ù ù. Chỗ trái tim đau nhói.

Anh là thằng khốn. Đúng thế. Một thằng tồi.

Vì nể nang anh Ba nên mới tham gia vào đường dây buôn bán trái phép vũ khí. Để rồi lúc bị bắt, anh có hỏi luật sư và được biết rất có thể sẽ phải lãnh mức án ít nhất là ba năm tù. Anh đã nghĩ Diệp Anh yêu phải một thằng tù tội như anh quá thiệt thòi cho cô nên quyết định chia tay. Anh không muốn ích kỷ giữ cô nhóc bên mình như Thanh Thanh trước đây. Chia tay rồi, Diệp Anh sẽ gặp được chàng trai khác yêu và có thể đem lại hạnh phúc cho cô nhóc...

Trong phòng chờ đẻ, cả chục bà bầu đang nằm trên giường quần quai khóc la, gào thét. Diệp Anh nắm chặt vạt váy sản phụ bệnh viện phát ghen ngào cổ chịu cơn đau dữ dội ở thắt lưng và hai bên hông.

Cố gắng hít thở nào. Diệp Anh tự nhủ. Những cơn đau ập đến như sóng xô, càng lúc càng quyết liệt và kinh khủng.

Cô lò dò lần theo tường đi ra ngoài hành lang. Bà nội và mẹ nói: “Đi nhiều sẽ dễ đẻ”. Phải cố thôi.

Một... Hai...

Bụng dội lên những cơn đau nãy mình. Diệp Anh càng cố bước.

Con à, hai mẹ con mình cùng cố gắng. Con gái của mẹ sắp chào đời rồi. Chỉ một lát nữa thôi. Một lát nữa thôi con à...

Nói với con cũng như để trấn an bản thân rằng chỉ một lát nữa thôi sẽ không đau nữa. Rồi cô bật khóc. Nước mắt lăn dài hai bên má. Nóng hổi.

Chợt Diệp Anh cảm giác được một dòng nóng ẩm đang chảy rỉ rỉ xuống giữa hai chân nhồn nhột. Cô nhìn xuống hoảng hốt. Là máu. Máu đang chảy. Chân tay cô run lẩy bẩy như sắp ngất xỉu đến nơi.

Rồi có một chị hộ lý nhìn thấy liền đỡ cô vào căn phòng đông đúc nằm đầy những sản phụ đang la lối. Ngoài cửa, anh chồng bị đuổi ra khỏi phòng gào lên:p>

“Vợ ơi! Cố lên em! Cố lên em nhé! Anh ở ngoài này! Đừng lo lắng gì hết!”.

Diệp Anh cắn răng lết từng bước vào phòng. Nơi trái tim đang đập nhói đau. Giá mà có anh.

Cô trèo lên bàn, tập trung nghe những gì cô bác sĩ nói. Những chị gái ở các bàn gần đó vẫn ra sức gào thét, thậm chí chửi đổng lên.

“Ồi mẹ ơi! Đau quá!”

“ÁÁÁÁ! Dauuuu... quá!”

“Mẹ mày đau quá! ÁÁÁÁ! Ối!”

Giọng cô bác sĩ rất khẩn trương:

“Một... ha... ba... rặn đi nào!”

Diệp Anh nín thở, cố gắng hết sức lực làm theo những chỉ dẫn của bác sĩ. Cả người cô gồng lên trong cơn đau khủng khiếp.

Và rồi cô có thể cảm nhận được em bé đang chui ra...

“Hít thở đều vào... Rặn nữa đi! Em bé sắp ra rồi”.

Cho đến khi thấy cả người nhẹ bẫng và bác sĩ đặt vào miệng bé con một cái để nó khóc oe lên, Diệp Anh mới biết mình sinh rồi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn con trước khi bé bị hộ lý mang đi. Đôi mắt nhắm nghiền trên khuôn mặt nhăn nhoe. Bàn tay, bàn chân bé tí xiu đang ngo nguậy.

Diệp Anh bật khóc rưng rức. Trái tim choáng ngợp những cảm xúc buồn vui lẫn lộn.

Anh à! Em sinh con rồi!

Ở một trại giam cách nơi đó hàng chục cây số, Việt Anh chăm chỉ đứng cuốc đất giữa trời nắng chang chang với những phạm nhân khác.

Diệp Anh! Anh sẽ cố gắng cải tạo tốt... để sớm được ra tù. Xin em hãy tha lỗi cho anh...

16. Chương 16

Ba mẹ Khang trước sự cố chấp kiên cứng đầu gần như là không thể lay chuyển của cậu con trai độc nhất cuối cùng cũng chấp nhận cô con dâu tương lai mà anh chọn. Anh chàng liền hôn hờ dặt tay bạn gái đi đăng ký kết hôn.

Lúc chị ở phường đưa tờ giấy màu hồng tới trước mặt Dung, cô cần mồi quay qua nhìn anh chàng đẹp trai ngồi kế bên cười tươi rồi rồi cầm cây bút lên nhưng... câu giờ mãi không ký.

“Ô hay! Ký nhanh đi để chị còn đi đóng dấu”. Chị đó giục. “Thế không muốn lấy chồng nữa à?”

“Em...”

Một bàn tay to lớn chợt nắm chặt bàn tay đang đặt trên đùi của Dung. Cô thở dài đặt bút ký roẹt.

8h tối. Khang chở Dung về nhà anh sau khi cả hai ăn tối ở nhà hàng Marian. Anh ôm cô ngồi trên ghế nệm vừa xem phim vừa ăn trái cây và bánh ngọt.

“Chép chép!”

Dung nhai ngấu nghiến miếng bánh mỳ mặn, mắt dán vào màn hình xem phim Love Rain.

“Uống nước không bé?!” Khang cầm lon Pepsi đưa cho Dung. Cô thấy hơi khát nên cầm lon nước tu một hơi.

Anh chàng ngả lưng xuống ghế nệm nhìn Dung cười... mờ ám.

Một lúc sau... Dung đẩy cửa phòng ngủ để đi vệ sinh. Không ngờ vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm đã bị Khang ôm cứng.

“Òa! Làm em giật hết cả mình”.

Thấy anh chàng cứ mãi mê hôn cổ mình, cô run bắn. Biết thừa anh chàng đang muốn gì vì chàng đã rất nhiều lần gạ... cô rồi.

Dung đẩy Khang ra, chống hai tay lên ngực Anh, hai má nóng ran:

“Anh...!”

“Tôi nay nhóc không trốn được đâu. Giấy hồng giấy đỏ cũng ký tên rồi. Hai đứa mình đã chính thức trở thành vợ chồng...”. Lại hôn chụt vào môi, gạt cả hai tay Dung xuống.

“Ồ!”

Cô thấy mình bị anh ôm eo xoay mấy vòng rồi sau đó cả hai ngã bịch xuống giường lớn.p>

“Anh! Tội mình chưa đám cưới mà!”. Dung giãy giụa, vùng vằng giằng co. “Em không thích ăn cơm trước keng đâu. Ừ hừ...”

Soạt!

Khang cởi áo sơ mi quăng xuống giường.

“Oh, đừng... đừng! Anh Khang mặc áo vào đi”. Dung lấy tay bịt hai mắt lại. “Anh nhanh mặc áo vào đi”.

“Hi hi! Sắp thành vợ chồng rồi mà còn xấu hổ!”

Soạt soạt!

Chết rồi. Anh ấy.. cởi... làm sao đây? Ừ hừ....

“Á Á Á Á Á Á!”. Giờ chỉ có nước hét thật to cho chàng ta sợ.

“Em đừng la to như dzậy, hàng xóm láng giềng người ta tưởng có cháy nổ hay trộm cướp chạy tới nữa thì mệt”.

“Ừ... hừ hừ hừ!”.

Khang phì cười nằm lên người Dung bắt đầu cởi mấy cái nút áo của cô.p>

“Anh Khang! Em muốn đi vệ sinh”. Dung mở choàng mắt, nhòm người dậy và nhìn thấy cả người Khang trần như nhộng, thấy cả...

“Á Á Á Á Á Á!”. Cô bịt chặt mắt, lắc đầu quậy quậy. “Anh Khangaaaaaaa! Anh mặc... mặc đồ vào đi”.

Lại bị chàng đẩy xuống giường, gỡ hai tay hôn vào mặt vào cổ. Chiếc áo trên người bay đi đâu mất. Dung ngẩn người trước sự tấn công hùng hực của Khang, lại nhìn mặt chàng rưng rờ tí tổn như bắt được vàng... Thôi thì... đầu hàng vậy...

Trên chiếc giường lớn, chàng trai đập bộp một cái lên chiếc gối. Điện trong phòng phụt tắt. “Cứ làm theo những gì anh nói nhé!”. Có tiếng cười khê của chàng trai, sau đó là những tiếng hôn chụt chụt.

“Anh phải nhẹ nhàng thôi nheng!”. Tiếng cô gái nói nhỏ xú.

“Ừ! Anh biết rồi! Hi hi!”

Ánh nắng buổi sớm chiều rọi xuống bãi cỏ trong khuôn viên nhà thờ Tân Hương. Cô dâu chú rể đang đứng chụp ảnh kỷ niệm với những người bạn. Anh chàng chú rể ôm eo cô dâu cười rạng rỡ dưới ánh nắng, thỉnh thoảng lại còn nghiêng đầu hôn vào má cô dâu.

Một cô bé mặc áo dài trắng đạp xe đạp đi ngang qua nhà thờ thốt lên: “Quoa! Cô dâu đẹp quá!”. Rồi dừng xe đứng xem một lát mới mỉm cười đạp đi.

Nắng vàng ươm như dát vàng lên bãi cỏ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chiec-du-mau-xanh-da-troi>